



การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลัง
ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

เบญจกุล ศรีจำเริญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กก้ออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลัง
ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกร



เบญจกุล ศรีจำเริญ

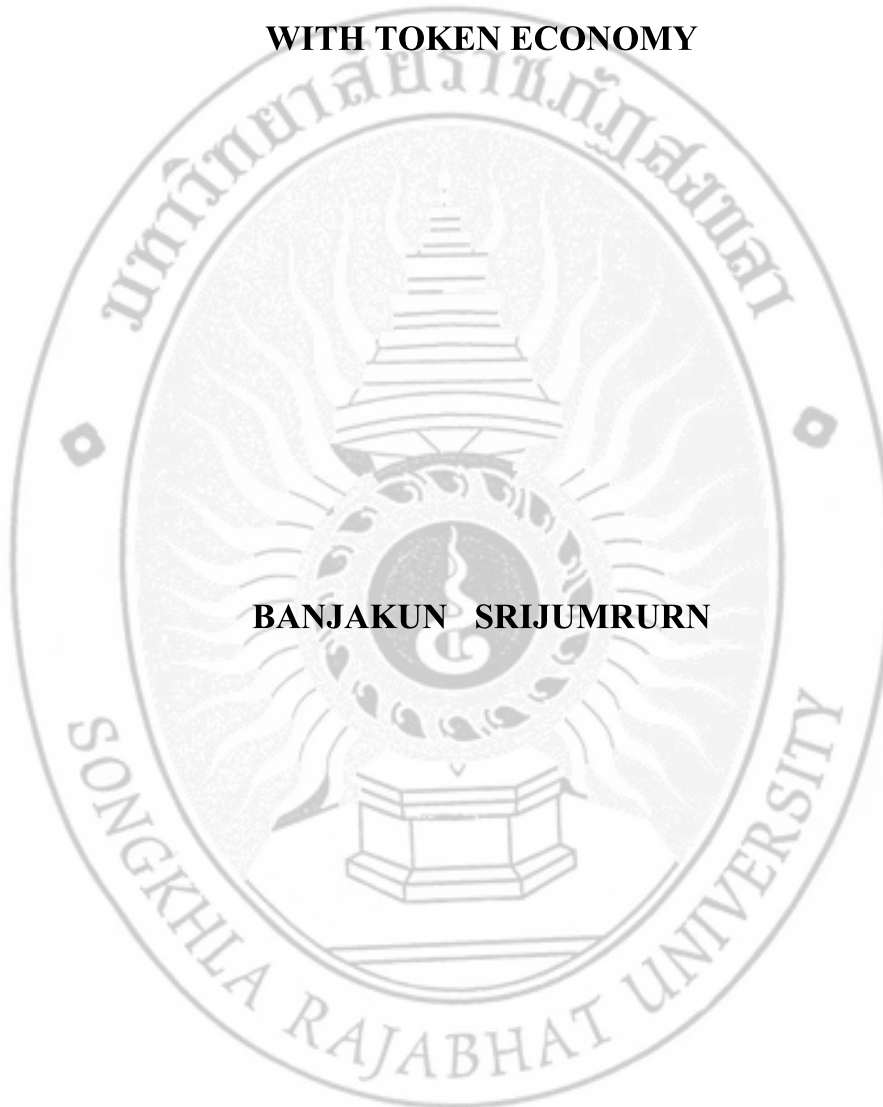
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**REDUCING UNDESIRABLE BEHAVIOR OF CHILDREN WITH AUTISM
THROUGH TEACHING USING POWER CARD REINFORCING
WITH TOKEN ECONOMY**



BANJAKUN SRIJUMRURN

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN SPECIAL EDUCATION
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2015

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY



ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ชื่อวิทยานิพนธ์

การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอน
ด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

REDUCING UNDESIRABLE BEHAVIOR OF CHILDREN
WITH AUTISM THROUGH TEACHING USING POWER
CARD REINFORCING WITH TOKEN ECONOMY

ผู้วิจัย

นางสาวเบญจกุล ศรีจำเริญ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.สถิตย์ ประสิทธิ์ชากรณ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงค์)

..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒน์กุล)

..... กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
(ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.นัทธี บุญจันทร์)

..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุร จตุสุวรรณ์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุร จตุสุวรรณ์)

วันที่..... เดือน พ.ศ.



ชื่อวิทยานิพนธ์	การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถ
ผู้วิจัย	นางสาวเบญจกุล ศรีจำเริญ ปีการศึกษา 2558
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ดร.สถิตย์ ประสิทธิ์ภรณ์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงค์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถ และ 2) เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บัตรพลัง แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถและแบบบันทึกพฤติกรรม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบหลายเส้นฐานต่างบุคคล ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพิจารณาทางสายตาจากกราฟเส้น

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถลดลงมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้โดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.65
2. พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถลดลง กว่าก่อนการทดลอง

Thesis Title	Reducing Undesirable Behavior of Children with Autism through Teaching Using Power Card Reinforcing with Token Economy
Researcher	Miss Banjakun Srijumrurn Academic year: 2015
Degree	Master of Education Program in Special Education
Advisors	1. Dr.Sathit Prasittharkorn 2. Assistant Professor Dr.Rewadee Krahomwong

Abstract

This research aimed to 1) study the effect of reducing undesirable behavior of autistic children by teaching using the power card reinforcing with the token economy, and 2) compare the effect of undesirable behavior of the children with autism before and after being taught with the power card and reinforcing with the token economy. The sample for the study, drawn according to the purposive sampling, consisted of 3 autistic children who were studying in Mathayomsueksa 1 and Mathayomsueksa 3 in the schools under the Office of Private Education Songkhla during the second semester of the 2014 academic year. The instruments used in the research included power cards, learning management plans using power card and reinforcing with the token economy and a behavior record form. This study was a single sampling research with multiple baselines of individuals. This data is analyzed based on the eye-sight from a line graph.

The findings of the research reveal the following:

1. Undesirable behavior of children with autism after being taught with using the power card and token economy is reduced lower more than the set criterion average equal to 0.65.
2. After the children have been taught with using the power card and reinforcing with the token economy, their undesirable behavior is lower than before the trial.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะสำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์และการสนับสนุนจาก ดร.สถิตย์ ประสิทธิ์ภักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ และสละเวลาอันเป็นส่วนตัวเพื่อดูแลความถูกต้อง รวมถึงการปรับแก้บทคัดย่อภาษาอังกฤษ และภาษาไทย จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง ได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่าอย่างยิ่ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี กระโหมวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา ถ่ายทอดความรู้ และข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการวิทยานิพนธ์อันประกอบไปด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จีวพัฒนกุล ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา พิเศษ ที่คอยให้ความช่วยเหลือและคอยซักถามถึงความคืบหน้าของการทำวิทยานิพนธ์อย่างสม่ำเสมอ

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ ดร.แสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์ ดร.ยุวดี วิริยางกูร แพทย์หญิงจิรวรรณ วรธรรมโร และนางจารุวรรณ จันทชาติ เป็นอย่างสูงที่กรุณา สละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้คำแนะนำงานเครื่องมือวิจัย สมบูรณ์เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนศรีนครมูลนิธิ นางสุภาณี สวาทะสุข รวมถึงคณะครู โรงเรียนศรีนครมูลนิธิทุกฝ่าย ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณผู้ปกครองและนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงเพื่อน ๆ ในสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ โดยเฉพาะนางหทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ เพื่อนนักศึกษาที่คอยให้กำลังใจและประสานงานเรื่องเอกสาร ต่าง ๆ และขอขอบคุณนางวัลลา ธรรมรงค์ษ์ นางกิริมย์ เวหะ ที่เป็นผู้ช่วยผู้วิจัยและให้ความร่วมมือ จนกระทั่งการทดลองสำเร็จได้ด้วยดี

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ ผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังของความสำเร็จที่คอยเป็นกำลังใจ ด้วยดีตลอดมา ไม่ว่าจะเป็น คุณแม่บุญเดือน ศรีจำเริญ นายบุญภพ ศรีจำเริญ นายบรรจง ศรีจำเริญ รวมถึงนางสาวเสาวลักษณ์ สังข์ศิริ ที่คอยเติมเต็มกำลังใจให้ด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแต่ รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ ที่ให้ความรัก ความเมตตา และความห่วงใย

เบญจกุล ศรีจำเริญ

ตุลาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม	22
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรง	32
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลัง	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร	38
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีรับรู้ผ่านการมองเห็น(Visual Strategies)	42
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้	49
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการวิจัยแบบ Single Subject Design	51

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	58
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	58
แบบแผนการวิจัย	60
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
การสร้างและหาคคุณภาพเครื่องมือ	61
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	66
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
สรุปผล	73
อภิปรายผล	74
ข้อเสนอแนะ	76
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก	87
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	88
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	90
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	97
ภาคผนวก ง การหาคคุณภาพเครื่องมือ	127
ภาคผนวก จ ผลการทดลอง	132
ภาคผนวก ฉ ภาพประกอบการวิจัย	139
ประวัติผู้วิจัย	145

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 การแลกเปลี่ยนยอร์รถกร	65
2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอน โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับยอร์รถกร	128
3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของนวัตกรรม (บัตรพลัง).....	128
4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก พฤติกรรมการใช้บัตรพลังในห้องเรียนปกติ.....	129
5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก พฤติกรรมการใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ.....	129
6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก พฤติกรรมการใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ.....	130
7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก พฤติกรรมที่ไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน.....	130
8 แสดงว่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยใช้ค่า (IOR)	131
9 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก คนที่ 1 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึกและระยะจัดกระทำ.....	133
10 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก คนที่ 2 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึกและระยะจัดกระทำ.....	135
11 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก คนที่ 3 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึกและระยะจัดกระทำ.....	137

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2 ตารางเวลาและกิจกรรม	45
3 การใช้รูปภาพในการแลกเปลี่ยนข้อมูล	46
4 ภาพประกอบแบบตรวจสอบรายการ	46
5 ภาพสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์	47
6 ภาพสนับสนุนการสร้างทางเลือก	48
7 การทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง	60
8 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน	68
9 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถกร	69
10 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถกร	70
11 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถกร	71

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2545) ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนไทย โดยผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยบุคลากรทุกฝ่ายจะต้องมีการประสานความร่วมมือเพื่อพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูจะต้องจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน และทำหน้าที่อื่น ๆ ที่เป็นการสนับสนุนหรือพัฒนาผู้เรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องหรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในมาตรา 10 วรรค 1 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษา ระบุว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายจิตใจ อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรา 10 วรรค 2 ยังได้ระบุอีกว่า การจัดการศึกษาสำหรับผู้พิการจะต้องจัดตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้ผู้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีที่กำหนดในกฎกระทรวง

เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มหนึ่งที่มีความบกพร่องของพัฒนาการ ซึ่งสังเกตเห็นได้เด่นชัด 3 ด้านด้วยกัน คือ ความบกพร่องด้านการสื่อสาร ความบกพร่องด้านพฤติกรรม และความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม รวมถึงทักษะทางสังคม (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553; พงษ์วิจิตรพัฒกุล, 2549) โดยความบกพร่องด้านการสื่อสารนั้น เด็กจะมีปัญหาด้านการรับรู้ภาษาและการใช้ภาษารวมถึงการสื่อสารด้วยสีหน้า ท่าทาง และแววตา โดยเด็กออทิสติกแต่ละคนก็จะมีความสามารถในการรับรู้และใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาและระดับสติปัญญาของเด็กนั่นเอง (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553: 22) ส่วนความบกพร่องด้านพฤติกรรมนั้น เด็กออทิสติกชอบทำสิ่งเดิม ๆ เป็นกิจวัตร หากมีการเปลี่ยนแปลงก็มักจะทำให้เด็กรู้สึกเครียดอึดอัด คับข้องใจและอาจจะแสดงออกทางพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น กรีดร้อง โวยวาย อาละวาดทำลายข้าวของ เป็นต้น นอกจากนี้เด็กบางคนอาจแสดงความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด เช่น สะบัดมือ โยกตัว การจ้องมองใบพัดของพัดลมที่กำลังหมุนอยู่เป็นเวลานาน หรือการแสดงพฤติกรรมเคลื่อนไหวซ้ำ ๆ เช่น การสะบัดมือ การหมุนรอบตัวเอง การกระโดดอยู่กับที่ เป็นต้น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553;

พัชรี จิวพัฒนกุล, 2549) สำหรับความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมรวมถึงทักษะทางสังคมนั้น เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ไม่สามารถแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่นอย่างเหมาะสม เด็กมักจะแสดงพฤติกรรมไม่สนใจใครชอบแยกตัวอยู่ตามลำพังไม่สามารถเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ เด็กเล่นกับใครไม่เป็น หากเด็กต้องการของเล่น หรือเล่นด้วย เขาอาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาโดยการแย่งของเล่น ผลัก หรือตีคนอื่น และไม่สนใจที่จะมีเพื่อนหรือผูกมิตรกับใคร (พัชรี จิวพัฒนกุล, 2549; สุจิริน เย็นสวัสดิ์, 2548) ซึ่งความบกพร่องทางพัฒนาการที่กล่าวมาเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อเด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนร่วมกับเพื่อนปกติในวัยเดียวกันในชั้นเรียนรวม

การที่เด็กออทิสติกชอบแยกตัวอยู่ตามลำพัง ไม่รู้จักการเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่เข้าใจบริบทของสังคม ทำให้เด็กเหล่านี้มักแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคมการสร้างปฏิสัมพันธ์ไม่เป็นธรรมชาติมีพฤติกรรมทางสังคมไม่สมวัยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและบุคคลทั่วไป ลักษณะความบกพร่องทางสังคมของเด็กออทิสติกในวัยเรียน เช่น การถูกลูกออกจากที่ ออกจากห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาต การพูดในสิ่งที่ตนเองต้องการพูด หรือพูดขัดจังหวะ การไม่รู้จักยืดหยุ่น ไม่เข้าใจสีหน้า ท่าทางของเพื่อนรอบข้าง ทำให้แสดงพฤติกรรมออกมาเหมือนไม่รู้จักกาลเทศะ เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้จากบุคคลอื่น (เพ็ญแข ล้อมศิลา, 2545 อ้างถึงใน อัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล, 2552) หากปัญหานี้ไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือแก้ไขแล้ว เด็กก็จะเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่ถูกต้องมากขึ้น แก้ไขยากขึ้น และทำให้โอกาสในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นลดน้อยลงเรื่อย ๆ

ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกนี้มีหลายลักษณะด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการพิเศษและบริการที่มีให้ในท้องถิ่นนั้น ๆ ดังจะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกบางคนมีความสามารถทางวิชาการไม่มากนัก แต่ได้รับการเรียนรู้ทักษะทางสังคมมาก่อนข้างดีทำให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสในการเรียนรู้ในชั้นปกติร่วมกับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน ในขณะที่เด็กบางคนอาจมีความสามารถพอ ๆ กับเด็กคนที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ไม่สามารถเข้าเรียนในชั้นปกติได้ เนื่องจากโรงเรียนที่ใกล้บ้านไม่สามารถรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนได้ อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยมากมายที่สนับสนุนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ หรือเรียนในชั้นปกติร่วมกับเพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากการเรียนรวมทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดีขึ้น เช่น สุภาพร ชินชัย (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโรงเรียนเรียนรวมในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ได้มีการพัฒนาวิธีการที่เหมาะสมสามารถแก้ไขปัญหาได้จริงตรงตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงในชั้นเรียนรวม นอกจากนี้ผลการศึกษางานวิจัยของนางลลภณี วิรัชชัย (2544) เรื่องรูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบบรวมพลัง: การพัฒนา

รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการโดยครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรวมให้ประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นต้องมีการรวมพลังจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถได้รับการศึกษาอย่างเต็มศักยภาพ

โรงเรียนศรีนครมุนินิเป็นโรงเรียนที่ให้บริการนักเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา โรงเรียนได้เปิดโอกาสให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยได้จัดการเรียนการสอนให้กับเด็กออทิสติกให้ได้เรียนรวมกับเด็กทั่วไปให้มากที่สุด (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 1-3) สำหรับเด็กที่ไม่สามารถเรียนในชั้นเรียนรวมได้ หากเด็กยังไม่มีความพร้อมทางทักษะทางวิชาการ หรือความพร้อมทางพฤติกรรมและอารมณ์ เด็กเหล่านี้ก็จะได้รับการจัดการเรียนการสอนในห้องเสริมวิชาการ เมื่อเด็กที่เข้าเรียนในชั้นเรียนรวมมีปัญหาในชั้นเรียน เช่น พฤติกรรมที่ไม่รู้จักการรอคอย และไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่ทำตามกฎกติกาของห้องเรียน เช่น พูดคุยเสียงดัง ลูกจากที่โดยไม่ได้รับอนุญาต ทำให้ครูต้องคอยตักเตือนอยู่เสมอ ๆ ถามคำถามโดยครูยังพูดไม่จบยกมือเมื่อต้องการถาม ทำในสิ่งที่ตนเองสนใจเท่านั้น บางครั้งแสดงพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรค หรือขัดขวางการเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น ร้องเพลงขณะที่ครูกำลังสอน หยิบสิ่งของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เด็กออทิสติกกลุ่มนี้จะถูกส่งกลับมาเรียนในห้องเสริมวิชาการ เพื่อจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ อย่างไรก็ตามเมื่อเด็กกลับมาเรียนในห้องเสริมวิชาการ พฤติกรรมของเด็กกลับเปลี่ยนไป ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนรวมทั้งการแก้ปัญหาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกเหล่านี้ ควรมีการสอนในชั้นเรียนปกติที่เด็กจะได้เรียนรู้ อยู่กับเพื่อนในห้องเรียนรวมนั่นเอง

สำหรับวิธีการสอนเด็กออทิสติกที่เหมาะสมนั้นควรคำนึงถึงจุดแข็งของเด็กเป็นหลักจุดแข็งประการแรกของเด็กออทิสติกคือ เด็กเหล่านี้สามารถเรียนรู้ได้ดีทางสายตามากกว่าการได้ยินหรือได้ฟังจากคำอธิบายเพียงอย่างเดียว ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรนำวิธีการนี้มาใช้ก็จะช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น จุดแข็งประการที่สองคือ เด็กออทิสติกชอบทำพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นกิจวัตร หากต้องการสอนสิ่งใด ครูควรสอนเป็นประจำ ให้ลงมือกระทำอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้เด็กยิ่งเรียนรู้ได้มากขึ้น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) ดังนั้นในการสอนทักษะใด ๆ รวมทั้งทักษะทางสังคม ครูก็ควรนำวิธีการทางสายตามาใช้ในการสอนเด็กเหล่านี้ และดำเนินการสอนเป็นประจำสม่ำเสมอ

บัตรพลัง (Power Card) เป็นอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งผดุง อารยะวิญญู และคณะ (2551: 1) ได้นำมาใช้ในการสอนทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความสามารถสูง ทั้งนี้เนื่องจากบัตรพลังเป็นการนำเอาบุคคลที่เด็กชื่นชอบมาเป็นตัวแบบในการทำทักษะสังคมที่เหมาะสม จึงทำให้เด็กเกิดแรงบันดาลใจที่จะทำตามแบบบุคคลที่ตนชื่นชอบ นอกจากนี้บัตรพลังยังสามารถนำมาใช้สอนในเรื่อง การวางตน การแสดงออก การประพฤติตน การใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนเรื่องมารยาท คุณธรรมจริยธรรม หรือทักษะทางสังคมอื่นที่เปรียบเสมือนหลักสูตรแฝง (Hidden

Curriculum) ซึ่งครูไม่ได้มีการสอนอย่างจริงจังในชั้นเรียน แต่จะสอดแทรกในการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ใ้ได้อีกด้วย เพราะเด็กออทิสติกจะเรียนรู้ได้ดีโดยการมีแบบอย่างในการปฏิบัติตนและมีแรงเป็นการจูงใจที่ดี ดังเช่นการศึกษาของ สุรัสวดี ว่องไว (2553: 74) ที่ได้นำบัตรพลังมาใช้ในการสอนพฤติกรรมการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก ผลพบว่าพฤติกรรมในการซื้ออาหารของนักเรียนสูงขึ้น

เบ็ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพในการรักษาหรือเพิ่มพฤติกรรมได้มากกว่าตัวเสริมแรงอื่น ๆ เนื่องจากมีอำนาจในการแผ่ขยาย (Generalized Reinforcers) สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงได้มากกว่า 1 อย่าง เช่น เหรียญ ดาว แสตมป์ และคะแนน ซึ่งเบ็ยอรรถกรยังสามารถใช้เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมเป้าหมายกับตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น เชื่อมโยงกับอาหารที่เด็กชอบหรือกิจกรรมที่เด็กสนใจตัวเสริมแรง เป็นต้น และสามารถให้ได้ทันทีหลังจากพฤติกรรมเกิดขึ้นไม่ขัดขวางกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่และใช้ได้กับทุกคน รวมทั้งการทดลองกับกลุ่มใหญ่ ๆ แม้ว่าแต่ละคนจะชอบต่างกันก็ตามแต่ก็สามารถนำไปแลกเปลี่ยนของตนเองที่ต้องการได้ เนื่องจากมีสิ่งของให้แลกเปลี่ยนหลายอย่างและยังสามารถให้เบ็ยอรรถกรได้ตามจำนวนพฤติกรรมที่เกิดขึ้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543: 50) ดังนั้นการใช้เบ็ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงจะสามารถทำให้เด็กเพิ่มหรือลดพฤติกรรมได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ใช้ต้องการ ดังเช่น วันดี จูเปี่ยม (2554: 2) ได้ศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบ็ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาวิทยาศาสตร์มากขึ้นหลังการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบ็ยอรรถกรและมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายสูงขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยของอาภา บ้านไกรทอง (2549: 39) ก็พบว่า การใช้เบ็ยอรรถกรสามารถเพิ่มพฤติกรรมนั่งอยู่กับที่ในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนักเรียนสามารถนั่งอยู่กับที่ ตั้งใจเรียนนานขึ้น และมองครูขณะสอนเพิ่มขึ้นด้วย

จากการศึกษาและสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในรายวิชาต่าง ๆ พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการไม่ขออนุญาตออกนอกห้องมากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเทคนิคการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบ็ยอรรถกร มาใช้ในการสอนทักษะทางสังคมให้แก่เด็กออทิสติกเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งจะช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติได้ ซึ่งจะเป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอนเด็กออทิสติกต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร

สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรลดลงจากเดิมอย่างน้อย ร้อยละ 70
2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรต่ำกว่าก่อนการสอน

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรผู้วิจัยได้ศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติก มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีนครมุนิธิในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) มีจำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติกเพศชาย จำนวน 3 คน ซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีนครมุนิธิ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรต้นและตัวแปรตามในการวิจัยไว้ ดังนี้

ตัวแปรต้น คือ การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน เนื้อหาในการสอนจึงมุ่งเน้นในการลดพฤติกรรมดังกล่าว และการสอนทักษะทางสังคมที่เหมาะสม โดยการใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร

5. สถานที่ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการฝึกด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ในห้องเสริมวิชาการและกลุ่มตัวอย่างนำไปใช้จริงในห้องเรียนปกติ

6. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ดำเนินการทดลองโดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเด็กคนที่ 1 และคนที่ 2 ระหว่างเวลา 08.15-11.05 น. ส่วนคนที่ 3 ระหว่างเวลา 12.45-15.35 น. เด็กทั้ง 3 คน จะทำการวิจัยวันจันทร์-วันศุกร์ โดยใช้เวลา 7 สัปดาห์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกรผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดไว้ ดังนี้



ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกรผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

- เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งมีปัญหาในการไม่ปฏิบัติตามกติกาของห้องเรียน โดยมีพฤติกรรมไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กถูกลูกออกไปนอกห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาตขณะที่ครูกำลังสอนหรือเด็กทุกคนต้องทำกิจกรรมใด ๆ ที่ครูมอบหมายให้ ซึ่งทำให้เป็นการขัดขวางการเรียนรู้ของเด็กเอง และเป็นการรบกวนหรือทำเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เด็กคนอื่น เนื่องจากกติกาของห้องเรียน คือ การขออนุญาตจากคุณครูผู้สอนทุกครั้งก่อนออกนอกห้องเรียนโดยวัดได้จากจำนวนครั้งในการลุกออกนอกห้องเรียนทั้งการขออนุญาตและไม่ขออนุญาต

3. บัตรพลัง หมายถึง บัตรที่ทำมาจากกระดาษแข็ง มีขนาด 4x4 นิ้ว และเคลือบด้วยพลาสติก เพื่อให้เกิดความทนทานและใช้ได้ง่าย โดยใช้ในการสอนทักษะทางสังคมให้แก่เด็กออทิสติก โดยการนำบุคคลหรือตัวการ์ตูนที่เด็กชื่นชอบมาใช้เป็นตัวแบบในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้านหนึ่งของบัตรจะเป็นรูปของบุคคลที่เด็กชื่นชอบ อีกด้านหนึ่งจะอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและบอกว่าบุคคล ที่เด็กชื่นชอบ จะทำอย่างไรในสถานการณ์นั้น เพื่อให้เด็กออทิสติกได้ทำพฤติกรรมที่เหมาะสมตามตัวแบบนั้น

4. การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร หมายถึง ตัวเสริมแรงที่เป็นรูปหัวใจ (สติ๊กเกอร์) เด็กจะได้รับเมื่อมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามที่ครูได้กำหนดไว้ ซึ่งเด็กสามารถนำมาแลกรางวัล หรือสิ่งของเด็กต้องการเมื่อสะสมได้ครบตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีเวลาในการแลกเบี้ยอรรถกร คือ ทุกวันศุกร์ เวลา 15.30-16.00 น.

5. การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร หมายถึง รูปแบบการสอนที่นำเอาตัวฮีโร่ที่เด็กชื่นชอบมาสร้างแรงจูงใจและใช้สิ่งเสริมแรง เป็นตัวกระตุ้นเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยมีการสอนดังนี้

5.1 สถานการณ์ในห้องเสริมวิชาการ

5.1.1 ทำข้อตกลงกับเด็ก

5.1.2 แนะนำการใช้บัตรพลังและสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียนปกติ

5.1.3 สอนการใช้บัตรพลังเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยมีครูคอยชี้แนะ

5.1.4 ให้เด็กใช้บัตรพลังด้วยตนเอง

5.1.5 ให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

5.2 สถานการณ์ในห้องเรียนปกติ

5.2.1 สอนการใช้บัตรพลัง ในห้องเรียนรวมโดยมีครูคอยชี้แนะ

5.2.2 ให้เด็กใช้บัตรพลังด้วยตนเอง

5.2.3 ให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตร
พลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถรผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. ได้รูปแบบการสอนที่สามารถนำไปใช้ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและบุคคลที่เกี่ยวข้องในการนำไป ใช้สอน เพื่อลดพฤติกรรมที่
ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกอื่นต่อไป



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตร
พลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก
 - 1.1 ความหมายของเด็กออทิสติก
 - 1.2 สาเหตุและอัตราการเกิดภาวะออทิสติก
 - 1.3 ลักษณะของเด็กออทิสติก
 - 1.4 เกณฑ์การวินิจฉัยเด็กออทิสติก
 - 1.5 การสอน การฝึก และการช่วยเหลือเด็กออทิสติก
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม
 - 2.1 ความหมายของพฤติกรรม
 - 2.2 พฤติกรรมของเด็กออทิสติก
 - 2.3 ลักษณะของการปรับพฤติกรรม
 - 2.4 เทคนิคการปรับพฤติกรรม
 - 2.5 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรง
 - 3.1 ชนิดของการเสริมแรง
 - 3.2 ลักษณะของการเสริมแรง
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลัง
 - 4.1 ความหมายของบัตรพลัง
 - 4.2 ส่วนประกอบของบัตรพลัง
 - 4.3 หลักการของบัตรพลัง
 - 4.4 ขั้นตอนของบัตรพลัง
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร
 - 5.1 ความหมายของเบียร์รถกร
 - 5.2 หลักในการใช้เบียร์รถกรให้มีประสิทธิภาพ
 - 5.3 ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้เบียร์รถกร

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีรับรู้ผ่านการมองเห็น (Visual Strategies)
 - 6.1 ความหมายของกลวิธีรับรู้ผ่านการมองเห็น
 - 6.2 ประโยชน์ของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น
 - 6.3 ความสำคัญของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น
 - 6.4 บทบาทของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น
 - 6.5 ประเภทของการใช้รูปภาพที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น
7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้
 - 7.1 ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning)
 - 7.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)
8. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการวิจัยแบบ Single Subject Design
 - 8.1 ความหมายของการวิจัยแบบ Single Subject Design
 - 8.2 ลักษณะของการวิจัยแบบ Single Subject Design
 - 8.3 จุดเด่นและจุดด้อยของการวิจัยแบบ Single Subject Design
 - 8.4 การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูลการวิจัยแบบ Single Subject Design

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติกผู้วิจัยศึกษาในหัวข้อและมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของเด็กออทิสติก

สำหรับความหมายของเด็กออทิสติกนั้น มีนักวิชาการต่าง ๆ ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553: 5) ได้กล่าวถึงความหมายของเด็กออทิสติกว่า หมายถึง เด็กที่มีภาวะบกพร่องด้านพัฒนาการที่ส่งผลให้เกิดความบกพร่องที่เห็นได้อย่างชัดเจนใน 3 ด้าน ได้แก่ ความบกพร่องด้านการสื่อสาร ด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งรวมถึงทักษะทางสังคม และด้านพฤติกรรม

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2547: 1) ให้ความหมายของเด็กที่มีภาวะออทิสติกไว้ว่าเด็กมีพัฒนาการที่ผิดปกติซึ่งมีจุดกำหนดจากประสาทชีววิทยาและส่งผลกระทบต่อความสามารถของบุคคลอื่นในการสื่อสาร และการรับรู้ความรู้สึก การใช้จินตนาการในการเปลี่ยนแปลงและการรับรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 44) กล่าวถึงความหมายของเด็กออทิสติกไว้ว่า หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการทางสังคม ภาษา การสื่อความหมาย พฤติกรรมอารมณ์และจินตนาการ

ซึ่งมีสาเหตุเนื่องจากการทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองที่ผิดปกติและความผิดปกตินี้พบได้ก่อนวัย 30 เดือน

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 11) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่าเป็นเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่แปลก แสดงอาการในการสนใจต่อตนเอง หรือมีการกระตุ้นตนเอง ไม่ให้ความสนใจในต่อสิ่งรอบข้าง มักมีปัญหาทางการพูดในบางรายได้ตอบต่อผู้อื่นไม่ได้หรือในเหตุการณ์ต่าง ๆ

สุรพงษ์ อัมพันวงษ์ (2542: 7) กล่าวว่า เด็กออทิสติก เป็นเด็กที่มีกลุ่มอาการที่แสดงให้เห็นว่ามีความผิดปกติทางพฤติกรรม หรือมีความล่าช้าในด้านพัฒนาการทางด้านสังคม การสื่อความหมาย การพูด การใช้ภาษา จินตนาการ มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ บางอย่าง ทั้งการกระทำและความคิด อาการจะปรากฏให้เห็นได้ตั้งแต่ในขวบปีแรก

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เด็กออทิสติก คือ เด็กที่มีปัญหาทางการสื่อสาร พฤติกรรมและอารมณ์ รวมถึงการเข้าสังคม โดยมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อย่างเห็นได้ชัดเจน เนื่องมาจากสมองบางส่วนทำงานผิดปกติและส่งผลให้เกิดความบกพร่องทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความบกพร่องด้านการสื่อสาร ความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งรวมถึงทักษะทางสังคม และความบกพร่องทางด้านพฤติกรรม

2. สาเหตุและอัตราการเกิดภาวะออทิสติก

นักวิชาการได้อธิบายถึงสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดภาวะออทิสติกไว้ดังนี้

เพ็ญแข ลิมศิลา (2551: 16) กล่าวถึงสาเหตุของออทิสติกไว้ว่า มีสาเหตุมาจากภาวะต่าง ๆ มากมาย สิ่งใดก็ตามที่ทำให้พัฒนาการของสมองผิดปกติไป อาจเกิดได้ตั้งแต่ระหว่างเด็กอยู่ในครรภ์มารดา ระหว่างคลอด หรือภายหลังคลอด เช่น มารดาที่เป็นโรคหัดเยอรมันระหว่างการตั้งครรภ์ เด็กที่เป็นโรคทูเบอร์คูลอสโรลิส ตั้งแต่กำเนิด เด็กขาดออกซิเจนระหว่างคลอด การเจ็บป่วยของเด็กภายหลังคลอด เช่น สมองอักเสบ แม้แต่การเป็นหัด ไอกรน ที่มีภาวะแทรกซ้อนก็อาจเป็นสาเหตุ ทำให้พัฒนาการของสมองผิดปกติได้

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา (2549: 5) อธิบายถึงสาเหตุของออทิสติกไว้ว่า มีความพยายามในการศึกษาถึงสาเหตุของภาวะออทิสติก แต่ยังไม่ทราบสาเหตุของความผิดปกติที่ชัดเจน ในปัจจุบันมีหลักฐานสนับสนุนว่าน่าจะเกิดจากการทำงานของสมองผิดปกติ มากกว่าเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมในอดีตเคยเชื่อว่าภาวะออทิสติกเกิดจากการเลี้ยงดูในลักษณะที่เย็นชา (Refrigerator) แต่จากหลักฐานข้อมูลในปัจจุบันยืนยันได้ชัดเจนว่า รูปแบบการเลี้ยงดูไม่เกี่ยวข้องกับการเกิดภาวะออทิสติก และยัง

ได้กล่าวถึงปัจจัยทางชีววิทยา (Biological Factor) ที่พบว่าเกี่ยวข้องกับการเกิดภาวะออทิสติก จากการรวบรวมข้อมูลงานวิจัยต่าง ๆ (Tanguay, 2000 อ้างถึงใน ทวีศักดิ์ สิริรัตนเรขา, 2555: 6) มีดังนี้

2.1 ด้านพันธุกรรม (Genetic Factor) ได้มีการศึกษาด้านพันธุกรรม 3 ลักษณะด้วยกัน ดังนี้

2.1.1 ศึกษาในฝาแฝด (Twin Study) พบว่าถูกควบคุมโดยปัจจัยด้านพันธุกรรมสูงมาก

2.1.2 ศึกษาในครอบครัว (Family Study) พบว่าในญาติลำดับที่ 1 (First Degree Relative) ของผู้ที่มีภาวะออทิสติกเพิ่มความเสี่ยงต่อภาวะออทิสติก และกลุ่มที่มีอาการคล้ายออทิสติก (Autistic Like)

2.1.3 ศึกษาโครโมโซม และวิเคราะห์ความเชื่อมโยง (Chromosome Study and Linkage Analysis) พบว่าเกี่ยวข้องกับ โครโมโซม 15q 11-13, โครโมโซม 7q และโครโมโซม 16p

2.2 ด้านเภสัชวิทยาในระบบประสาท (Neuropharmacological Study) พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับสารเคมีสื่อประสาทซีโรโทนิน (Serotonin) โดยมีระดับในเกล็ดเลือดสูงขึ้น แต่ยังไม่สามารถอธิบายเหตุผลที่ชัดเจนได้ว่าเกิดจากอะไร

2.3 คลื่นไฟฟ้าสมอง (Electroencephalography-EEG) พบว่ามีความผิดปกติของคลื่นไฟฟ้าสมองมากกว่าประชากรปกติ แต่ไม่พบลักษณะเฉพาะที่อธิบายความผิดปกติของการทำงานของสมองได้

2.4 ภาพฉายระบบประสาท (Neural Imaging) พบความผิดปกติหลากหลายรูปแบบ แต่ยังคงคลุมเครืออยู่ไม่สามารถอธิบายได้ชัดเจน เช่น Cerebellar Vermis Hypoplasia or Hyperplasia, Third Ventricle ใหญ่, Caudate เล็ก, Right Anterior Cingulate Gyrus เล็ก

2.5 พยาธิวิทยาในระบบประสาท (Neuropathological Study) ยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจน แต่จากหลายการศึกษาพบว่าเกี่ยวข้องกับจำนวน Purkinje Cell ที่ลดลง

2.6 การศึกษาปริมาตรของสมอง (Study of Brain Volume) พบว่ามีปริมาตรของสมองเพิ่มขึ้น ยกเว้นสมองส่วนหน้า (Frontal Lobe) และพบว่าเส้นรอบวงของศีรษะ (Head Circumference) ปกติในตอนแรกเกิด แล้วเริ่มมากผิดปกติในช่วงวัยเด็กตอนต้นถึงตอนกลาง

Stevenson et al. (2000 อ้างถึงใน วันเพ็ญ คุ่มศิษฐ, 2548: 7) กล่าวว่า ยังไม่ทราบสาเหตุที่ชัดเจน แต่อาการออทิสติกไม่ได้เกิดจากสาเหตุเพียงสาเหตุเดียวแต่มีสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดอาการภาวะออทิสติกที่เป็นไปได้ คือ สาเหตุทางชีววิทยา ขณะตั้งครรภ์ของมารดาและการคลอด ระบบประสาทวิทยา และสารเคมีในระบบประสาท

Wing (1996 อ้างถึงใน สุรัสวดี ว่องไว, 2553: 12) กล่าวว่าสาเหตุของภาวะออทิสติกเกิดจากความผิดปกติที่สมอง มีปัญหาระหว่างการคลอด และสาเหตุทางพันธุกรรม รวมทั้งรูปแบบเฉพาะของครอบครัวซึ่งก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งแม้ว่าจะไม่ชัดเจนมากนัก

นอกจากนี้ เพ็ญแข ลឹมศิลา (2545: 11-12) ยังกล่าวอีกว่ามีหลักฐานหลายอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกมีความผิดปกติทางหน้าที่ของสมอง เช่น เด็กออทิสติกร้อยละ 25-30 จะมีอาการของโรคลมชักในระยะเริ่มเข้าวัยรุ่น ซึ่งจากการตรวจคลื่นสมองด้วยไฟฟ้าในเด็กออทิสติก พบว่า มีความผิดปกติของคลื่นสมอง และมีเซลล์ของสมองผิดปกติอยู่ 2 แห่ง คือ บริเวณที่ควบคุมด้านความจำ อารมณ์ และแรงจูงใจ ส่วนอีกบริเวณหนึ่งจะควบคุมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย ลักษณะของเซลล์สมองทั้งสองแห่งเป็นเซลล์ที่ไม่พัฒนาตามวัยของเด็ก และสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับกรรมพันธุ์ เนื่องจากพบเด็กออทิสติกในกลุ่มแฝดจากไข่ใบเดียวกันมากกว่า คู่แฝดที่เกิดจากไข่คนละใบและอัตราส่วนของออทิสติกในพื้นที่ท้องเดียวกันพบถึง 1:50 ส่วนในเด็กทั่วไปพบ 1:2,000 นอกจากนี้เคยมีรายงานถึงสารบางอย่างที่เป็นตัวนำทางระบบประสาท เช่น ระดับของสารซีโร โดนินและสาร โดปามีนสูง แต่ยังไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแน่นอน และเด็กออทิสติกจะมีความผิดปกติในระบบภูมิคุ้มกันด้านทานคือมีระบบภูมิคุ้มกันกลับไปทำลายระบบประสาทของตนเอง ส่วนปัจจัยการเลี้ยงดูนั้นไม่ใช่สาเหตุโดยตรงแต่เป็นสาเหตุส่งเสริมที่ทำให้เด็กที่เป็นออทิสติกอยู่แล้วมีอาการมากขึ้นหรือช่วยให้อาการของเด็กดีขึ้นได้

จากการศึกษาพบว่าการเกิดภาวะออทิสติกนั้นยังไม่มีสาเหตุที่ชัดเจนแน่นอน แต่สามารถที่จะสรุปได้ว่าเกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ซึ่งมีสาเหตุมาจากการตั้งครรภ์ หรือ การคลอดที่ผิดปกติ รวมทั้งเกิดจากความผิดปกติทางพันธุกรรม

3. ลักษณะอาการของเด็กออทิสติก

เด็กออทิสติกมีลักษณะอาการที่แตกต่างกันตามระดับความรุนแรงและความแตกต่างจากเด็กปกติมากขึ้นขึ้นอยู่กับภาวะของแต่ละคนดังนี้

สุจิริน เย็นสวัสดิ์ (2548: 16) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กออทิสติก ดังนี้

1) สูญเสียปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งลักษณะของเด็กออทิสติกที่มีการสูญเสียปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมักมีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1) ไม่สามารถแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นได้ เช่น ไม่มีการสบตา กับผู้อื่น ไม่มีการแสดงออกทางสีหน้า หรือกิริยาท่าทาง

1.2) ไม่มีความสามารถที่จะผูกมิตรกับผู้อื่นได้ ไม่มีเพื่อน และเล่นกับเพื่อนไม่เป็น

1.3) ขาดความสามารถในการแสวงหาความสนุกสนานกับผู้อื่น ไม่แสดงความสนใจที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น ไม่สามารถทำประโยชน์ต่อส่วนรวมร่วมกับผู้อื่นได้

1.4) ไม่สามารถแสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ในสังคม

2) สูญเสียความสามารถทางการสื่อสาร เด็กออทิสติกที่มีลักษณะการสูญเสียความสามารถทางการสื่อสารจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1) มีความล่าช้า หรือไม่มีพัฒนาการทางการพูดเลย หรือไม่สามารถใช้กิริยาท่าทางในการสื่อถึงผู้อื่นได้

2.2) ในรายที่พูดได้แล้วไม่สามารถที่จะสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างเข้าใจและเหมาะสม

2.3) มักจะพูดซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองอยากพูดโดยไม่สนใจว่าจะมีผู้อื่นฟังหรือเข้าใจหรือไม่

2.4) ไม่สามารถเล่นบทบาทสมมติได้ด้วยตนเอง หรือไม่สามารถเล่นเลียนแบบสิ่งที่เคยพบเห็นได้อย่างเหมาะสมกับวัย

3) มีพฤติกรรมและความสนใจซ้ำๆ เด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมและความสนใจซ้ำๆ จะมีลักษณะดังต่อไปนี้

3.1) มีพฤติกรรมซ้ำๆ อย่างเดียวหรือมากกว่า มีความสนใจอย่างใดอย่างหนึ่งที่ผิดปกติอย่างเด่นชัด เช่น สนใจมองใบพัดของพัดลมที่กำลังหมุนอยู่ได้ทั้งวัน

3.2) ไม่สามารถยืดหยุ่นในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันที่เคยทำซ้ำๆ เป็นประจำได้ โดยจะต้องทำตามขั้นตอนเหมือนเดิมทุกครั้ง

3.3) การเคลื่อนไหวซ้ำๆ เช่น กระดิกนิ้วมือ สะบัดปลายนิ้วมือ โบกมือไปมา การเขย่งปลายเท้าแล้วหมุนตัวไปรอบๆ เป็นต้น

3.4) มีความสนใจเกี่ยวกับส่วนใดส่วนหนึ่งของวัตถุหรือของเล่น เช่น หมุนล้อได้อล้อหนึ่งเล่นโดยไม่สนใจส่วนอื่น ๆ

เพ็ญแข ลิ้มศิลา (2545: 20-22) ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเด็กออทิสติกในประเทศ ได้ระบุบุคลิกภาพที่สำคัญของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

1) การขาดความรู้สึกทางอารมณ์กับบุคคลอื่นอย่างรุนแรง

2) การกระทำซ้ำๆ ในสิ่งที่ตนเองชอบ

3) ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกิจวัตรที่แปลกใหม่ ๆ ได้

4) ไม่พูดเลย หรือมีการพูดที่ผิดปกติ

5) มีความผูกพันกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

6) มีความสามารถสูงเกี่ยวกับความจำและทักษะการใช้สายตา

7) มีความยากลำบากในการเรียนรู้ทุกด้าน เนื่องจากขาดทักษะความเข้าใจและความสนใจ

8) อยู่ไม่นิ่ง

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า เด็กออทิสติกมีลักษณะอาการที่สำคัญ คือ ไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นและไม่สามารถยืดหยุ่นในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันที่เคยทำซ้ำ ๆ เป็นประจำ แต่จะมีพฤติกรรมที่แปลกและซ้ำ และเมื่อตนเองไม่พอใจก็จะแสดงอาการ โมโห ทำร้ายตัวเอง หรือบुकคลรอบข้าง เด็กจะมีการต่อต้าน โดยใช้กำลัง ผลักหรือขว้างปาสิ่งของ หรือผลักคนที่อยู่ใกล้ ๆ และเมื่อเข้าไปอยู่ในชั้นเรียนก็จะมีพฤติกรรมและการเข้าใจทางภาษาจากการใช้ทักษะทางสายตาโดยไม่พูดหรือถาม

4. เกณฑ์การวินิจฉัยเด็กออทิสติก

องค์การอนามัยโลกได้กำหนดอาการผิดปกติทางพัฒนาการ (Pervasive Developmental Disorders: PDD) ไว้ใน Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders-4th Edition (DSM-IV) คือ จิตภาวะออทิสติกไว้ในกลุ่มของความผิดปกติของพัฒนาการ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ (2546 อ้างถึงใน ทิพวรรณ ปีโยปกรณ์, 2549) ได้แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้ 5 กลุ่ม คือ

4.1 ออทิสติก (Autistic Disorder) มีคุณสมบัติครบ 3 ข้อ คือ

4.1.1 มีความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมการสื่อสารและพฤติกรรมซ้ำ ๆ โดยมีอาการตามที่ปรากฏในข้อ 1) ต่อไปนี้อย่างน้อย 2 ข้อย่อย จากข้อ 2) และข้อ 3) อย่างน้อยข้อละ 1 ข้อย่อย รวมอาการจากข้อ 1), 2) และ 3) แล้วมีอาการอย่างน้อย 6 ข้อย่อย

1) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีความบกพร่องอย่างน้อย 2 ข้อต่อไปนี้

- 1.1) มีความบกพร่องหลายลักษณะในพฤติกรรมการสื่อสารที่ไม่รู้ภาษา ถ้อยคำ เช่น 'ไม่มองหน้า' ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงท่าทางประกอบการสนทนา เป็นต้น
- 1.2) ขาดเพื่อนความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่คิดเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน
- 1.3) ไม่รวมกับผู้อื่นในการแสดงความสุขสนทนาคความสนใจความสำเร็จ (ไม่นำสิ่งของมาให้หรือโอ้อวด ไม่ชี้มือไปที่สิ่งของหรือวัตถุ)

2) การสื่อสารมีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อต่อไปนี้

- 2.1) ไม่พูดหรือพูดซ้ำ (พัฒนาการทางการพูดล่าช้าและไม่พยายามแสดงท่าทางเพื่อสื่อสารให้คนอื่นเข้าใจโดยใช้ท่าทาง)
- 2.2) ไม่เป็นฝ่ายเริ่มการสนทนาก่อน (ในรายชื่อที่ได้) เช่น ไม่พูดไม่ถามใคร
- 2.3) ใช้ถ้อยคำซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิมและมักไม่มีความหมายสำหรับคนทั่วไป เล่นบทบาทสมมุติไม่เป็น เล่นโดยไม่มีจินตนาการ เล่นไม่เหมาะสมกับวัย

3) พฤติกรรมซ้ำ ๆ มีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อต่อไปนี้

- 3.1) สนใจในวัตถุสิ่งของหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมากมายเป็นพิเศษและเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

3.2) ยากที่จะหันเหความสนใจไปทางอื่น

3.3) มีการเคลื่อนไหวว้าวัยะบางส่วนซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิม เช่น การสะบัดมือ

การโยกตัว

3.4) สนใจเพียงบางส่วนของสิ่งของหรือวัตถุ

4.1.2 มีความบกพร่องหรือมีพัฒนาการล่าช้าในด้านใดด้านหนึ่งก่อนอายุ 3 ขวบ คือ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนทนาและการเล่นโดยใช้จินตนาการ

4.1.3 ไม่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเรีตต์ซิน โดรมหรือซีดีดี (CDD)

4.2 แอสเพอร์เกอร์ซิน โดรม (Asperger's Syndrome)

กลุ่มอาการแอสเพอร์เกอร์ เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการใช้ภาษาในการสื่อสารมีความสนใจในสิ่งของหรือกิจกรรมบางอย่างมากมายและไม่สนใจสิ่งอื่นแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ แสดงพฤติกรรมแปลก ๆ ส่งเสียงดังเอะอะ พุดด้วยเสียงต่าง ๆ ระดับเดียวใช้ความคิดแบบจินตนาการไม่เป็น ได้ตอบกับสถานการณ์บางอย่างเกินกว่าเหตุ และมีการเคลื่อนไหวที่แปลก ๆ

เกณฑ์ที่ปรากฏใน DSM-IV สำหรับเด็กกลุ่มนี้คือ ใช้เกณฑ์เดียวกับเด็กกลุ่มที่ 1 (กลุ่มออทิสติก AD) ยกเว้นปัญหาในการสื่อสาร กล่าวคือ เป็นเด็กออทิสติกที่ไม่มีปัญหาในการพูด เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินกลุ่มแอสเพอร์เกอร์มีดังนี้

4.2.1 ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีความบกพร่องอย่างน้อย 2 ข้อต่อไปนี้

1) มีความบกพร่องหลายลักษณะในพฤติกรรมสื่อสารที่ไม่รู้ภาษาถ้อยคำ เช่น ไม่มองหน้า ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงท่าทางประกอบการสนทนา เป็นต้น

2) ขาดเพื่อน ความสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ดีเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในวัยเดียวกัน

3) ไม่รวมกับผู้อื่น ในการแสดงความสนุกสนาน ความสนใจ ความสำเร็จ (ไม่นำสิ่งของมาให้หรือโอ้อวด ไม่ชี้มือไปที่สิ่งของหรือวัตถุ)

4.2.2 พฤติกรรมซ้ำมีความบกพร่องอย่างน้อย 1 ข้อต่อไปนี้

1) สนใจในวัตถุสิ่งของหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมากมายเป็นพิเศษ และเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

2) ยากที่จะหันเหความสนใจไปทางอื่น

3) มีการเคลื่อนไหวว้าวัยะบางส่วนซ้ำ ๆ ในลักษณะเดิม เช่น การสะบัดมือ การยกตัว สนใจเพียงบางส่วนของสิ่งของหรือวัตถุ

4.2.3 ความบกพร่องดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการประกอบอาชีพและกิจวัตรที่สำคัญอื่น ๆ

4.2.4 ไม่มีควมล่าช้าในการพัฒนาการทางภาษา เช่น พูดคำพยางค์เดียวได้เมื่ออายุ 2 ขวบ พูดวลีได้เมื่ออายุ 3 ขวบ เป็นต้น

4.2.5 ไม่มีควมล่าช้าในการพัฒนาการด้านความคิด ความจำ ไม่มีปัญหาในการช่วยเหลือตนเอง พฤติกรรมการปรับตัว (ยกเว้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม) มีความสนใจอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่อยู่รอบตัวตั้งแต่วัยเด็ก

4.2.6 ไม่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความบกพร่องอย่างรุนแรงเฉพาะด้าน (Specific PDD) หรือโรคจิตเภท

4.3 พีดีดี-เอ็น ไอเอส (Pervasive Developmental Disorders-Not Otherwise Specified)

พีดีดี-เอ็น ไอเอส หมายถึง ออทิสติกกลุ่มหนึ่งที่มีความบกพร่องทางการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การพัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้งด้านการใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ แต่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดใช้สำหรับกลุ่มพีดีดี PDD ไม่ใช้กลุ่มจิตเภท จึงมีความบกพร่องทางบุคลิกภาพเป็นออทิสติกที่ไม่เข้าพวกเพราะมีลักษณะเฉพาะเด็กประเภท Atypical Autism อยู่ในกลุ่มนี้

4.4 เร็ตต์ (Rett's Disorder) มีลักษณะดังนี้

4.4.1 มีลักษณะทั้งหมดในข้อต่อไปนี้

- 1) มีพัฒนาการก่อนคลอดและหลังคลอดปกติ
- 2) มีพัฒนาการของการเคลื่อนไหวตามปกติในช่วง 5 เดือนหลังคลอด
- 3) มีขนาดศีรษะในเกณฑ์ปกติ

4.4.2 มีลักษณะต่าง ๆ เปลี่ยนไปในช่วงของพัฒนาการโดยมีทุกข้อต่อไปนี้

- 1) ศีรษะเติบโตช้าลงระหว่างช่วงอายุ 5-48 เดือน
- 2) ความสามารถในการใช้มือลดลงหรือหายไประหว่างช่วงอายุ 5-30 เดือน แต่มีการเคลื่อนไหวเดิม ๆ ซ้ำ ๆ ขึ้นมาแทน (เช่น บิดมือถูไปมาเหมือนการล้างมือในน้ำ)
- 3) สูญเสียปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- 4) มีท่าทางการเคลื่อนไหวที่งุ่มง่าม
- 5) มีความบกพร่องหรือควมล่าช้าในการพัฒนาการทางภาษา ทั้งการรับรู้ภาษาและการแสดงออกทางภาษา

4.5 ซีดีดี (Childhood Disintegrative Disorder: CDD) เป็นกลุ่มที่มีความบกพร่องในภายหลังมีลักษณะดังนี้

4.5.1 มีพัฒนาการตามปกติอย่างน้อยในช่วงแรกเกิดจนถึง 2 ขวบในด้านการสื่อสาร โดยไม่ใช้ภาษาถ้อยคำ ความสัมพันธ์กับเพื่อนการเล่นกับเพื่อน และพฤติกรรมการปรับตัว

4.5.2 ทักษะอย่างน้อย 2 ด้านต่อไปนี้สูญหายไป (ทั้ง ๆ ที่เคยสามารถทำได้) ก่อนอายุ 10 ปี

- 1) ความเข้าใจทางภาษาและการแสดงออกทางภาษา
- 2) ทักษะทางสังคมหรือพฤติกรรมการปรับตัว
- 3) การควบคุมการขับถ่าย (ปัสสาวะ อุจจาระ)
- 4) การเล่น

4.5.3 การเคลื่อนไหว

4.5.4 มีปัญหาอย่างน้อย 2 ด้าน ต่อไปนี้

1) มีความบกพร่องทางสังคม คือ การสื่อสารโดยไม่ใช้ถ้อยคำ ขาดทักษะในการผูกมิตร ไม่เข้าใจสภาพทางอารมณ์และสังคมของผู้อื่น

2) ความบกพร่องทางการสื่อสาร เช่น การพูดซ้ำหรือไม่พูดพูดตามครูไม่ได้ เริ่มสนทนาไม่เป็น สนทนาได้ไม่นาน พูดซ้ำ ๆ คำเดิมเหมือนคนจินตนาการไม่เป็น

3) มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ ในวงจำกัดเปลี่ยนแปลงยากมีความสนใจในสิ่งเดิม ๆ ลักษณะซ้ำ ๆ แปลก ๆ รวมถึงกลุ่ม PDD ที่มีปัญหาเฉพาะด้าน

กล่าวคือ เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสิน เด็กออทิสติก คือ การที่เด็กมีความบกพร่องในพัฒนาการหลายด้าน ที่เห็นได้อย่างชัดเจนจะมีด้วยกัน 3 ด้าน คือ ความบกพร่องด้านการสื่อสาร ความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และความบกพร่องด้านพฤติกรรม โดยแต่ละคนจะมีอาการหลากหลายแตกต่างกันทั้งในจำนวนด้านและความรุนแรงในแต่ละด้าน กล่าวคือ บางคนมีอาการรุนแรง บางคนมีอาการไม่รุนแรงในแต่ละด้านแตกต่างกันไป

5. การสอน การฝึก และการช่วยเหลือเด็กออทิสติก

สมาคมกุมารแพทย์ สมาคมแพทย์ทางประสาทวิทยา และสมาคมจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น แห่งสหรัฐอเมริกา (อ้างถึงใน ชาญยุทธ์ สุภคุณภิญโญ, 2553: 47) ได้ประกาศแนวทางในการดูแลรักษาเด็กออทิสติกว่า การช่วยเหลือที่ได้ผลมี 2 ประการ คือ

- 1) การกระตุ้นพัฒนาการโดยเร็วที่สุด
- 2) การปรับพฤติกรรมของเด็กให้เหมาะสม โดยเน้นการช่วยเหลือที่กระทำอย่างรวดเร็วที่สุด ตั้งแต่อายุน้อย กระทำอย่างเข้มข้นและต่อเนื่อง โดยมุ่งทางด้านพฤติกรรม พัฒนาการ และการเรียนรู้ของเด็ก

กรมสุขภาพจิต (2546: 13-15) ได้เสนอหลักในการช่วยเหลือเด็กออทิสติก โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญอยู่ 7 ประการ คือ

1) การกระตุ้นเด็กออทิสติกอย่างเหมาะสม เพื่อให้พัฒนาการที่หยุดยั้งได้พัฒนาเป็นปกติตามวัย ซึ่งพ่อแม่จะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อรับคำแนะนำจากแพทย์และพยาบาล และปฏิบัติต่อเด็กอย่างต่อเนื่อง พ่อแม่ของเด็กจะได้รับการช่วยเหลือเพื่อช่วยบรรเทาความเครียดและความวิตกกังวล และยอมรับในในความผิดปกติของเด็กด้วย

2) การลดพฤติกรรมที่ผิดปกติของเด็กวัยเดียวกัน โดยใช้พฤติกรรมบำบัดและกิจกรรมอื่น ๆ ทดแทน

3) กระตุ้นให้เด็กออทิสติกเข้ากลุ่มกับเด็กวัยเดียวกัน เพื่อพัฒนาทางด้านสังคม และอารมณ์

4) การฝึกให้เด็กพูดและสามารถสื่อความหมายได้ พูดโต้ตอบปฏิบัติตามคำสั่งได้

5) เด็กออทิสติกที่เป็นปัญหาด้านการนอน มีพฤติกรรมที่อยู่ไม่นิ่ง หรือมีปัญหาด้านอารมณ์รุนแรง จนไม่สามารถฝึกได้

6) การฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กออทิสติกโดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ ละคร บำบัด การออกกำลังกาย ซึ่งนับว่าสำคัญมากสำหรับเด็กออทิสติก

ในเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมต่าง ๆ ดิฉันแล้วและอายุอยู่ในวัยเรียน ควรจัดให้เรียนในห้องเรียนการศึกษาพิเศษของโรงพยาบาลก่อน ให้เด็กได้มีทักษะการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อฝึกความพร้อมเบื้องต้น จึงส่งเรียนร่วมกับเด็กปกติต่อไป เด็กปกติจะเป็นแบบอย่างให้เด็กออทิสติกได้เป็นอย่างดี

การบำบัดรักษาอาการของเด็กออทิสติกนั้นสามารถปฏิบัติได้หลายวิธี โดยจากหลายวิชาชีพ ซึ่งสามารถสรุปการรักษาได้ดังนี้ (เพ็ญแข ลิมศิลา, 2545; คารารัตน์ สัตตวัชรเวช, 2546; ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา, 2548 และชาญยุทธ์ สุภคุณภิญโญ, 2553)

1) การบำบัดทางชีวภาพ ได้แก่ การให้ยา มักจะใช้กรณีที่มีอาการชัก ก้าวร้าวอยู่ไม่นิ่งตลอดจนปัญหาทางด้านอารมณ์ พฤติกรรมอื่น ๆ นอกจากนี้การนำ HEG (Hem encephalogram) มาใช้ซึ่งเป็นการทำ Blood Brain Exercise ในสมองทั้งสองซีกจะช่วยให้มีการไหลเวียนของเลือดภายในสมองดีขึ้น ในเด็กออทิสติกที่มีการควบคุมการพูด ขณะการรักษา HEG มีการบันทึกกราฟคลื่นความคิดที่สามารถบอกความก้าวหน้าในการรักษาแต่ละครั้ง

2) พฤติกรรมบำบัด เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยใช้วิธีการกระตุ้นพัฒนาการและพฤติกรรมบำบัด ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีการเรียนรู้ ได้แก่ การฝึกกิจกรรมอย่างเป็นระบบระเบียบและชัดเจน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและไม่สับสน รวมทั้งการให้รางวัล

เมื่อเด็กมีพฤติกรรมผิด การปรับพฤติกรรมต้องมีการวางแผนร่วมกับผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กทั้งหมดเพื่อการบำบัดเป็นไปอย่างต่อเนื่องและสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์

3) พัฒนาการบำบัด เด็กออทิสติกจะมีความบกพร่องของพัฒนาการ ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการที่บกพร่องจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น โดยเริ่มเมื่อเด็กอายุยังน้อย ยิ่งผู้ปกครองทราบได้เร็วมากเท่าใดก็จะบำบัดได้ถูกต้องเร็วเท่านั้น และการส่งเสริมพัฒนาการได้แก่

3.1) การส่งเสริมการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ

3.2) การส่งเสริมทักษะทางภาษา ได้แก่ งานวิจัยของลูซิริน เย็นสวัสดิ์ (2548) เรื่อง การศึกษาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกที่มีปัญหาทางด้านภาษาและการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะการสื่อสารให้กับเด็กออทิสติก จากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารมีผลต่อทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติก ดังนี้ 1) ทักษะการสื่อสารแบบใช้ภาษาท่าทางของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารสูงขึ้น 2) ทักษะการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสารไม่เปลี่ยนแปลง

3.3) การจัดการศึกษา

4) กิจกรรมบำบัด การจัดการกิจกรรมบำบัดในเด็กออทิสติก มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการรับรู้เบื้องต้น ที่จะส่งผลไปสู่การมีสมาธิในการทำกิจกรรม การควบคุมความตั้งใจ ความมีคุณค่าในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถทางการเรียน ความสามารถในการคิดเชิงนามธรรม ตลอดจนความถนัดของร่างกาย สมอง โดยมีหลักการทำการกิจกรรมบำบัด เพิ่มการใช้พลังงานเด็ก การผ่อนคลาย การฝึกควบคุมตนเอง และส่งเสริมกิจกรรมที่พึงประสงค์

5) การบำบัดทางจิตใจ เช่น การบำบัดด้วยวิธีการกอด มีแนวคิดความเชื่อว่า เด็กออทิสติกไม่มีสายสัมพันธ์กับพ่อแม่ เด็กจะถอยหนีจากผู้อื่น เพราะรู้สึกว่ามีใครต้อนรับตน การกอดเด็กไม่ใช่เป็นสิ่งที่อันตราย นอกจากนี้ยังถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการกระตุ้นประสาทสัมผัสแต่ควรใช้กับเด็กเล็ก ๆ ไม่ควรใช้กับเด็กโต เพราะเด็กอาจเกิดความเคียดแค้นและไปกอดผู้อื่นโดยไม่เลือกจาก การศึกษางานวิจัยของรุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ (2546) เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมกระตุ้นการรับรู้ความรู้สึก และการเคลื่อนไหว โดยครอบครัวที่มีต่อการแสดงออกซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กออทิสติกอายุ 11 ปีที่ได้รับการวินิจฉัยจากนักกิจกรรมบำบัดว่ามีความบกพร่องของการรับรู้ความรู้สึกและการเคลื่อนไหว โดยใช้ชุดแบบฝึกกระตุ้นการรับรู้ความรู้สึกและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว ผลการวิจัยพบว่า 1) เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้ความรู้สึกและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัวมีการแสดงพฤติกรรมซ้ำลดลง 2) เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกระตุ้นการรับรู้ความรู้สึก และการ

เคลื่อนไหวโดยครอบครัวมีการเล่นอย่างเหมาะสม 3) เด็กออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมการกระตุ้นการรับรู้สัมผัสและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัวมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น

6) การบำบัดทางเลือก ปัจจุบันยังมีการบำบัดทางเลือกอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กออทิสติกได้พัฒนาการเรียนรู้อาหารและพฤติกรรม ช่วยให้เด็กสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้มากที่สุด เช่น ศิลปะบำบัด มีประโยชน์ในด้านการพัฒนาอารมณ์ สติปัญญา สมาธิความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงการช่วยเหลือพัฒนาการกล้ามเนื้อเล็ก และประสานงานกับการเคลื่อนไหวร่างกาย นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสาร และส่งเสริมทักษะทางสังคม นอกจากนี้ศิลปะบำบัดแล้วยังมีวิธีการบำบัดอีกหลายอย่าง ได้แก่ คนตรีบำบัด การเล่น สัตว์เลี้ยงบำบัด อาชบาบำบัด เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า การสอน การฝึกและการช่วยเหลือ เด็กออทิสติกนั้นต้องอาศัยการดูแลอย่างใกล้ชิดและส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะในด้านทักษะทางสังคมและอารมณ์ โดยใช้การบำบัดที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นพัฒนาการในด้านต่าง ๆ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

การลดพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ดังนี้

1. ความหมายของพฤติกรรม

นักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ดังนี้ Gochman (1988 อ้างถึงใน ภัทรวลัยชญ์ ฐนพิต, 2554: 25) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่สามารถสังเกตได้โดยตรงและสิ่งที่เป็นความรู้สึกที่สามารถวัดได้ทางอ้อม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2545: 1) กล่าวว่า พฤติกรรมจะครอบคลุม การกระทำ การแสดงออก การคิด การจำ การรับรู้ การสัมผัส ความรู้สึกและอารมณ์ โดยจะครอบคลุมทั้งพฤติกรรมภายนอกและพฤติกรรมภายใน สำหรับวิธีพฤติกรรมนิยมเน้นมุ่งศึกษาพฤติกรรมภายนอก เพราะเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ส่วนการศึกษาพฤติกรรมภายในนั้นจะศึกษาได้โดยการสันนิษฐานจากพฤติกรรมภายนอก

ราชบัณฑิตสถาน (2546: 42) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการกระทำที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า ประกอบด้วย พฤติกรรมภายนอก เช่น การเคลื่อนไหวร่างกาย การพูด ได้ตอบ

การขึ้น เดิน และพฤติกรรมภายใน เช่น การคิด อารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้โดยตรง และสิ่งที่เป็นความรู้สึกที่สามารถวัดได้ทางอ้อม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2549: 16) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคล กระทำแสดงออกตอบสนอง หรือได้ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยิน อีกทั้งวัดได้ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าจะการแสดงออก หรือการตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายใน หรือภายนอกร่างกาย

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่ผู้กระทำ ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากระทบ โดยเป็นการแสดงออกทั้งภายในและภายนอก ซึ่งสามารถสังเกตได้ทั้ง โดยตรงและโดยอ้อม

2. พฤติกรรมของเด็กออทิสติก

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

เมธาวิ ปาลิวณิช (2551: 30) ได้กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของเด็กออทิสติกว่า มีลักษณะ ทางพฤติกรรมและอารมณ์ที่บกพร่อง คือ มักจะทำอะไรซ้ำ ๆ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมประจำวัน อารมณ์แปรปรวนง่ายอย่างไม่มีเหตุผล บางคนจะอาละวาดหรือแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น กรีดร้อง ดิ้น เป็นต้น

สุชีริน เย็นสวัสดิ์ (2548: 16) ได้อธิบายถึงลักษณะพฤติกรรมของเด็กออทิสติกว่ามีพฤติกรรม และความสนใจซ้ำ ๆ โดยจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ อย่างเดียวหรือมากกว่า มีความสนใจอย่างใดอย่างหนึ่งที่ผิดปกติ อย่างเด่นชัด เช่น สนใจมองใบพัดของพัดลมที่กำลังหมุนอยู่ได้ทั้งวัน เป็นต้น
- 2) ไม่สามารถยืดหยุ่นในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันที่เคยทำซ้ำ ๆ เป็นประจำได้โดยจะต้องทำตามขั้นตอนเหมือนเดิมทุกครั้ง
- 3) การเคลื่อนไหวซ้ำ ๆ เช่น กระดิกนิ้วมือ สะบัดปลายนิ้วมือ โบกมือไปมา การเขย่งปลายเท้า แล้วหมุนตัวไปรอบ ๆ เป็นต้น
- 4) มีความสนใจเกี่ยวกับส่วนใดส่วนหนึ่งของวัตถุหรือของเล่น เช่น หมุนล้อใดล้อหนึ่ง เล่นโดยไม่สนใจส่วนอื่นๆ เป็นต้น

จากคำอธิบายดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เด็กออทิสติกจะมีพฤติกรรมชอบทำสิ่ง เดิม ๆ ซ้ำ ๆ เป็นกิจวัตร โดยไม่สามารถยืดหยุ่นหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และมีลักษณะสำคัญ คือ การขาดทักษะทางสังคม มีปัญหาทางการสื่อสารและการพูด มีประสาทสัมผัสที่ไวกว่าเด็กปกติทั่วไป แต่จะมีพฤติกรรมที่แปลกและซ้ำ และเมื่อตนเองไม่พอใจก็จะแสดงอาการที่ไม่พึงประสงค์

3. ลักษณะของการปรับพฤติกรรม

ในการศึกษาลักษณะของการปรับพฤติกรรมผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของนักการศึกษาต่าง ๆ ดังนี้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543: 9-10) ได้กล่าวถึงลักษณะการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

1) มุ่งที่พฤติกรรมโดยตรง โดยที่พฤติกรรมนั้นจะต้องสังเกตเห็นได้และวัดได้ตรงกัน
 2) ไม่ใช่คำที่เป็นการตีตรา เช่น ก้าวร้าว ฉลาด โง่ จี้เกียจ เพราะคำเหล่านี้มักจะ เป็นคำที่มีความหมายกว้าง ๆ ที่รวมพฤติกรรมหลาย ๆ ลักษณะด้วยกัน จึงทำให้ไม่ชัดเจนยากแก่การสังเกตให้ตรงกัน นอกจากนี้บุคคลที่ถูกตีตราอาจพยายามทำตนให้มีลักษณะเหมือนกับที่ถูกตีตราด้วย หรือทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความอับอายได้

1) พฤติกรรมไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมปกติหรือไม่ปกติก็ตาม ย่อมเกิดจากการเรียนรู้ในอดีตทั้งสิ้น ดังนั้นพฤติกรรมเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้

2) การปรับพฤติกรรมจะเน้นที่สภาพและเวลาในปัจจุบันเท่านั้น แม้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นในอดีตก็ตาม แต่เงื่อนไข สิ่งเราในสภาพปัจจุบันเป็นตัวกำหนดว่าพฤติกรรมที่เรียนรู้ในอดีตนั้นจะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นบ่อยหรือลดลง ดังนั้นถ้าสามารถวิเคราะห์สิ่งเราได้ ก็สามารถปรับสิ่งเราให้เหมาะสมเพื่อจะทำให้พฤติกรรมดังกล่าวเปลี่ยนไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

3) การปรับพฤติกรรมนั้นจะเน้นที่วิธีการทางบวกมากกว่าจะใช้วิธีการลงโทษในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจากเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมจะสนับสนุนให้ บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้น

4) วิธีการปรับพฤติกรรมนั้น สามารถใช้ได้เหมาะสมตามลักษณะปัญหาของแต่ละบุคคล เนื่องจากเชื่อว่าบุคคลแต่ละคนนั้น มีความแตกต่างกันตัวเสริมแรงตัวหนึ่งอาจมี ประสิทธิภาพสูงมากเมื่อใช้กับคนบางคน แต่อาจจะไม่มีประสิทธิภาพเลยถ้าใช้กับคนอีกกลุ่ม ดังนั้นในการนิเทศการปรับพฤติกรรมต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย

5) วิธีการปรับพฤติกรรม เป็นวิธีการที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่ามีประสิทธิภาพและได้ผล โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

สำหรับการปรับพฤติกรรมที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าการปรับจะมุ่งเน้นที่พฤติกรรมโดยตรง โดยที่พฤติกรรมนั้นจะต้องสังเกตเห็นได้ และวัดได้ตรงกันและ พฤติกรรมนั้นไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมปกติหรือไม่ปกติก็ตาม ย่อมเกิดจากการเรียนรู้ในอดีตทั้งสิ้น ดังนั้นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยการ ใช้กระบวนการเรียนรู้และเน้นที่สภาพแวดล้อมและเวลา ในปัจจุบัน

เท่านั้น และจะเน้นวิธีการในทางบวกมากกว่าการลงโทษ ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ตามความเหมาะสมตามลักษณะของปัญหาของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลย่อมมีความแตกต่างกัน

4. เทคนิคการปรับพฤติกรรม

เทคนิคในการปรับพฤติกรรมที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้อาจแบ่งออกเป็นวิธีการหลัก ๆ 4 วิธี ซึ่งวิไลวรรณ วิภาจักษณ์กุล (2551) ได้แบ่งไว้ดังนี้

4.1 การสร้างพฤติกรรมใหม่ การเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ จะใช้วิธีให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้น ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการสร้างพฤติกรรมใหม่ ได้แก่

4.1.1 การให้ตัวแบบ (Modeling) เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยอาศัย การสังเกต จากพฤติกรรมของตัวแบบที่เป็นตัวอย่างที่ดี พฤติกรรมของตัวแบบสามารถนำมาประยุกต์ใช้ ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ให้แก่ตนเองหรือบุคคลที่เราต้องการสร้างพฤติกรรมได้ ตัวอย่าง เช่น งานวิจัยของ วรรณภา บุญลาโภ (2556) เรื่อง การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึมจากการสอนโดยวีดิทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับ สถานการณ์จำลอง ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะทางสังคมอยู่ในระดับดี และ การเปรียบเทียบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึมหลังการสอนโดยวีดิทัศน์ แสดงต้นแบบพฤติกรรมร่วมกับสถานการณ์จำลอง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และงานวิจัยของศศิธร สังข์อู่ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน อายุ 4-6 ปี จำนวน 12 คน พบว่า การใช้เทคนิคตัวแบบร่วมกับการชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก เป็นวิธีที่ สามารถพัฒนาความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียนและมีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม เพราะเด็กจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมพึงประสงค์ตามตัวแบบ เป็นต้น

Bandura (1977 อ้างถึงใน วรรณภา บุญลาโภ, 2556: 36) ได้เสนอแนะถึง กระบวนการของการให้ตัวแบบซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กระบวนการ โดยย่อ ดังนี้

1) กระบวนการใส่ใจ เกี่ยวข้องกับการรับรู้ตัวแบบ และคุณลักษณะของตัวแบบ กล่าวคือ ตัวแบบที่จะให้ต้องน่าสนใจ มีความชัดเจนและผู้เลียนแบบมีความพึงพอใจ นอกจากนี้ผู้ เลียนแบบยังต้องมีความพร้อมในการรับรู้ตัวแบบด้วย

2) กระบวนการเก็บจำ เป็นกระบวนการแปลงข้อมูลจากตัวแบบเป็นสัญลักษณ์ ในการจดจำไว้ของบุคคลเพื่อเป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบในอนาคตต่อไป ผู้ เลียนแบบจะเก็บจำได้ดีถ้าได้เห็นการแสดงตัวแบบนั้นบ่อยครั้ง และได้ฝึกซ้อมพฤติกรรมตามตัวแบบ ทั้งนี้อาจจะมีการให้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เลียนแบบทำได้ถูกต้องมากที่สุด

3) กระบวนการกระทำ เป็นกระบวนการที่ผู้เขียนแบบแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้ขึ้นมาเป็นการกระทำ ซึ่งผู้เขียนแบบจะสามารถกระทำตามตัวแบบได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกระบวนการเก็บจำและการฝึกซ้อมพฤติกรรมตามตัวแบบ

4) กระบวนการจูงใจ เป็นการให้การเสริมแรงทันทีเมื่อผู้เขียนแบบได้กระทำพฤติกรรมที่สอดคล้องกับตัวแบบที่ให้ และควรเสริมแรงทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรมนั้นเพื่อสร้างให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ตลอดไป

4.1.2 การแต่งพฤติกรรม (Shaping) โดยหลักการจะดำเนินการเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ขั้นตอนที่ 1 เลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นโดยที่พฤติกรรมนั้นจะต้องเฉพาะเจาะจง และควรแบ่งพฤติกรรมนั้นออกเป็นข้อย่อย ๆ ที่เริ่มจากง่ายไปยาก

2) ขั้นตอนที่ 2 เลือกตัวเสริมแรงทางบวกที่เหมาะสม เช่น คำชมเชยหรือให้รางวัลที่เป็นวัตถุสิ่งของ

3) ขั้นตอนที่ 3 ลงมือปฏิบัติแต่งพฤติกรรมพร้อมกับการเสริมแรงควบคู่กันไปโดยให้การเสริมแรงแก่พฤติกรรมย่อย ๆ จากง่ายไปหายากทีละพฤติกรรม ทั้งนี้ต้องให้การเสริมแรงทันทีที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการตัวเสริมแรงที่ให้ต้องพอเหมาะและเป็นที่ต้องการไม่ควรให้มากหรือน้อยเกินไป

4.2 การเพิ่มพฤติกรรมหรือคงพฤติกรรมไว้ เมื่อมีการสร้างพฤติกรรมให้กับพนักงานผู้ให้บริการแล้วสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือการรักษาพฤติกรรมให้คงอยู่หรือนานที่สุด ซึ่งคงต้องอาศัยหลักการเสริมแรงเป็นหลัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 การเสริมแรงทางบวก คือ การให้สิ่งเร้าหรือตัวเสริมแรงที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ซึ่งจะทำให้พฤติกรรมที่ถูกเสริมเรานั้นคงอยู่ หรือเกิดบ่อยขึ้น หลักการเสริมแรงทางบวกมีดังนี้

1) ให้การเสริมแรงทันทีที่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

2) ตัวเสริมแรงที่ให้ต้องมีขนาดและปริมาณที่พอเหมาะกับความต้องการของผู้ถูกเสริมแรง

3) ถ้าให้ตัวเสริมแรงทางสังคม เช่น คำชม การประกาศยกย่องความดี ผู้ให้ต้องแสดงออกอย่างจริงใจ

4) ควรให้การเสริมแรงไปตามขั้นตอนเริ่มต้นจากพฤติกรรมที่ง่ายไปหายาก การใช้การเสริมแรงทางบวกในการปรับพฤติกรรมนั้น เป็นวิธีการเพิ่มพฤติกรรมที่ใช้ได้ง่ายแต่การใช้การเสริมแรงทางบวกจะได้ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของตัวเสริมแรงและ

การเลือกใช้ตัวเสริมแรงนั้น ซึ่งควรจะต้องมีความรอบคอบเป็นพิเศษ ดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2539: 11)

1) ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ เป็นตัวเสริมแรงที่กล่าวได้ว่ามีประสิทธิภาพมาก เนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่ประกอบด้วยอาหารของที่เสพได้และสิ่งของต่าง ๆ เช่น ของเล่น บุกหรี เหล้า เสื้อผ้า น้ำหอม รถยนต์ เป็นต้น

2) ตัวเสริมแรงทางสังคม แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) เป็นคำพูด และ 2) เป็นการแสดงออกทางท่าทาง ได้แก่ การชมเชย การยกย่อง การยิ้ม การเข้าใกล้ หรือการสัมผัสตัว เป็นต้น

3) ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม หรือการใช้หลักของ ฟรีแม็ค คือ การใช้กิจกรรมที่ชอบมากกว่ามาเสริมแรงกิจกรรมที่ชอบน้อยกว่า เช่น ถ้าทีมงานใดสามารถให้บริการได้ประทับใจ ลูกจ้างมีลูกค่าเพิ่มขึ้น ได้ตามเป้าหมาย ทีมงานนั้นจะได้ออกไปเที่ยวต่างประเทศ เป็นต้น

4) ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี่ยงบรรณาการ เบี่ยงบรรณาการนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ก็ต่อเมื่อสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ และจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นถ้าสามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงตัวอื่น ๆ ได้มากกว่าหนึ่งตัวขึ้นไป เช่น นำไปแลกเป็นอาหาร ขนม เครื่องดื่ม เครื่องเขียน ของขวัญ เป็นต้น ตัวอย่างเบี่ยงบรรณาการที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้แก่ เงิน คุปอง แสตมป์ แต้้ม ดาว เป็นต้น ปัจจุบันเบี่ยงบรรณาการจัดว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการปรับพฤติกรรม ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของจิระพงศ์ เพ็ชรเจริญ (2549) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี่ยงบรรณาการร่วมกับการปรับสินไหม ผลการศึกษาพบว่า เทคนิควิธีการเสริมแรงด้วยเบี่ยงบรรณาการร่วมกับการปรับสินไหมสามารถทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรม ลุกออกจากที่ในชั้นเรียนลดลง เป็นต้น

5) ตัวเสริมแรงภายใน ตัวเสริมแรงนี้ครอบคลุมถึงความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความพึงพอใจ ความสุข ความภาคภูมิใจ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น บุคคลบางคนชอบทำในสิ่งที่ยาก และท้าทายเพราะถ้าทำสำเร็จก็จะเกิดความภาคภูมิใจ ซึ่งความรู้สึกของบุคคลนี้จัดได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงภายในที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั่นเอง ใช้ได้ดีในการปรับพฤติกรรมเพื่อควบคุมตนเอง และบังคับตนเอง

4.2.1 การเสริมแรงทางลบ คือ การให้สิ่งเร้าหรือสถานการณ์ที่บุคคลไม่พึงพอใจ บุคคลจะพยายามหลบเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงโดยการทำพฤติกรรมบางอย่าง และถ้าพฤติกรรมนั้นทำให้เขาหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาได้ พฤติกรรมนั้นก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้อีกถ้าเขาได้รับสิ่งเร้าหรือในสถานการณ์อย่างเดียวกันอีก หลักของการเสริมแรงทางลบก็คือ การให้สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจตลอดเวลา เพื่อให้บุคคลหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้น โดยทำพฤติกรรมตามที่คาดหวังไว้

4.3 การลดพฤติกรรม หมายถึง การตัดทอน หยุด หรือลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกไป ซึ่งเทคนิคที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะของการลงโทษที่ผู้ลงโทษจะต้องเข้าใจในหลักการของการลงโทษ ดังนี้

4.3.1 ต้องลงโทษอย่างหนักแน่นในระดับที่สามารถหยุดพฤติกรรมนั้นได้

4.3.2 ผู้ที่ถูกลงโทษต้องไม่สามารถหลบเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงหนีจากการลงโทษไปได้

4.3.3 ลงโทษทันทีและทุกครั้งที่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปรากฏขึ้น

4.4 การควบคุมตนเองและการบังคับตนเอง การปรับพฤติกรรมด้วยการควบคุมตนเองและการบังคับตนเองนั้น จัดเป็นเป้าหมายสำคัญสูงสุดของการปรับพฤติกรรม การที่บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรม หรือการกระทำของตนเองได้ โดยที่เขาเลือกพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตัวเอง จึงเป็นวิธีการที่ดีและไม่ยึดติดกับการเสริมแรงใด ๆ จากภายนอก นอกจากนี้ยังสร้างให้บุคคลมีวินัยในตนเองอีกด้วย ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของจากรูธ ภัทรจารินกุล (2551) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกที่เรียนร่วมในโรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านหาดใหญ่) ผลการศึกษาพบว่า โปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกลดลง เป็นต้น การปรับพฤติกรรม โดยการพัฒนาการควบคุมตนเองนั้น สามารถนำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ได้หลายประการ เช่น

- 1) การควบคุมสิ่งเร้าไม่ให้มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
- 2) การสังเกตตนเองต่อพฤติกรรมที่แสดงออกต่าง ๆ และหมั่นย้ำขังตนเองต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
- 3) การควบคุมการเสริมแรงและการลงโทษตนเอง
- 4) การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองในเรื่องพฤติกรรมที่ถูกต้อง
- 4) การพัฒนาความรับผิดชอบ เป็นคุณลักษณะที่ดีที่สุดในการควบคุมตนเอง

จากการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า เทคนิคในการปรับพฤติกรรมให้เป็นไปในแบบที่ต้องการนั้นต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้มนุษย์เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งการเสริมแรงที่เหมาะสมจะสามารถทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้เป็นอย่างดี

5. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ถ้ารับความหมายของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นั้น มีนักวิชาการต่าง ๆ ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Undesirable) หมายถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก พฤติกรรมนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น ทำให้เด็กปรับตัวต่อชีวิตภายนอกได้ยาก และการมีพฤติกรรมเช่นนั้น ทำให้เด็กขาดความสุขในขณะนั้นหรือในเวลาต่อมา และพฤติกรรมนั้นเป็นที่หนักใจ หรือขัดต่อบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อมหรือสังคม (รุ่งทิพย์ พรหมณะ, 2546:13)

เนื่องจากภาวะออทิสติก เป็นความบกพร่องของพัฒนาการทางการสื่อความหมายและภาษา พัฒนาการ สังคม พฤติกรรม อารมณ์และการเรียนรู้จากการที่เห็นได้ชัด เช่น การมีพฤติกรรมแปลก ๆ ทำอะไรซ้ำ ๆ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่รู้จักการช่วยเหลือตนเองให้พ้นอันตราย มีปัญหาด้านการกีดกันด้านภาษาในการสื่อความหมาย อาจพูดซ้ำ ๆ ใช้คำสลับที่ พูดจาเลียนแบบ แต่บางคนมีความสามารถพิเศษในบางเรื่อง เช่น การวาดรูป ดนตรี

สาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก สามารถสรุปได้ดังนี้ (ปริศนา สันคำ, พรหมณี หาญหัก, อาพร ศรีนุเดช, 2557: ออนไลน์)

สิ่งแวดล้อม เช่น อุณหภูมิที่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป ทำให้เด็กส่งเสียงแง เด็กบางคนพอเข้าไปในห้องเรียนที่มีอุณหภูมิที่ตนไม่เคยชินก็จะอยู่นิ่งไม่ได้เลย ในขณะที่ห้องเรียนก็สามารถอยู่นิ่งได้

ความเจ็บป่วย อาจเป็นความเจ็บป่วยทางการของเด็กหรือผลจากการไอضا เช่น เด็กที่ดื่บหัวหรือทบหัวตัวเองบ่อย ๆ นั้น อาจเกิดจากเด็กมีอาการปวดหัวหรือหู หรือบางทีที่เด็กหงุดหงิดง่าย อาจเป็นเพราะเด็กมีอาการปวดท้อง

การได้รับฝึกมากเกินไป ซึ่งการฝึกให้เด็กทำกิจกรรมต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงความสามารถของเด็ก รวมถึงสุขภาพจิตของเด็กด้วยว่า มีความอดทนและยืดหยุ่นได้แค่ไหน เด็กอาจมีพฤติกรรมต่อต้าน ขัดขืน โวยวาย อาละวาด หากให้กิจกรรมที่ไม่เหมาะสมและนานจนเกินไป

การกระตุ้นตนเอง คือ ลักษณะอาการที่เด็กทำอะไรซ้ำ ๆ ซาก ๆ เป็นเวลานาน เช่น โยกตัว สะบัดมือ กลิ้งของเล่นไปมา อาจเกิดกระบวนการทำงานของร่างกายที่ไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งต้องใช้วิธีการทางด้านกิจกรรมบำบัด และการกระตุ้นประสามสัมพันธ์การรับรู้เข้าช่วย

การเรียกร้องความสนใจ คือเด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ หากได้รับการตอบสนองจากผู้อื่น เช่น เด็กไม่ยอมทานข้าวเอง จึงก้ดมือของตนเองแล้วผู้ปกครองเข้ามาห้าม มากอด และป้อนข้าวเด็กเมื่อถึงเวลาทานข้าวครั้งต่อไป เด็กก็จะทำพฤติกรรมดังกล่าว

ความต้องการหลีกเลี่ยง คือเด็กจะเลือกทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ตนเองไม่ชอบ เช่น เด็กทราบว่ เมื่อทานข้าวเสร็จเด็กจะต้องเก็บจานและทำความสะอาดโต๊ะ เด็กจะทำงานแตกเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงาน จึงต้องฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่ควรได้รับการแก้ไข

เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลายอย่างจึงควรที่จะหาวิธีต่าง ๆ มาใช้ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และสร้างพฤติกรรมที่ประสงค์ขึ้นมาใหม่ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่

- 1) การมองหน้า
- 2) การกรี๊ดร้อง
- 3) การไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
- 4) พฤติกรรมการใช้ห้องน้ำที่ไม่เหมาะสม
- 5) การแยกตัว
- 6) การแยกตัว
- 7) การเล่นของเล่นตามลำพัง การเข้าสังคม
- 8) การเลียนแบบพฤติกรรมผู้อื่น
- 9) การเคี้ยวปาก กัดฟันหรือเคี้ยวของบางอย่างในปาก
- 10) การตกใจมาก หรือหวาดกลัวมากเมื่อมองเห็นวัตถุบางอย่าง
- 11) พฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ตี ชก ต่อย กัด ผลัก เตะ ดึงผมผู้อื่น
- 12) พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในห้างสรรพสินค้าหรือในภัตตาคาร
- 13) การเปล่งเสียงพูดที่ไม่เป็นภาษา สื่อสารไม่ได้ คนอื่นไม่เข้าใจ
- 14) การปฏิบัติตามคำสั่ง
- 15) การพูด
- 16) การตกใจเมื่อได้ยินเสียงบางอย่าง
- 17) การสอนให้รู้จักสี ขนาด รูปทรง
- 18) การไม่อยู่นิ่ง
- 19) พฤติกรรมการกระตุ้นตนเอง
- 20) การอาเจียน เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกนั้น เกิดจากการที่เด็กมีสภาวะร่างกายที่ผิดปกติ จึงทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมาเพื่อปกปิดปมด้อยของสภาวะร่างกายและจิตใจเนื่องจากการวัดพฤติกรรมการออกนอกห้องเรียน ในระหว่างที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมโดยดูจากการขออนุญาตและไม่ขออนุญาตในการออกนอกห้องเรียนแต่ครั้งเด็ก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยของนักวิชาการไว้ดังนี้

พฤษี แลสันกลาง (2549: 61) ได้ศึกษาการปรับพฤติกรรมการเข้า-ออกห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาตของเด็กออทิสติกที่มีอาการไม่รุนแรง โดยการใช้เทคนิคการเสริมแรงของเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 (เพื่อนในห้องเรียนอีก 9 คน บกพร่องทางสติปัญญา) โดยใช้ใบสัญญา จำนวน 8 ฉบับ และใช้เทคนิคการเสริมแรงสิ่งที่ชอบเป็นแรงจูงใจในการปรับพฤติกรรม ผลปรากฏว่า หลังการปรับพฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงโดยการขออนุญาตทุกครั้ง และพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้เป็นบางครั้งคือ มีการลุกนั่งบ่อย ๆ แต่มีการขออนุญาตทุกครั้ง แสดงว่าการใช้เทคนิคการเสริมแรงและการทำสัญญาเงื่อนไขสามารถลดพฤติกรรมการเข้า-ออกห้องเรียนได้จากก่อนการทดลองจำนวน 32 ครั้ง และหลังการทดลอง จำนวน 0 ครั้ง

เพ็ญศรี ศรีมา (2550: 104) ได้ทำการศึกษาการปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กออทิสติกโดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กออทิสติกในห้องเรียนร่วมโดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า หลังจากใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ในการปรับพฤติกรรม ซึ่งประกอบด้วย เทคนิคการเสริมแรง การเสนอตัวแบบที่มีชีวิต การลงโทษด้วยการปรับสินไหม และการชี้แนะกรณีศึกษา มีพฤติกรรมการตีผู้อื่นที่ลดลงจากร้อยละ 92 เป็นร้อยละ 32 ทั้งนี้กรณีศึกษาได้เรียนรู้และเลือกแสดงพฤติกรรม การดูแบบมาแทนพฤติกรรมการตี คิดเป็นร้อยละ 72

หรรษา องคลสิงห์ (2554: 114) ได้ทำการศึกษาการปรับพฤติกรรมการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยใช้กิจกรรมการเล่น ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมการรอคอยขณะทำกิจกรรมหรือเล่นกับเพื่อนดีขึ้น กล่าวคือ กรณีศึกษามีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้ 1) คำมีรยฐานพฤติกรรมเดินหนีออกจากกิจกรรมก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 5 และ 4 และ 2) คำมีรยฐานพฤติกรรมแย่งเพื่อนเล่นในขณะที่ยังไม่ถึงลำดับของตนเองก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 5 และ 3 แสดงให้เห็นว่าการทดลองประสบความสำเร็จ เนื่องจากกรณีศึกษามีพฤติกรรมที่ดีขึ้น โดยมีความสนใจในการร่วมทำกิจกรรมสามารถควบคุมตนเองรอคอยลำดับก่อน-หลังในการเล่นกับเพื่อนได้มากขึ้นกว่าเดิม

สรุปได้ว่า ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกนั้นต้องอาศัยแรงจูงใจหรือตัวแบบที่จะส่งผลให้เด็กออทิสติกเกิดความต้องการที่จะทำตาม และต้องให้การเสริมแรงเป็นตัวช่วยกระตุ้นในการปรับพฤติกรรมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรง

ในการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติกวิธีการหนึ่งที่เป็นที่นิยมนั้นคือการเสริมแรง ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงดังนี้

1. ชนิดของการเสริมแรง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541: 33) กล่าวถึง การเสริมแรง (Reinforcement) ว่าเป็นการทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจาก ผลกรรมที่ตามหลังพฤติกรรมนั้น ผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมมีความถี่เพิ่มขึ้น เรียกว่าตัวเสริมแรง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิดดังนี้

- 1) ตัวเสริมแรงปฐมภูมิเป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของตัวเอง หรือมีผลต่ออินทรีย์โดยตรงเช่น อาหาร น้ำ อากาศ ความร้อน ความหนาว ความเจ็บปวด เป็นต้น
- 2) ตัวเสริมแรงทุติยภูมิเป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ ได้แก่ คำชมเชย เงิน คะแนน เป็นต้น

2. ลักษณะของการเสริมแรง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541:172-173) ได้แบ่งลักษณะของการเสริมแรงออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้ คือ

- 1) การเสริมแรงทางบวกเป็นการเสริมแรงที่มีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น การเสริมแรงทางบวกกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่นิยมใช้ในการวางเงื่อนไขมี 5 ชนิด คือ

5.1) ตัวเสริมแรงทางสังคม ได้แก่ คำชมเชย การยอมรับ และการให้ความสนใจการพยักหน้า การเสริมแรงทางสังคมสามารถนำไปใช้ได้ทุกสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพใช้ได้ง่าย สะดวก และประหยัด

5.2) ตัวเสริมที่เป็นสิ่งของและสัญลักษณ์ ที่นำไปแลกสิ่งที่ต้องการได้ เป็นแรงเสริมที่กินได้ จับต้อง มองเห็นได้ ได้แก่ ขนม อาหาร ตุ๊กตา เป็นต้น

5.3) ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม ตัวเสริมแรงในลักษณะนี้บางครั้งรู้จักกันในชื่อของหลักการของฟรีแม็ค (Premack Principle) สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541: 173) ซึ่งกล่าวไว้ว่ากิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่สูง สามารถนำมาใช้เสริมแรงกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำได้ เช่น

การได้รับอนุญาตให้ไปวิ่งที่สนามหญ้า อาจจะใช้แรงเสริมต่อพฤติกรรมการนั่งอยู่กับที่อย่างเงิบ ๆ ในห้องเรียนของเด็กได้ หรือการดูทีวีอาจจะใช้เป็นตัวเสริมแรงการทำงานที่บ้านของเด็กได้ เป็นต้น

Hartje (1973 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541: 173) ได้ลองใช้กิจกรรมในวิชาที่เด็กชอบเรียนมาเสริมแรงการทำงานในวิชา ที่เด็กไม่ชอบเรียน (ใช้กิจกรรมในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเด็กชอบมาเสริมแรงเมื่อเด็กทำงานในวิชาภาษาอังกฤษเสร็จ) ซึ่งปรากฏว่าได้ผลดีมาก

5.4) ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกรนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ต่อเมื่อสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ ตัวเสริมแรงที่นำไปแลกเปลี่ยนนั้นเรียกว่า ตัวเสริมแรงสนับสนุน เบี้ยอรรถกรจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นยิ่งขึ้นถ้าสามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป เบี้ยอรรถกรนั้นมักจะอยู่ในรูปของเงิน เบี้ย แด้ม ดาว แสดมภ์ หรือคูปอง เป็นต้น ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าเบี้ยอรรถกรนั้นจัดได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการปรับพฤติกรรมของบุคคล

5.5) ตัวเสริมแรงภายในนี้ครอบคลุมถึงความคิดความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความพึงพอใจ ความสุข หรือความภาคภูมิใจ ซึ่งตัวเสริมแรงภายในนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมบุคคลหลายคนจึงแสดงถึงพฤติกรรมบางอย่างที่เมื่อแสดงแล้วไม่เห็นจะ ได้รับผลตอบแทนที่เห็นอย่างเด่นชัด เช่น การทำบุญ หรือการให้เงินแก่ขอทาน พฤติกรรมดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า บุคคลกระทำไปเพราะเกิดความรู้สึกเป็นสุขใจที่ได้ทำ เช่น การปีนภูเขาสูง ๆ หรือการขับรถด้วยความเร็วสูง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เสี่ยงอันตราย แต่ผู้ที่แสดงพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายอาจจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ท้าทาย ถ้าทำได้สำเร็จก็จะเกิด ความภาคภูมิใจ ซึ่งความภาคภูมิใจซึ่งความรู้สึกภายในดังกล่าวก็จัดได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงต่อการแสดงพฤติกรรมนั้นนั่นเอง

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ตัวเสริมแรงทางบวกมีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้ตัวเสริมแรงทางสังคมและตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกร เพราะเป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณค่าสามารถนำไปแลกเปลี่ยนจะช่วยลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของเด็กออกที่สุดได้

หลักการให้การเสริมแรงทางบวกอย่างมีประสิทธิภาพ

- 1) การเสริมแรงทางบวกจะต้องให้หลังจากการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายเท่านั้น
- 2) การเสริมแรงทางบวกจะต้องกระทำทันทีที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น
- 3) การเสริมแรงควรให้อย่างสม่ำเสมอ
- 4) ควรแจ้งให้ผู้ถูกปรับพฤติกรรมทราบถึงเงื่อนไขการเสริมแรง
- 5) ตัวเสริมแรงควรมีปริมาณพอเหมาะที่จะเสริมแรงพฤติกรรมโดยไม่ก่อให้เกิดการหมดสภาพเป็นตัวเสริมแรง

6) ตัวเสริมแรงนั้นต้องเลือกให้เหมาะกับแต่ละบุคคล

7) ควรใช้ตัวเสริมแรงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น เช่น การใช้กิจกรรมที่ชอบทำการเสริมแรงทางสังคม

8) ควรมีการใช้ตัวแบบหรือการชี้แนะควบคู่ไปกับการเสริมแรงด้วย เพื่อเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว

9) ควรมีการวางแผนการใช้ตารางการเสริมแรง หรือยืดเวลาการเสริมแรงเมื่อพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นสม่ำเสมอแล้วควรมีการเปลี่ยนวิธีการเสริมแรงเสียใหม่ ให้เป็นการใช้ตารางการเสริมแรงแทน หรือยืดเวลาการเสริมแรง จะทำให้พฤติกรรมที่ต้องการนั้นคงอยู่ได้นานแม้จะไม่ได้รับการเสริมแรงอีกเลยในอนาคต (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541 : 193)

2) การเสริมแรงทางลบคือ การทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากการที่แสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้นถดถอยจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจการเสริมแรงทางลบ มี 2 ลักษณะ คือ

2.1) พฤติกรรมการหลีกเลี่ยง การที่ต้อง ต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจก็สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมอื่น เพื่อที่จะถดถอยสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้น ถ้าพฤติกรรมอื่นที่แสดงออกนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งเมื่อต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจ สภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้นจะทำหน้าที่เป็นตัวเสริมแรงทางลบทันที ดังเช่น กรณีของหนูที่อยู่ในกรงแล้วถูกช็อตด้วยไฟฟ้า

2.2) พฤติกรรมหลีกเลี่ยง เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับสัญญาณว่าเหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจจะเกิดขึ้น ซึ่งบุคคลจะสามารถหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้นได้ โดยการแสดงพฤติกรรมอื่นแทน เช่น โกลัสบอลแล้วยังไม่คูหนังสือ สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ คือ การสอบไม่ผ่าน เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงโดยการอ่านหนังสือแทนการดูโทรทัศน์ในการให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมนั้นสามารถให้ทุกครั้ง หรือให้เป็นครั้งคราว ผลที่เกิดขึ้นย่อมแตกต่างกันต่อการคงอยู่ของพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมใดได้รับการเสริมแรงแบบทุกครั้งมักจะยุติอย่างรวดเร็วเมื่อถูกการหยุดยั้ง แต่ถ้าเป็นการเสริมแรงครั้งคราว การหยุดยั้งจะส่งผลช้ามากต่อการยุติลงของพฤติกรรม (Humphreys, 1939 อ้างใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541)

สรุปได้ว่า การเสริมแรง มี 2 ลักษณะคือ การเสริมแรงทางบวก ซึ่งมาในรูปแบบของการให้ของรางวัลและเสริมกำลังใจ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และ การเสริมแรงทางลบ เป็นการกระทำในทางตรงกันข้ามนั้นคือการสร้างความไม่พอใจให้เด็กเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลัง

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลังผู้วิจัยศึกษาในหัวข้อและมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของบัตรพลัง (Power Card)

ในการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของบัตรพลังนั้น มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของบัตรพลังไว้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู และคณะ (2551: 3-4) ได้ให้ความหมายของบัตรพลังไว้ดังนี้ บัตรพลังเป็นบัตรขนาดเล็กเท่ากับนามบัตรใช้ในการสอนเด็กแอสเพอร์เกอร์ ให้แสดงออกทางสังคมได้ถูกต้องและเหมาะสม ภายในบัตรพลังประกอบด้วยรูปการ์ตูนที่เด็กชอบและมีข้อความประมาณ 1-3 ข้อ ที่บอกว่าการ์ตูนที่ปรากฏอยู่ในบัตรจะแสดงออกอย่างไรจึงจะเหมาะสมในทางสังคม การ์ตูนนั้นจะต้องเป็นการ์ตูนที่เด็กชอบมากที่สุด หากไม่ใช่การ์ตูนอาจเป็นบุคคลที่เด็กชอบมากที่สุดก็ได้ หรืออาจเรียกว่าเป็น “พระเอกในดวงใจ” หรือ “Hero” ของเรา จากการศึกษาของสุรัสวดี ว่องไว (2553) เรื่องการศึกษาพฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก จากการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตร ผลจากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมในการซื้ออาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก หลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) สูงขึ้น

นอกจากใช้สอนทักษะทางสังคมแล้ว บัตรพลังอาจใช้สอน ดังนี้ การวางแผน การแสดงออก การประพาดคิด การใช้ภาษา และหลักสูตรแฝง (Hidden Curriculum) ได้อีกด้วย บัตรพลังช่วยเด็กได้ 3 ด้านเป็นอย่างน้อย

- 1) พฤติกรรม (หรือทักษะ) ทางสังคม
- 2) กิจวัตรประจำวัน
- 3) ภาษา (ความหมายของคำ ประโยค คำพังเพย)

2. ส่วนประกอบของบัตรพลัง

ในการศึกษาส่วนประกอบของบัตรพลังผู้วิจัยได้ศึกษาส่วนประกอบด้วยกัน 2 ส่วน ดังนี้

2.1 คำบรรยายประกอบเป็นข้อความบรรยายสั้น ๆ เพื่อให้เห็นภาพ (Brief Scenario) เกี่ยวกับตัวเด็กว่าเด็กมีลักษณะอย่างไร มีปัญหาอะไรบ้างข้อความดังกล่าวมีความยาวไม่เกิน 1

หน้ากระดาษ ตัวบัตรประกอบด้วยข้อความและสิ่งที่ต้องปฏิบัติเป็นข้อ ๆ ประมาณ 1-5 ข้อ โดยมีภาพของ Hero ติดอยู่ที่มุมบนขวา

2.2 ตัวบัตร คือ ส่วนที่เป็นการรวบรวมคำบรรยายและรูปภาพ มีลักษณะเป็นการ์ด

3. หลักการของบัตรพลัง

ในการศึกษาหลักการของบัตรพลังผู้วิจัยได้ศึกษาตามหลักของบัตรพลังดังนี้

3.1 เด็กจะต้องมีบุคคลที่เด็กชอบหรือพระเอกในดวงใจ (Hero) ถ้าไม่มีบุคคลที่เด็กชอบไม่สามารถใช้บัตรพลังได้

3.2 พระเอกในดวงใจอาจเป็นตัวการ์ตูนหรือบุคคล

3.3 เด็กที่เชื่อฟังพระเอกในดวงใจสามารถปฏิบัติตาม เพราะพระเอกในดวงใจจะยึดเป็นแบบอย่าง

3.4 ครูและผู้ปกครองจะต้องค้นหาให้พบว่าใครเป็น พระเอกในดวงใจสำหรับเด็ก

3.5 บัตรมีขนาดที่พกพาได้สะดวก เช่น ใส่ในกระเป๋าเสื้อหรือกระเป๋ากางเกงได้ควรมีสีสวยงาม และทำด้วยวัสดุที่สวย คงทน

3.6 เด็กใช้บัตรนี้ทุกครั้งที่เขาประสบความยุ่งยากหรือประสบปัญหาที่ครูต้องแก้ไข

3.7 พระเอกในดวงใจสำหรับเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน

3.8 การสร้างบัตรพลัง ควรทำเฉพาะสำหรับเด็กแต่ละคน สำหรับแต่ละพฤติกรรม ซึ่งแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

4. ขั้นตอนในการสร้างบัตรพลัง

การศึกษาขั้นตอนในการสร้างบัตรพลังผู้วิจัยได้ศึกษาตามขั้นตอนในการสร้างบัตรพลังดังนี้

4.1 เลือกพฤติกรรมหรือทักษะของเด็กที่ครูควรแก้ไข ควรเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปตามเกณฑ์ของบัตรพลัง คือ ทักษะทางสังคม การประพฤติปฏิบัติตนในสังคม ทักษะการใช้ภาษา เป็นต้น

4.2 ทักษะนั้นพอจะแก้ไขได้

4.3 เลือกแก้ไขทีละทักษะ (ทีละพฤติกรรม)

4.4 ค้นหา พระเอกในดวงใจของเด็กให้พบ

4.5 ลงมือสร้างบัตรพลัง

4.6 นำบัตรพลังไปทดลองใช้ตามสถานการณ์ที่เลือกไว้

4.7 บันทึกพฤติกรรมว่ามีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ เด็กเริ่มมีทักษะที่ดีขึ้นหรือยัง

4.8 ฝึกปฏิบัติไปเรื่อย จนกว่าเด็กจะมีทักษะ

4.9 ให้เราเสริมแรงทันทีเมื่อเด็กเริ่มมีทักษะแรงเสริมจะเป็นสิ่งที่เด็กชอบมากที่สุด ครูควรเลือกไว้ 5 อย่าง และเรียงตามลำดับเริ่มจากสิ่งที่เด็กชอบมากที่สุด

4.10 เมื่อเด็กมีทักษะแล้ว ให้เลิกใช้บัตรพลัง ครูอาจนำบัตรนี้ไปทดลองใช้ในการหรือสร้างเสริมพฤติกรรมอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลัง

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัตรพลังผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยของนักวิจัยไว้ดังนี้

สุรัสวดี ว่องไว (2553) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก จากการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาพฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก จากการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) ผลการวิจัยพบว่า

1) พฤติกรรมในการซื้ออาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก หลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) อยู่ในระดับดี

2) พฤติกรรมในการซื้ออาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก หลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) สูงขึ้น

3) พฤติกรรมในการรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก หลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) อยู่ในระดับดี

4) พฤติกรรมในการรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก หลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card) สูงขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการนำบัตรพลังและเบี้ยรรถกรมมาใช้เป็นรูปแบบการสอนที่นำเอาสิ่งที่เด็กชอบมาใช้เป็นสิ่งเสริมแรง เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นการสอนในเรื่องที่เกี่ยวกับทักษะทางสังคมที่ถูกต้องและเหมาะสม ภายในบัตรพลังประกอบด้วยตัวการ์ตูนที่เด็กชอบ และมีข้อความบอกว่าตัวการ์ตูนที่ปรากฏอยู่ในบัตรจะแสดงออกมาอย่างไรในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และบอกว่าคุณค่าที่เด็กชื่นชอบจะอย่างไรในสถานการณ์นั้น เพื่อให้เด็กออทิสติกได้ทำพฤติกรรมที่เหมาะสมตามแบบอย่าง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รตกร

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รตกรผู้วิจัยศึกษาในหัวข้อและมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของเบียร์รตกร

ในการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของเบียร์รตกรนั้น มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของเบียร์รตกรไว้ดังนี้

สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต (2543: 199) ให้ความหมายว่า เบียร์รตกร คือ การใช้เบียร์ดาว เต็ม หรือ คะแนนเป็นตัวเสริมแรง โดยที่เบียร์ ดาว เต็มหรือคะแนนนั้นสามารถนำไปแลกเปลี่ยน ตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป ทำให้เบียร์รตกรมีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย (Generalized Reinforcer) มีประสิทธิภาพสูงในการเป็นตัวเสริมแรงและมีโอกาสที่จะหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้น้อยมาก ตัวอย่างของเบียร์รตกรที่ใช้กันในปัจจุบันได้แก่ เงิน คุปองแลกเปลี่ยน เป็นต้น

สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต (2543:173) ให้ความหมายเพิ่มเติมอีกว่า เบียร์รตกรนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ ต่อเมื่อสามารถนำไปแลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ ตัวเสริมแรงที่นำไปแลกเปลี่ยนได้นั้น เรียกว่า ตัวเสริมแรงสนับสนุน (Back up Reinforcer) เบียร์รตกรจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ถ้านำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป เบียร์รตกรนั้นมักจะอยู่ในรูปของ เงิน เบียร์ เต็ม ดาว แสดตมป์ หรือ คุปอง เป็นต้น ในปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่าเบียร์รตกรจัดได้ว่า เป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการปรับพฤติกรรมของบุคคล

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า เบียร์รตกรนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่เมื่อได้นำมาใช้ และแลกเปลี่ยนแล้วจะเกิดเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย ทำให้มีประสิทธิภาพสูงในการเป็นตัวเสริมแรง ในการปรับพฤติกรรม เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด

2. หลักการใช้การเสริมแรงด้วยเบียร์รตกรอย่างมีประสิทธิภาพ

การศึกษาหลักการการใช้การเสริมแรงด้วยเบียร์รตกรอย่างมีประสิทธิภาพผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการการใช้การเสริมแรงด้วยเบียร์รตกรอย่างมีประสิทธิภาพดังนี้

นภาพร ปรีชามารต (2545: 74) กล่าวถึงหลักการใช้เบียร์รตกรให้มีประสิทธิภาพควรดำเนินการดังนี้

- 1) กำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้ชัดเจน

2) เลือกสิ่งที่จะใช้เป็นเบ็ยรรรถรให้ตรงกับความต้องการ สิ่งแวดล้อม ปัญหา และคนที่ จะปรับพฤติกรรมโดยยึดหลักว่า จะต้องมิลักษณะที่ปลอมแปลงได้ยาก สะดวกในการใช้พกติดตัว ได้ง่าย และมีลักษณะเฉพาะบุคคล

3) เลือกตัวเสริมแรงที่ใช้เป็นลิ่งแลกเปลี่ยน ซึ่งอาจทำได้โดยการ ใช้การสังเกต ใช้แบบ สอบถาม โดยพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ต้องกำหนดอัตราแลกเปลี่ยน ให้แน่นอน เปิดโอกาสให้ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะ ได้รับการเสริมแรงและต้องเป็นตัวเสริมแรงที่มีค่าสูงเพียงพอที่จะจูงใจ ให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

4) วางเงื่อนไขการเสริมแรงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้ชัดเจน โดยอธิบายให้นักเรียน เข้าใจว่า นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไร จะได้รับการเสริมแรง หรือได้รับการเสริมแรง หรือการลงโทษ อย่างไร ซึ่งอาจใช้วิธีบอกด้วยวาจา ติดประกาศ หรือใช้วิธีการอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับอายุความสามารถ และ สติปัญญาของนักเรียน

หลักการ ใช้การเสริมแรงด้วยเบ็ยรรรถรให้มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม ในขณะนั้นด้วย เนื่องจากดอสิ่งที่จะใช้ให้ตรงกับความต้องการ สิ่งแวดล้อม ปัญหา และคนที่ จะปรับพฤติกรรมด้วยเช่นกัน โดยยึดหลักง่ายๆว่า จะต้องมิลักษณะที่ปลอมแปลงได้ยาก สะดวกในการใช้ พกติดตัวได้ง่ายและมีลักษณะเฉพาะเป็นบุคคลไป ตลอดจนการกำหนดเงื่อนไขและอัตราแลกเปลี่ยน ที่แน่นอนและเหมาะสม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการปรับพฤติกรรมต่อไป

3. ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้เบ็ยรรรถร

ในการศึกษาเกี่ยวกับข้อดีและข้อจำกัดของการ ใช้เบ็ยรรรถรนั้น มีนักวิชาการได้ให้ ความหมายของข้อดีและข้อจำกัดของการ ใช้เบ็ยรรรถรไว้ดังนี้

ข้อดีของการใช้เบ็ยรรรถร

นภาพร ปรีชามารต (2545: 74-75) ได้กล่าวถึงข้อดีของการ ใช้เบ็ยรรรถร ดังนี้

1) เป็นตัวเสริมแรงที่ใช้ได้ง่ายสามารถนำไปใช้ได้ทันทีโดยไม่รบกวนพฤติกรรมเป้าหมาย
2) สามารถใช้ได้กับนักเรียนทุกคนโดยไม่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
3) เป็นตัวเสริมแรงที่มีอำนาจในการแผ่ขยาย ทำให้พฤติกรรมเป้าหมายคงที่ได้สูงกว่า ตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น คำชมเชย การยอมรับ เป็นต้น

4) สามารถใช้ได้ง่าย ไม่ก่อให้เกิดสภาวะการหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงเหมือนกับ ตัวเสริมแรงอื่น ๆ เนื่องจากเบ็ยรรรถรสามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงได้มากกว่า 1 ตัว

5) ช่วยให้การเสริมแรงของครูเป็นไปอย่างมีระเบียบ เนื่องจากมีความชัดเจนในกฎเกณฑ์ของการให้การเสริมแรงและช่วยให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างผลการกระทำกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ชัดเจน

6) การใช้เบี้ยอรรถกรช่วยให้นักเรียนได้ข้อมูลป้อนกลับอย่างต่อเนื่อง และการให้เบี้ยอรรถกรทำให้นักเรียนประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้

7) ลักษณะทางกายภาพของเบี้ยอรรถกร สามารถทำเป็นมาตรฐานได้ง่าย

8) เบี้ยอรรถกรที่ทำขึ้นมาใหม่สามารถจะทำลายได้ง่าย ๆ ในช่วงเวลาที่จะไปแลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงอื่น ๆ

9) ระบบของการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ทำให้นักเรียนรู้จักที่จะรอคอยโอกาสที่จะสนองความต้องการของตนเอง

10) การใช้ระบบการเสริมด้วยเบี้ยอรรถกรก่อให้เกิดความคล่องตัวมากกว่าระบบการเสริมแรงอื่น ๆ เพราะสามารถเลือกตัวเสริมแรงที่สนับสนุนพฤติกรรมเป้าหมายได้ต่าง ๆ นานา

ข้อจำกัดของการใช้เบี้ยอรรถกร

นภาพร ปรีชามารถ (2545: 76) กล่าวถึงข้อจำกัดของการใช้เบี้ยอรรถกร ดังนี้

1) เมื่อถอดโปรแกรมการใช้เบี้ยอรรถกรออกทันที จะทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วกลับสู่สภาพเดิมทันที

2) เนื่องจาก เบี้ยอรรถกร เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณภาพสามารถนำไปแลกเปลี่ยนของต่าง ๆ ได้ทำให้นักเรียนบางคนอยากได้ จึงอาจใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้อง เช่น ขโมย หรือปลอมแปลงขึ้นมา

3) ทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการจัดทำเบี้ยอรรถกร และสิ่งของที่ให้นักเรียนแลกเปลี่ยน

4) ครูจะต้องสำรวจสิ่งที่นักเรียนต้องการ หรือสิ่งที่นักเรียนชอบตลอดเวลาเพราะความต้องการของนักเรียนจะเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ในการนำการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้และศึกษาถึงข้อดีตลอดจนข้อจำกัดของการเสริมแรงชนิดนี้ เนื่องจากการปรับพฤติกรรมบางอย่างใช้ได้ผลดี แต่อีกพฤติกรรมหนึ่งอาจมีข้อจำกัดในการใช้ ทำให้การปรับพฤติกรรมไม่ได้ผล ดังนั้นในการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ นั้น ต้องคำนึงถึงสภาพปัญหาของพฤติกรรมนั้น ๆ รวมไปถึงข้อจำกัดของวิธีการปรับพฤติกรรมนั้นด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยของนักวิชาการไว้ดังนี้

พนิดา ไพรสุริยะ (2550: 78) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เบียร์รถกรเพื่อลดพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนของเด็กที่เสี่ยงต่อปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ผลการศึกษารูปได้ดังนี้ หลังจากใช้เบียร์รถกรเป็นตัวเสริมแรงและการป้อนข้อมูลกลับ กรณีศึกษามีค่าเฉลี่ยความถี่ของการเกิดพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนลดลงจาก 1 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นเพียง 0.1 ครั้งต่อสัปดาห์ พฤติกรรมทำร้ายเพื่อนของนักเรียนกรณีศึกษามีการเปลี่ยนแปลงของระดับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนอย่างเห็นได้ชัดเจน นอกจากนี้มีพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนลดลงไปอย่างเห็นได้ชัดแล้วมีสมาธิในการเรียนการทำงานมากขึ้น และสามารถเล่นกับเพื่อนได้หรือทำกิจกรรมกลุ่มได้นานขึ้น รู้จักการรอคอยรู้จักการให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม

Rebecca DeLuccia (2007: บทคัดย่อ อ้างถึงใน พนิดา ไพรสุริยะ, 2550: 52) ได้ทำการศึกษาถึงการพัฒนาพฤติกรรมปฏิบัติตามกฎของห้องเรียน โดยใช้ระบบเบียร์รถกรในเด็กระดับปฐมวัย โดยได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน ซึ่งประกอบด้วยเด็กผู้ชาย จำนวน 12 คน และเด็กผู้หญิง จำนวน 12 คน ที่มีอายุระหว่าง 3-4 ปี โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำผิดกฎของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้เบียร์รถกร ซึ่งใช้รูปสติ๊กเกอร์ที่เด็กชอบ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทำผิดกฎของห้องเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Navarro II et al. (2007: 67-78 อ้างถึงใน พนิดา ไพรสุริยะ, 2550: 52) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการบำบัดโดยกระบวนการใช้การสัญญาและเบียร์รถกรในเด็กนักเรียน 3 คน สองคนอายุ 14 ปี และอีกหนึ่งคนอายุ 8 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมปรับตัวกับโรงเรียน อย่างเช่น ทำเสียงรบกวนตลอดเวลาโดยใช้ปากทำให้เกิดเสียง หรือมือ หรือปากกาเคาะโต๊ะ ซึ่งทำการศึกษาเก็บข้อมูลของนักเรียนที่บ้านและโรงเรียน ร้องเสียงดังออกมาขณะอยู่ในห้องปอຍ ๆ ทำลายของภายในโรงเรียน รุกรานเพื่อนร่วมชั้นและครู ปฏิเสธการเรียน การทำงาน การศึกษาใช้การบำบัดในนักเรียนแต่ละคนแบบคนต่อคน โดยการใช้การสัญญาและการใช้เบียร์รถกรต่อผลของความถี่ของพฤติกรรม ผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเด็กมีการปรับพฤติกรรมที่มีความเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากครู อัตราการเกิดพฤติกรรมพุดจาหายบคายลดลง พฤติกรรมการทำลายของลดลง พฤติกรรมรุกรานเพื่อนร่วมชั้นและครูลดลงเด็กกรณีศึกษาสามคนนี้เป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาของการถูกแยกจากสังคม ดังนั้นผลของการศึกษาคั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ในการปรับพฤติกรรมของเด็กที่มีปัญหาทางด้านสังคม โดยใช้กระบวนการของการใช้การสัญญาและเบียร์รถกรในการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางสังคมได้

นักเรียนกรณีศึกษามีปัญหาทางด้านพฤติกรรมในการลุกออกจากห้องเรียนไปโดยไม่ขออนุญาตครูผู้สอน ทำให้นักเรียนคนอื่นเสียสมาธิในการเรียนและทำให้การเรียนการสอนอาจจะต้องหยุดชะงัก จึงเป็นปัญหาให้แก่ครูผู้สอนและเพื่อนร่วมห้องเป็นอย่างมาก ปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวนอกจากจะส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้างแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อตัวเด็กอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการเรียนการสอนเด็กมีผลการเรียนต่ำ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาถึงปัญหาและหาแนวทางในการแก้ปัญหา ช่วยนักเรียนดังกล่าว จึงได้ศึกษาการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อเป็นแรงจูงใจในการปรับลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และมีแรงจูงใจต่อการปฏิบัติพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น (Visual Strategies)

เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีปัญหาการรับรู้ทางสังคม เช่น การรับฟังคำสั่ง การพูดคุย เป็นต้น ดังนั้นการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของเด็กออทิสติกจึงอาศัยการรับรู้ผ่านการมองเห็น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษากลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็นดังนี้

1. ความหมายของกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น

ในการศึกษาความหมายที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น นั้น มีนักวิจัยได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สมพร หวานเสร็จ (2552: 1) การเรียนรู้ผ่านการมองเห็น หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม กระบวนการคิด โครงสร้างความคิดในสมองของบุคคลอันเนื่องมาจากการรับรู้ทางสายตาหรือจากการมองเห็น การเรียนรู้ของบุคคลออทิสติกส่วนใหญ่เกิดจากการจดจำสิ่งของที่เป็นของจริง สิ่งของจำลอง ภาพเคลื่อนไหว ภาพถ่าย ภาพวาด ภาพลายเส้น ป้ายโฆษณา สัญลักษณ์และโลโก้ต่าง ๆ ซึ่งทำให้บุคคลออทิสติก เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ส่งเสริมกระบวนการคิดในสมอง คนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้ได้ดีโดยใช้การมองเห็นและสร้างภาพในสมองเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่เคยเรียนรู้มา พัฒนาเป็นมโนคติใหม่ขยายองค์ความรู้ต่อเนื่องไปสู่ขั้นสูง

กลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น เป็นการกระตุ้นการรับรู้ในการสื่อสาร โดยการมองเห็นเครื่องมือต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อบอกข้อมูล แสดงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นให้เด็กเห็นได้ชัดเจน เช่น ตารางเวลา ปฏิทิน สมุดบันทึก รายการซื้อของ เมนูอาหาร เป็นต้น (สมเกตต์ อุทโยธา, 249-250)

Hodgdon (1995 อ้างถึงใน ทิพวรรณ ปีโยปกรณ์, 2549: 92) กล่าวว่า กลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น หมายถึง วิธีพัฒนากระบวนการสื่อสารโดยใช้สื่อที่สามารถมองเห็นได้

สรุปได้ว่า กลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง คือ วิธีการที่ช่วยพัฒนาการสื่อสารของบุคคลออทิสซึม หรือผู้ที่มีปัญหาการรับรู้ภาษาพูด โดยช่วยให้เด็กเข้าใจการสื่อสารจากภาษาพูดเป็นสื่อการรับรู้ด้วยภาพ เพื่อให้สามารถมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมได้

จุดมุ่งหมายของกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง มีดังนี้

ในการศึกษาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง ผู้วิจัยจึง ได้ศึกษาจุดมุ่งหมายของกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง ดังนี้

- 1) การให้ข้อมูล เช่น การใช้ปฏิทิน ตารางสอน
- 2) การบอกทิศทาง เช่น การใช้ท่าทาง การกระตุ้นเตือนทางกาย สื่อภาพ การชี้หรือการบอกทิศทาง
- 3) เพื่อจัดระบบสิ่งแวดล้อม เช่น การบอกวัตถุประสงค์และสถานที่ สิ่งของที่แสดงความเป็นเจ้าของการสร้างรายการสิ่งของเพื่อใช้ในการจำ
- 4) การใช้การเชื่อมโยงผ่านการเห็นเพื่อกระตุ้น ให้เกิดความเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อม เช่น นักเรียนบันทึกเพื่อใช้ระหว่างบ้านกับโรงเรียนในบันทึกของนักเรียน เน้นวงกลมที่ภาพที่ได้ทำไปแล้ว หรือเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ เช่น วันนี้ ฉัน.....ที่โรงเรียน

2. ประโยชน์ของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ ประโยชน์ของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น ผู้วิจัยศึกษาในหัวข้อและมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) สามารถทำตามกฎระเบียบมารยาททางสังคมได้อย่างเหมาะสม
- 2) เข้าใจสถานการณ์ที่มีการนำรูปภาพหรือสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองมากำหนดพฤติกรรมตามลำดับ เด็กจะรู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในระหว่างวันและสามารถบอกคนอื่นได้ว่าวันนี้ทำอะไรมาแล้วบ้าง เข้าใจวิธีการทำงานที่สมบูรณ์ เช่น กิจกรรมการเล่นหรือสื่อสารกับคนอื่นให้สำเร็จด้วยตนเอง
- 3) สามารถถ่ายโยงการเรียนรู้จากสิ่งที่เคยมีประสบการณ์มาแล้วผ่านกิจกรรมการใช้รูปภาพสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ที่มีเป้าหมายคล้ายคลึงกัน
- 4) สามารถสร้างทางเลือกที่หลากหลายเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการผ่านการสื่อสาร โดยใช้รูปภาพสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมอง

3. ความสำคัญของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น

การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ แต่ละคนเรียนรู้ได้ดีแตกต่างกัน บางคนเรียนรู้ได้ดีจากการได้ยิน การมองเห็น หรือบางคนเรียนรู้ได้ดีจากประสบการณ์ที่ได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง คนเรามักจะแสดงมีวิธีการเรียนรู้วิธีใดวิธีหนึ่งเด่นชัดกว่าวิธีอื่น ๆ และมีแนวโน้มว่าจะใช้วิธีการเรียนรู้ของตนเองเป็นเครื่องมือในการสร้างประสบการณ์ให้ตนเองเพื่อเข้าใจสิ่งแวดล้อมและสร้างเป็นองค์ความรู้เก็บไว้ใช้ในยามที่จำเป็น การที่ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ใกล้ชิดรู้ว่าบุคคลออทิสติกมีวิธีการเรียนรู้อย่างไรจะนำไปสู่การพัฒนาบุคคลออทิสติกได้อย่างเหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. บทบาทของสื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น

ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องควรตัดสินใจใช้รูปภาพมาพัฒนาการสื่อสารและการเรียนรู้ของบุคคลออทิสติก เมื่อบุคคลออทิสติกแสดงพฤติกรรมดังนี้

- 1) ไม่สามารถทำตามคำสั่งอย่างง่ายได้ด้วยตนเอง
- 2) มักจะยื่นมือหรือจ้องมือคนรู้จักเมื่อต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- 3) เดินไปมาไม่หยุด
- 4) หงุดหงิด โมโหง่าย
- 5) ทำกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดต่อเนื่องกันนานเกินความเหมาะสม
- 6) แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพื่อบอกความต้องการ

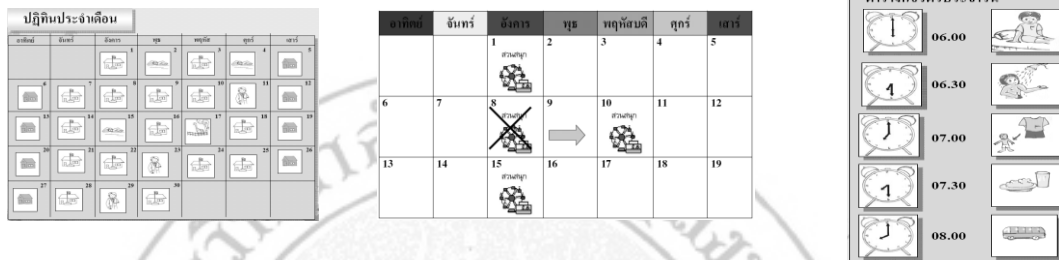
5. ประเภทของการใช้รูปภาพที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น

ประเภทของการใช้รูปภาพที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็นมีหลายประเภทที่สามารถใช้ได้ทั้งในบ้านและในชุมชน เพราะมีแนวทางการใช้เหมือนกันแต่จุดประสงค์ของการใช้อาจจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น ๆ ประเภทของการใช้รูปภาพที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองเห็นโดยทั่วไปที่นิยมใช้มี 5 ประเภท ประกอบด้วย (สมพร หวานเสริญ, 2552: 5)

5.1 การใช้รูปภาพแสดงตารางเวลาและกิจกรรม

ตารางเวลารูปภาพเป็นการวางแผนกิจกรรมที่จะต้องดำเนินการในแต่ละวัน ตั้งแต่ตอนเช้า กลางวัน ตอนเย็น หรือกิจกรรมที่ต้องทำในระหว่างสัปดาห์ โดยการจัดทำจะเป็นการเรียงลำดับกิจกรรมตามเวลาที่กำหนดจำนวนกิจกรรมและระยะเวลาขึ้นอยู่กับความต้องการจำเป็นของแต่ละคน บุคคลออทิสติกบางคนจะรู้สึกกังวลเมื่อเห็นรูปภาพที่ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องจัดให้ทำในตารางกิจกรรมแต่ละวันจำนวนมากเกินไป ฉะนั้นในการจัดตารางรูปภาพที่จะให้บุคคล

ออทิสติกทำครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องควรแบ่งเป็นขั้นตอนย่อย ๆ เช่น กิจกรรมก่อนรับประทานอาหารกลางวัน กิจกรรมหลังรับประทานอาหารกลางวัน หรือกิจกรรมก่อนเข้านอน เพื่อเป็นการสื่อสารกับบุคคลที่เป็นออทิสติก



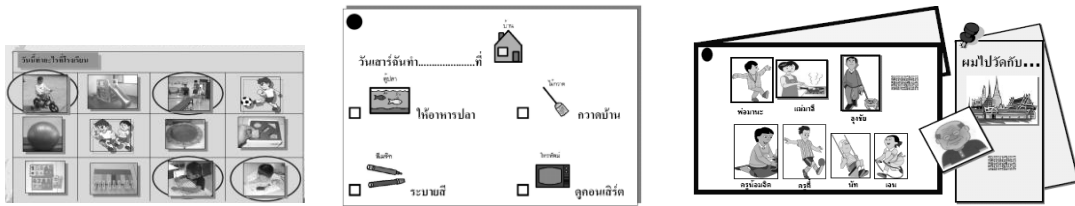
ภาพ 2 ตารางเวลาและกิจกรรม
ที่มา: สมพร หวานเสร็จ, 2552: 2

5.2 การใช้รูปภาพในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

ในการจัดกิจกรรมพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติกนั้น มีคำถามหนึ่งที่ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องมักจะถามบุคคลออทิสติกบ่อย ๆ คือ “วันนี้ลูกทำอะไรบ้าง” และบุคคลออทิสติกในกลุ่มออทิสติกสเปกตรัมมักจะไม่สามารถตอบคำถามนี้แก่ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องได้ เนื่องจากบุคคลออทิสติกกลุ่มออทิสติกสเปกตรัม มีปัญหาพื้นฐานดังนี้ คือ

- 5.2.1 การย้อนคิดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ผ่านมา
- 5.2.2 ความเข้าใจคำถามที่ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องหรือคนอื่นถาม
- 5.2.3 การจัดการกับกระบวนการคิดในสมอง

จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ ถ้าถามในบุคคลออทิสติกที่มีอายุมากขึ้นจะตอบว่า “ไม่รู้” หรือ “ไม่ได้ทำอะไรเลย” ดังนั้นการใช้รูปภาพจะเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ดีที่จะทำให้รับรู้ถึงพฤติกรรมของผู้ที่เป็นออทิสติก



ภาพ 3 แสดงการใช้รูปภาพในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

ที่มา : สมพร หวานเสร็จ 2552: 3

5.3 รูปภาพประกอบแบบตรวจสอบรายการ

รูปภาพสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมองประเภทนี้จะเป็นการแบ่งกิจกรรมที่บุคคลออทิสติกจะต้องทำออกเป็นกิจกรรมย่อย ๆ เพื่อให้บุคคลออทิสติกประสบความสำเร็จ เด็กกลุ่มออทิสติกสเปกตรัมบางคนสามารถทำกิจกรรมที่แบ่งย่อยบางขั้นตอนให้สำเร็จ จากการศึกษา พบว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลออทิสติกทำกิจกรรมไม่สำเร็จคือ บุคคลออทิสติกไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง กรณีนี้ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถช่วยให้บุคคลออทิสติกประสบความสำเร็จได้ โดยครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องทำรายการที่บุคคลออทิสติกจะต้องทำอะไรบ้าง แล้วให้บุคคลออทิสติกทำเครื่องหมายหน้าข้อที่ทำเสร็จแล้ว หรือแยกขั้นตอนการทำงานในแต่ละขั้นตอนให้ละเอียด เพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองทีละขั้นตอนง่าย ๆ ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง แบบตรวจสอบรายการหรือแบบรวบรวมรายการเป็นการแบ่งขั้นตอนการทำกิจกรรม เป็นขั้นตอนย่อย ๆ เพื่อให้บุคคลออทิสติกประสบความสำเร็จในทุกกิจกรรม และรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง”

การรับประทานอาหาร

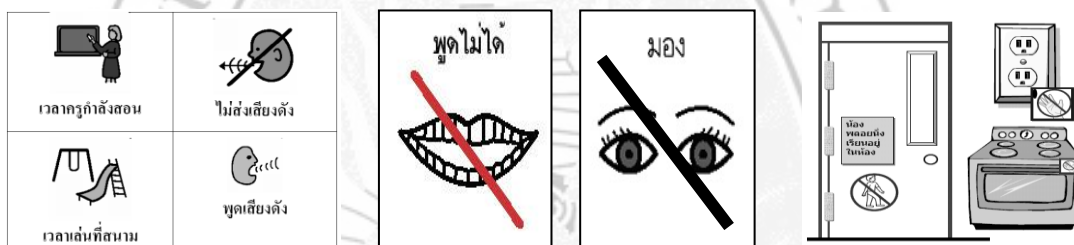


ภาพ 4 แสดงภาพประกอบแบบตรวจสอบรายการ

ที่มา : สมพร หวานเสร็จ, 2552: 3

5.4 การใช้รูปภาพสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์

รูปภาพสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ใช้ในการเตรียมความพร้อมแก่บุคคลออทิสติกในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างความตระหนักความเข้าใจในเรื่องของบทบาททางสังคมของบุคคล และสามารถปฏิบัติตามบทบาทที่ควรจะเป็นอย่างเหมาะสม รูปภาพสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น มารยาทบนโต๊ะรับประทานอาหาร พฤติกรรมก่อนเข้านอนหรือ มารยาทการวางตัวในขณะที่อยู่ในสังคม ข้อมูลเหล่านี้ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องอาจจะทำขึ้น โดยเขียนกติกา หรือข้อควรกระทำในสถานการณ์ต่าง ๆ ในแผ่นกระดาษขนาด 3×5 นิ้ว หรือมีขนาดเท่ากับนามบัตร ขึ้นอยู่ความต้องการจำเป็นของบุคคลออทิสติกแต่ละคน



ภาพ 5 แสดงภาพสนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ที่มา : สมพร หวานเสีจ, 2552: 3

5.5 การใช้รูปภาพสนับสนุนการสร้างทางเลือก

สื่อสนับสนุนการสื่อสารกับเด็กขึ้นพื้นฐานอย่างหนึ่งคือกระดานทางเลือก เพื่อให้ข้อมูลเด็กในการเริ่มต้นสื่อสารผ่านการมอง เช่น การเลือกขนมแบบต่าง ๆ ในแฟ้มรูปภาพที่ครูให้เป็นสิ่งเสริมแรง การใช้กระดานทางเลือกมีประโยชน์ต่อเด็ก คือ ทำให้เด็กเรียนรู้ การชี้ การบอกความต้องการ เด็กจะเริ่มเข้าใจวิธีการสื่อสารเพื่อบอกความต้องการแก่บุคคลอื่นและรู้จักเลือกสิ่งที่ต้องการ กระดานทางเลือกนี้สามารถนำมาใช้ได้กับเด็กพิการรุนแรงทุกประเภท เพื่อเป็นการฝึกเริ่มการสื่อสารและกระบวนการคิดเพื่อเลือกสิ่งที่ตนเองต้องการ การสร้างกระดานสื่อสาร เป็นการสร้างรายการต่าง ๆ ให้มีความหลากหลายของทางเลือก เช่น กิจกรรมนันทนาการที่ต้องการ ใครที่ต้องการทำงานด้วย ร้านอาหารที่ต้องการจะไปทานอาหาร ห้างสรรพสินค้าอะไรที่ต้องการ ไปซื้อของเพลงอะไรที่ต้องการร้อง เกมอะไรที่ต้องการเล่น รองเท้าแบบไหนที่ต้องการสวม ของเล่นอะไรที่ต้องการเล่น สถานที่ไหนที่ต้องการไปพักผ่อน อาหารเข้าที่ต้องการทาน ต้องการร่วมกิจกรรมหรือไม่ต้องการ กระดานทางเลือกเป็นรายการที่บอกทางเลือกและให้โอกาสคิดก่อนตัดสินใจกระทำ

เช่น การมอบหมายงานของครู ถ้าการมอบหมายงานของครูในแต่ละครั้งนักเรียน มีโอกาสเลือกแล้ว นักเรียนจะมีรู้สึกมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เรียนรู้การตัดสินใจและยอมรับการตัดสินใจของตนเอง



ภาพ 6 แสดงภาพสนับสนุนการสร้างทางเลือก

ที่มา : สมพร หวานเสร็จ 2552: 3

จากการศึกษาสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้จากการมองเห็น (Learning Through Seeing) เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะใช้กับบุคคลที่เป็นออทิสติก เนื่องจากออทิสติกจะสามารถจดจำ รูปภาพ รูปถ่าย สัญลักษณ์ ภาพวาด ป้ายโฆษณาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี การใช้รูปภาพเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาความสามารถของเด็กออทิสติกเพื่อให้ข้อมูลและให้ความหมายกับข้อมูลที่ได้รับนั้นแล้วสร้างเป็นองค์ความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง ซึ่งกลวิธีรับรู้ผ่านการมองเห็นเป็นเทคนิคที่ช่วยสื่อสารสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น โดยแสดงออกมาในรูปแบบของสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ อาทิ รูปภาพ สัญลักษณ์ ตัวอักษร เป็นต้น อีกทั้งช่วยในการติดต่อสื่อสารแบบสองทางโดยการแลกเปลี่ยนภาพหรือบอกความต้องการของตนเองได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการรับรู้จากการมองเห็น

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการรับรู้จากการมองเห็นผู้วิจัยได้ทำการศึกษา งานวิจัยของนักวิชาการไว้ดังนี้

ละเอียด จันทร์สกุล (2552) ได้ทำการศึกษาผลการปรับพฤติกรรมการหยิบของโดยไม่ได้รับอนุญาต ของเด็กออทิสติก โดยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองเห็น (Visual Strategies) ผลวิจัยพบว่าหลังการทดลอง กรณีศึกษามีพฤติกรรมดีขึ้น มีระเบียบวินัย รู้จักการรอ การขออนุญาตก่อนการใช้สิ่งของ หรือการหยิบขนมกิน ไม่แย่งขนมเพื่อน จะยกมือแบมือขอ ไม่คั่นขยะสามารถเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มใหญ่ได้ เช่น กิจกรรมนักเรียนจากที่ ๆ ต่างโรงเรียน เป็นต้น

อาพร ศรีสุน (2550: 6) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองในการพัฒนาทักษะทางสังคม เรื่อง การขอบคุณ การขอโทษ ของนักเรียนออทิสติก ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองที่นำมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกในเรื่อง การขอบคุณ และการขอโทษ หลังการทดลองใช้แล้ว นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมทางสังคมออกมาชัดเจนมากขึ้น เช่น มีการยกมือขึ้นไหว้ มีการกล่าวขอบคุณ กล่าวขอโทษมากขึ้น แสดงว่าชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง ช่วยนักเรียนออทิสติกให้มีการพัฒนาทักษะทางสังคมที่ดีขึ้นทุกคน และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมทางสังคมที่ได้จากการประเมิน พบว่า มีคะแนนการแสดงพฤติกรรมทางสังคมหลังการทดลองใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกสูงกว่าก่อนการทดลอง

สรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ด้วยการมอง จะสามารถทำให้เด็กออทิสติกสื่อสารกับสังคม หรือบุคคลอื่นได้ดี ทำให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการเกี่ยวกับทักษะทางสังคมได้ดีมากยิ่งขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเรียนรู้

ในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น มีทฤษฎีในการศึกษาหลากหลายทฤษฎี ผู้วิจัยจึงได้เลือกที่จะศึกษาพฤติกรรมจากทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) การเสริมแรง เบอรัลล์ เอฟ.สกินเนอร์ (Burrhus F. Skinner)

สรวงศ์ โคว์ตระกูล (2550: 190-191) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการเสริมแรงของสกินเนอร์ นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ซึ่งมีหลักการว่า “การเรียนรู้เกิดจากการที่บุคคลได้มีการกระทำแล้วได้รับการเสริมแรง” เช่น นักเรียนทำงานเรียบร้อยแล้วได้รับคำชมเชยจากครู ทำให้เกิดความภาคภูมิใจอยากจะทำให้ดียิ่งขึ้น ถ้าต้องการให้พฤติกรรมคงอยู่ตลอดไป หรือมีความคงทนถาวรจำเป็นจะต้องให้แรงเสริมทางบวก หมายถึง สิ่งของ คำพูด หรือสภาพการณ์ที่จะช่วยให้พฤติกรรมเกิดขึ้นอีกหรือทำให้อัตราการตอบสนองเพิ่มมากขึ้น เช่น คำชมเชย รางวัล อาหาร เป็นต้น

กระบวนการที่ทำให้ได้พฤติกรรมที่ต้องการเพิ่มขึ้นคือ ความพึงพอใจภายหลังการแสดง พฤติกรรมสิ้นสุดลง และเมื่อต้องการเพิ่มความถี่ของพฤติกรรม สกินเนอร์ เชื่อกันว่า แรงเสริมเป็นตัวแปรสำคัญในการเปลี่ยนพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นครูที่คิดจะต้องสามารถจัดสภาพการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้รับแรงเสริม เมื่อการเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

การให้แรงเสริมและกำลังใจในการดัดแปลงพฤติกรรมที่ต้องการ โดยใช้การเสริมแรงที่บุคคลพอใจ หรือเรียกว่า การใช้พฤติกรรมบำบัด (Behavior Therapy) หรือการลบนิสัยที่ไม่ดีออกจากตัวผู้เรียน โดยวิธีการปรับพฤติกรรม เช่น การลดพฤติกรรมก้าวร้าวชวนทะเลาะเพื่อน โดยการกำหนดเกณฑ์ข้อตกลงขึ้นมาว่า ถ้าไม่มีพฤติกรรมดี หรือชกต่อยเพื่อนใน 1 ชั่วโมง ก็ได้รับเบี้ยอรรถระสมตามเงื่อนไขที่ตั้งเอาไว้ นักเรียนสามารถนำไปแลกกับสิ่งของได้ในตารางกำหนดรางวัลแต่ละช่วง นักเรียนกับครู ช่วยกันการสรุปผลของการสะสมเบี้ยอรรถระสมทุกวัน เพื่อเป็นแรงจูงใจในการปฏิบัติพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อไป

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Vygotsky's Social Cognitive Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมเป็นทฤษฎีที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของ Lev Semanovick Vygotsky (อ้างถึงใน พนิตา ไพรสุริยะ, 2550: 34) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซีย เน้นความสำคัญของวัฒนธรรมและสังคม จะช่วยให้เราเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูและวัฒนธรรม เข้าใจบริบทของสังคมเด็กมากยิ่งขึ้น ทฤษฎีนี้กล่าวว่า การเข้าใจพัฒนาการของมนุษย์จะต้องเข้าใจวัฒนธรรมที่เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งวัฒนธรรมก็คือ สิ่งแวดล้อมที่เป็นผลงานของมนุษย์ วัฒนธรรมจะช่วยบ่งชี้ผลผลิตของพัฒนาการเด็ก เป็นต้นว่า เด็กควรจะเรียนรู้อะไรบ้าง ควรมีความสามารถด้านใด พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของเด็กแต่ละวัยจะเพิ่มถึงขั้นสูงสุดตามศักยภาพของแต่ละบุคคล เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่หรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็ก เช่น ญาติ หรือเพื่อนวัยเดียวกัน รวมทั้งสถาบันสังคมต่าง ๆ ตั้งแต่ครอบครัวขึ้นไปก็มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้และมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา

Vygotsky (อ้างถึงใน พนิตา ไพรสุริยะ, 2550: 34) พบว่าเด็กแต่ละคนมี The Zone of Proximal Development หรือบริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเชาวน์ปัญญาแตกต่างกัน บางคนอยู่เหนือ Zone of Proximal Growth บางคนอยู่ระหว่าง และบางคนอยู่ต่ำกว่า เด็กที่ไม่สามารถจะเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าผู้ใหญ่ให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยก็จะสามารถทำได้ แต่หากผู้ใหญ่ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน ถูกช่วงจังหวะที่สมควรและเหมาะสม ในลักษณะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้น เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ใหญ่ เช่น พ่อ แม่ ครู หรือเพื่อน ซึ่งอยู่ในสถานะสังคมและวัฒนธรรมในกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นความสำคัญของการสอนหรือการช่วยเหลือเด็กให้

พัฒนาเชาวน์ปัญญาและพัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคล ผู้ปกครองและผู้ใหญ่ในสังคมจึงมีหน้าที่เป็น “ผู้ช่วยสอน”

ผู้เรียนเป็นผู้ที่ลงมือกระทำกิจกรรม และจะต้องมีส่วนในการเรียนรู้และการเรียนรู้ทุกชนิด เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถือว่าสังคมเป็นแหล่งสำคัญของการเรียนรู้ และพัฒนาการเชาวน์ปัญญา ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีและมากขึ้นถ้าหากมีคนช่วยที่เข้าใจเด็ก และที่สำคัญผู้เรียนทุกคนมี Zone of Proximal Development ครูหรือผู้สอนจะต้องทราบว่าผู้เรียนมี Zone of Proximal Development ต่างกัน บางคนอยู่เหนือ บางคนอยู่ระหว่าง และบางคนอยู่ต่ำกว่า การช่วยเหลือจากครูจะช่วยให้ทุกคนเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนจึงสำคัญมากโดยเฉพาะผู้เรียนที่ต่ำกว่า Zone of Proximal Development รู้จังหวะของการช่วยที่เหมาะสมและเป็นการส่งเสริมพัฒนาการผู้เรียน (พนิดา ไพรสุริยะ, 2550: 34)

จากข้อมูลที่ศึกษาทำให้ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาพื้นฐานของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนและผู้ปกครอง ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน เพื่อที่จะได้แก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องและทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้อย่างถาวร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบแผนการวิจัยแบบ Single Subject Design

จากการศึกษาความหมายของการวิจัยแบบ Single Subject Design มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

1. ความหมายของการวิจัยแบบ Single Subject Design

ในการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการวิจัยแบบ Single Subject Design ผู้วิจัยจึงได้เลือกที่จะศึกษาการวิจัยไว้ดังนี้

ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2543: 206) ได้ให้ความหมายการวิจัยแบบ Single Subject Design ไว้ว่า หมายถึง รูปแบบหนึ่งของการทดลองทางพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งมีใช้มานานก่อนการทดลองรายกลุ่ม เป็นการวิจัยกับตัวอย่างรายเดี่ยวและทำซ้ำ ๆ หลายครั้งมากกว่าจะทำการทดลองเป็นกลุ่ม

ผดุง อารยะวิญญู (2546 อ้างถึงใน กัลยาณี อินตะสิน, 2550: 45-46) กล่าวว่า การวิจัยแบบ Single Subject Design หมายถึง การวิจัยที่ใช้กลุ่มตัวอย่างน้อยเพียงคนเดียวหรือกลุ่มเดียวเหมาะที่จะนำมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่หายากส่วนมากนำมาใช้ในการศึกษาพฤติกรรมของเด็ก

การรักษาคอนไซ์ งานจิตวิทยาคลินิกมีต้นกำเนิดมาจากสาขาจิตวิทยา เป็นวิจัยเชิงทดลองประเภทหนึ่ง จึงมีขั้นตอนคล้ายการวิจัยเชิงทดลอง Single Subject Design มีชื่อเรียกต่างกัน ได้แก่

- 1) Single Subject Design (การวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว)
- 2) Single Case Design (การวิจัยกรณีเดี่ยว)
- 3) Single System Design (การวิจัยระบบเดี่ยว)
- 4) Small-N-Design (การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก)
- 5) Single Case Experimental Design (การวิจัยเชิงทดลองแบบกรณีเดี่ยว)
- 6) Time-Series Design (การวิจัยแบบอนุกรมเวลา)
- 7) Within Subject Comparison Design (การเปรียบเทียบภายในคนเดียว/กลุ่มเดี่ยว)
- 8) N=1 Design (การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่าง = 1)
- 9) Idiographic Design (การวิจัยแบบไอดีโอกราฟิก)
- 10) Small- n -Experimental (การวิจัยแบบทดลองกับคนคนเดียว)

กุลยา ก่อสุวรรณ (2548: 12) กล่าวว่า การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวเป็นการศึกษาพฤติกรรมโดยใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก มีการสังเกตพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดกระทำ และระดับการจัดกระทำใช้ข้อมูลจากการสังเกต การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวประกอบด้วย

- 1) เส้นฐาน (Base line) เป็นการจัดเก็บข้อมูลจากพฤติกรรมของเด็กในสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ และยังไม่มีการจัดกระทำใดๆ
- 2) การจัดกระทำ (Intervention or Treatment) เป็นการใช้วิธีการปรับพฤติกรรม หรือวิธีการช่วยเหลือแก่บุคคลที่เราต้องการศึกษา

สรุป การวิจัยแบบ Single Subject Design เป็นการวิจัยที่มีกระบวนการวิจัยครบถ้วน แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อย หรือมีกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียว และทำการทดลองซ้ำหลายครั้ง เป็นการศึกษาทางพฤติกรรมศาสตร์ที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคลซึ่งมีอาการเฉพาะราย และมักนำมาใช้ในการศึกษาพฤติกรรมของเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ หรือปัญหาพฤติกรรม

2. ลักษณะของการวิจัยแบบ Single Subject Design

รูปแบบในการวิจัยเกี่ยวกับเด็กออทิสติกมีหลายรูปแบบด้วยกัน การวิจัยแบบ Single Subject Design เป็นวิธีการศึกษาวิธีการหนึ่งที่ผู้วิจัยนำมาใช้ โดยได้ทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยแบบ Single Subject Design ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 10-11) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว ดังนี้

- 1) ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก คำว่า “กลุ่มตัวอย่างเดี่ยว” มิได้หมายความว่า การวิจัยนี้จะได้กลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนเท่านั้น บางครั้งอาจเป็นการทดลอง 1 คน 3 คน 1 คู่ 1 ครอบครัว 1 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยหลาย ๆ คนก็ได้
- 2) มีการสังเกตพฤติกรรมโดยละเอียด ในการวิจัยแบบนี้ครูการศึกษาพิเศษจะต้องสังเกตพฤติกรรมของเด็กซ้ำแล้วซ้ำอีก จนเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนว่าเด็กมีพฤติกรรมเป็นเช่นใด มีปัญหาหรือไม่ ถ้าเด็กมีปัญหา ปัญหาอยู่ในระดับใด มีมากหรือน้อย การสังเกตพฤติกรรมดำเนินไปทั้งระยะก่อนการทดลอง ระหว่างทดลอง และหลังทดลอง
- 3) มีการสังเกตพฤติกรรมที่สม่ำเสมอ เทคนิคที่นำมาใช้ในการสังเกตพฤติกรรมของเด็กจะต้องเป็นเทคนิคเดียวตลอดการวิจัย ทั้งก่อนการทดลอง ขณะทดลอง และหลังการทดลอง วิธีการสังเกตพฤติกรรมเปรียบเสมือนการวัด การประเมินผลในการวิจัยเชิงปริมาณ
- 4) มีการใช้วิธีการจัดกระทำและไม่ใช้ การจัดกระทำ (Intervention) จะถูกนำมาใช้ในการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว ทุกรูปแบบการทดลองเป็นการจัดกระทำหลังการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แล้วระงับการจัดกระทำหลังการทดลองใช้การจัดกระทำอีกหลายครั้งหลายวิธีก็ได้
ลักษณะเด่นของการวิจัยแบบนี้คือ เป็นการทดลองนำวิธีสอน วิธีควบคุมเด็ก วิธีช่วยเหลือเด็ก วิธีจัดการกับพฤติกรรมของเด็ก มาใช้กับเด็กว่าวิธีการดังกล่าวได้ผลหรือไม่ หรืออาจมีการเปรียบเทียบวิธีการหลายวิธี ว่าวิธีใดมีประสิทธิภาพมากกว่ากันในการสอนเด็ก
- 5) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวส่วนมากนำมาใช้ในการศึกษาพฤติกรรมของเด็ก การทดลองใช้กลวิธีตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ในการแก้ไข เปลี่ยนแปลง และจัดการกับพฤติกรรมของเด็ก ไม่พบบ่อยนักในการนำวิธีวิจัยรูปแบบนี้มาใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 6) ใช้ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต การวิจัยเชิงปริมาณส่วนใหญ่อาจใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือคะแนน แต่การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวใช้ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ข้อมูลส่วนมากจึงเป็นความถี่ ร้อยละ และอัตราความเร็ว

รูปแบบการวิจัยมีดังนี้

ในการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการวิจัยแบบ Single Subject Design ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการวิจัยไว้ดังนี้

- 1) รูปแบบการวิจัยชนิด A-B เป็นรูปแบบที่ประกอบด้วยพื้นฐาน (Baseline) A ตามด้วยการทดลอง (Treatment) B เมื่อสิ้นสุดการทดลอง

2) รูปแบบการวิจัยชนิด A-B-A (Intervention-Baseline-Intervention) เป็นรูปแบบการวิจัยที่ประกอบด้วยเส้นฐาน (A) การทดลอง (B) เส้นฐาน (A) อีกครั้ง

3) รูปแบบการวิจัยชนิด A-B-A-B การวิจัยแบบสลับกลับ เป็นรูปแบบการวิจัยที่ประกอบด้วยเส้นฐาน (A) ตามด้วยการทดลอง (B) เส้นฐาน (A) และการทดลอง (B) ตาม ลำดับและยังมีรูปแบบอื่น ๆ อีก โดยตัวอักษร A, B, C, D หรือตัวอื่น ๆ มีความหมายคล้ายกันคือ แทนรูปแบบของการวิจัย

4) การวิจัยแบบหลายเส้นฐาน การวิจัยแบบหลายเส้นฐาน มีลักษณะเด่นชัดที่สำคัญคือ มีตัวแปรต้นตัวเดียว แต่มีตัวแปรตามหลายตัว ซึ่งผู้วิจัยต้องการจะศึกษาว่าตัวแปรต้นที่กำลังศึกษาอยู่นั้นส่งผลกระทบต่อตัวแปรตามใดบ้าง ในลักษณะใด โดยตัวแปรตามอาจเป็นพฤติกรรมหลายพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างหลายคน หรือสถานการณ์หลายอย่างก็ได้

การวิจัยแบบหลายเส้นฐานมี 3 ลักษณะ (ผดุง อารยะวิญญู, 2545: 71-81) ดังนี้

1) การวิจัยแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างพฤติกรรม เป็นการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต้นตัวเดียวต่อพฤติกรรมตั้งแต่ 2 อย่างขึ้นไป ของบุคคลคนเดียวกัน เช่น พฤติกรรมการตี กัด (ก้าวร้าว) ของเด็กออทิสติก พฤติกรรมในการขว้างของเล่นและเครื่องเขียนของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เป็นต้น

2) การวิจัยแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างบุคคล เป็นการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต้นตัวเดียวที่มีต่อบุคคลสองคนหรือมากกว่า ซึ่งแสดงพฤติกรรม ที่เหมือนกัน ภายใต้สภาวะแวดล้อมเดียวกัน นั่นคือเด็กทั้งสองคนหรือมากกว่า จะต้องมีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน มีทักษะหรือความสามารถอยู่ในระดับเดียวกัน

3) การวิจัยแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างสถานการณ์ การวิจัยแบบนี้ใช้สำหรับเด็ก 1 คน หรือ 1 กลุ่มที่มีพฤติกรรมเดียวกันแต่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ต่างกัน เช่น การพูดคุยของนักเรียนในชั่วโมงวิชาคณิตศาสตร์กับชั่วโมงวิชาภาษาไทย การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของเด็ก 1 คน ในชั่วโมงภาษาอังกฤษและในชั่วโมงพลศึกษา เป็นต้น ในการทดลองควรมีสถานการณ์หรือสภาวะแวดล้อมอย่างน้อย 2 เหตุการณ์

3. จุดเด่นและจุดด้อยของการวิจัย Single Subject Design

ในการศึกษาเกี่ยวกับจุดเด่นและจุดด้อยของการวิจัย Single Subject Design ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการวิจัยไว้ดังนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2545: 71-81) ได้กล่าวถึงจุดเด่นและจุดด้อยของการวิจัยแบบ Single Subject Design ไว้ดังนี้

1) จุดเด่นของการวิจัยแบบ Single Subject Design

การวิจัยแบบ Single Subject Design มีจุดเด่นหรือข้อดี ดังนี้

1.1) ใช้กลุ่มตัวอย่างน้อยเพียงคนเดียวหรือกลุ่มเดียวเหมาะที่จะนำมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรที่หายาก เช่น เด็กออทิสติกเด็กสมาธิสั้น และในกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวถึงนี้ยังมีความแตกต่างกันมากในเด็กแต่ละคนจนทำให้การหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มด้วยความหมายลง

1.2) ไม่ต้องใช้เวลามากในการเสาะแสวงหากลุ่มตัวอย่างที่หายาก

1.3) แปลผลง่ายเพราะไม่ต้องใช้สถิติที่สลับซับซ้อนเพียงดูจากกราฟก็อาจสรุปผลได้

1.4) มีความยืดหยุ่นสูง

1.5) มีขั้นตอนง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อน

1.6) เหมาะที่จะนำมาใช้ในทางการศึกษาพิเศษ เพราะเด็กประเภทนี้จัดเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (Homogeneous Group) ก่อนข้างยาก

2) จุดด้อยของการวิจัยแบบ Single Subject Design

การวิจัยแบบ Single Subject Design อาจมีจุดด้อย ดังนี้

2.1) การสรุปกลับไปสู่ประชากรในการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) สำหรับการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวที่ใช้กลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียวหรือกลุ่มเดียว ไม่สามารถสรุปกลับไปสู่กลุ่มประชากรหรือเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรได้ เพราะกลุ่มตัวอย่งมีน้อยเกินไป

2.2) ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรม

2.3) ไม่มีกลุ่มควบคุมให้เปรียบเทียบ

2.4) ไม่ใช้สถิติทดสอบนัยสำคัญ

2.5) อาจมีปัญหาเกี่ยวกับความเที่ยงตรงภายนอก

2.6) อาจควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนได้ยาก

2.7) อาจมีปัญหาเกี่ยวกับอัตราในการตอบสนอง

4. การวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูลการวิจัยแบบ Single Subject Design

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูลการวิจัยแบบ Single Subject Design มีนักวิชาการให้รายละเอียดไว้ดังนี้

พ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2543: 56) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์และการนำเสนอข้อมูล ดังนี้

1) การศึกษาแบบ Single Subject Design จะไม่ใช่สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเหมือนกับการทดลองรายกลุ่ม จะวิเคราะห์ข้อมูลในแนวทางเชิงบรรยายโดยใช้แผนภูมิเป็นหลักเรียกว่า Graphical Analysis หรือ Visual Inspection

2) การนำเสนอข้อมูลด้วยแผนภูมิ แผนภูมิที่แสดงพฤติกรรมทั้งช่วง Baseline และช่วง intervention สามารถนำเสนอข้อมูลได้ดังนี้

2.1) ทำให้เห็นผลการปรับพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายคน โดยดูว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนหรือไม่ สังกัดจากเส้น Baseline กับเส้น Intervention ห่างกันแบบขึ้นบันได

2.2) ให้ข้อมูลเชิงเปรียบเทียบระหว่างบุคคลในกรณีที่ทดลองกับนักเรียน 2-3 คน โดยแสดงข้อมูลพฤติกรรมของแต่ละคน โดยแยกเส้นกราฟ แต่นำเสนอบนแกนเดียวกัน ทำให้ทราบว่าการปรับพฤติกรรมใช้ได้ผลเพียงใดกับนักเรียนแต่ละราย

2.3) ข้อมูลภาพรวมของกลุ่มในกรณีที่เป็นการศึกษาทดลองกลุ่มเล็ก เช่น ทดลองกับนักเรียนที่มีรายบุคคล ในกรณีที่น่าเสนอรายกลุ่ม อาจใช้ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมของทุกคน

2.4) แสดงเส้นแนวโน้มของพฤติกรรม การวิเคราะห์การเปลี่ยนพฤติกรรม (ก่อน-หลัง) จะชัดเจนขึ้นถ้าใช้วิธีการหาเส้นแนวโน้มของพฤติกรรมจากแผนภูมิข้อมูล

สรุปได้ว่าการวิจัยแบบ Single Subject Design หรือการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเล็ก และกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันมาก เช่น กลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กออทิสติก เด็กสมาธิสั้น เป็นต้น โดยใช้แผนภูมิหรือกราฟในการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแบบ Single Subject Design

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแบบ Single Subject Design ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยของนักวิชาการไว้ดังนี้

กัลยาณี อินตะสิน (2550) ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่น เกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กออทิสติกเพศชายอายุ 3 ปี 2 เดือน 1 ราย มีความบกพร่องในด้านสังคม กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นบริหารภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ตำบลบ้านดู่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ทำการศึกษาโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Single Subject Design รูปแบบ A-B-A การรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีทัศนถ่ายภาพบันทึกพฤติกรรมขณะที่เด็กร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น รวมถึงการใช้แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางสังคม และสรุปผลการสังเกตพฤติกรรมทางสังคม แล้วนำเสนอเป็นรูปกราฟประกอบ การบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะทางสังคมให้กับเด็กออทิสติกจากการจัด

กิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบ การเล่นเกม ด้านการเล่นร่วมกับเพื่อน ด้านการมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม เด็กมีพฤติกรรมทักษะทางสังคมอยู่ในระดับดีและเพิ่มมากขึ้น

ปัทมา บันเทิงจิต (2548) ศึกษาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนของเด็กออทิสติก โดยการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านของไทยประกอบกับการสื่อด้วยภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถพูดได้แต่พูดไม่ชัด สามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งได้ ชอบเล่นตามลำพัง ไม่สามารถเล่นกับผู้อื่นได้ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ และไม่รู้จักกฎกติกาการปฏิบัติตนในการเล่น โดยใช้เครื่องมือ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนของเด็กออทิสติก โดยการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านไทย ประกอบกับการสื่อด้วยภาพ และแบบบันทึกพฤติกรรมการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อน ใช้แบบแผนการวิจัยคือ รูปแบบหลายเส้นฐานข้ามสถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนโดยการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านของไทยประกอบกับการสื่อด้วยภาพนั้น มีทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนสูงขึ้น

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้การวิจัยแบบหลายเส้นฐานสำหรับต่างบุคคล เนื่องจากใช้กลุ่มตัวอย่าง 3 คน และมีอายุที่ใกล้เคียงกัน อีกทั้งยังมีพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การออกนอกห้อง โดยไม่ขออนุญาต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร ได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร ผู้วิจัยได้ศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติก มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีนครมุนิธิในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) มีจำนวน 15 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติกเพศชาย จำนวน 3 คน ซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีนครมุนิธิ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์การเลือกดังนี้

2.1 ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นเด็กออทิสติก

2.2 มีความสามารถทางวิชาการในระดับที่ใกล้เคียงกับเพื่อนที่เป็นเด็กปกติในชั้นเรียนเดียวกันหลายวิชา

2.3 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

2.4 ครูในชั้นเรียนรวมให้ความร่วมมือตลอดการวิจัย

2.5 ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมตลอดการวิจัย

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยทั้ง 3 คนไว้ดังนี้

เด็กคนที่ 1 อายุ 13 ปี เพศชาย กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการสื่อสาร รู้และเข้าใจความหมายการพูดได้ดี เด็กมีความสามารถเรียนวิชาศิลปะ คณิตศาสตร์ได้ ทำกิจวัตรประจำวันได้เอง ชอบหนังสือที่มีรูปภาพสวย ๆ หรือหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องมาสเตอร์ แต่ปัญหาที่พบบ่อยคือ การออกนอกห้องเรียนในขณะที่ครูกำลังสอนโดยไม่ขออนุญาต พฤติกรรมที่แสดงคือการเดินออกไปนอกห้องเรียนเฉย ๆ และเมื่อเดินออกไปข้างนอกก็เดินกลับเข้ามานั่งที่ที่นั่งของตนเอง

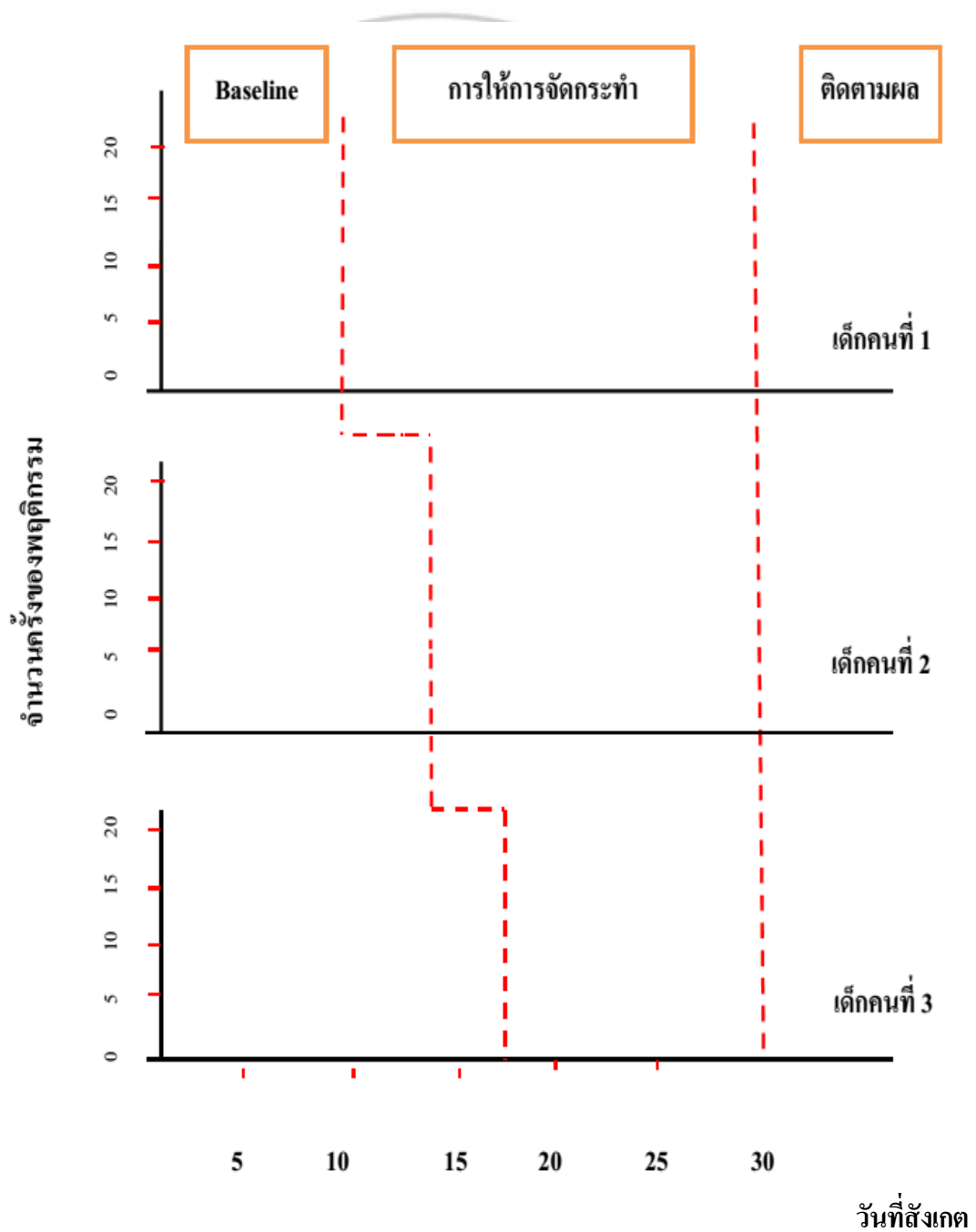
เด็กคนที่ 2 อายุ 13 ปี เพศชาย กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการสื่อสาร รู้และเข้าใจความหมายการพูดได้ดี เด็กมีความสามารถเรียนวิชาศิลปะ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษได้ ทำกิจวัตรประจำวันได้เอง ชอบอยู่คนเดียว ชอบหนังสือที่มีรูปภาพสวย ๆ และหนังสือเกี่ยวกับซูเปอร์แมน ชอบร้องเพลงและเล่นดนตรี แต่ปัญหาที่พบบ่อยคือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน โดยเดินออกไปข้างนอกในขณะที่ครูกำลังสอน ซึ่งพฤติกรรมเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งในแต่ละคาบ

เด็กคนที่ 3 อายุ 15 ปี เพศชาย กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการสื่อสาร รู้และเข้าใจความหมายการพูดได้ดี เด็กมีความสามารถเรียนวิชาศิลปะ พลศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษได้ ทำกิจวัตรประจำวันได้ ชอบเล่นกับเพื่อน ๆ ชอบหนังสือที่มีรูปภาพสวย ๆ ชอบร้องเพลงและเล่นกีฬาฟุตบอล แต่ปัญหาที่พบบ่อยคือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน ในขณะที่ครูกำลังสอน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เด็กทั้ง 3 คนนี้มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในลักษณะที่คล้าย ๆ กัน คือ การลุกออกนอกห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาต ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้นอกจากจะเป็นการรบกวนการเรียนการสอน ยังเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้แก่เด็กคนอื่น ๆ และยังทำให้เด็กถูกเพื่อน ๆ มองว่าไม่สามารถทำตามกติกาของห้องเรียนได้ ส่งผลให้เกิดปัญหาในการเรียนร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ ได้

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็น การวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว แบบหลายเส้นฐานต่างบุคคล ซึ่งเป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน ซึ่งมีแบบแผนดังนี้



ภาพ 7 การทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถรผู้วิจัยได้ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. บัตรพลัง
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถร
3. แบบบันทึกพฤติกรรม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถรผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. บัตรพลัง

1.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเด็กออทิสติกด้วยบัตรพลัง

1.2 จัดทำบัตรพลังให้สอดคล้องกับพฤติกรรมเป้าหมายของเด็กออทิสติกในสถานการณ์ที่กำหนดให้ คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง ซึ่งบัตรพลังที่ทำขึ้นมีลักษณะดังนี้

1.2.1 บัตรจะมีขนาด 4x4 นิ้ว ทำมาจากกระดาษแข็ง ภายในบัตรพลังจะประกอบด้วย ส่วนด้านหน้าบัตรพลัง จะเป็นการนำบุคคลหรือตัวการ์ตูนที่เด็กชื่นชอบมากที่สุดมาใช้เป็นตัวแบบ และด้านหลังจะเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์ คือ การขออนุญาตออกนอกห้องเรียน จะทำอย่างไรในสถานการณ์นั้น

1.2.2 นำบัตรพลังที่ทำสำเร็จเรียบร้อย เคลือบพลาสติกเพื่อให้เกิดความทนทานและใช้ได้ง่าย

1.3 นำบัตรพลังที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการแพทย์และด้านจิตวิทยา จำนวน 5 คน ตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พิจารณาลงความเห็นดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 117)

คะแนน +1 สำหรับข้อที่มั่นใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

1.4 นำบัตรพลังที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ ผลการตรวจสอบมีข้อควรปรับปรุงในเรื่องของขนาดบัตรพลัง และความชัดเจนของภาพควรมีขนาดใหญ่ขึ้น และปรับสีภาพให้มีความคมชัด โดยผลการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.8-1.00

1.5 นำบัตรพลังไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

2.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ เด็กออทิสติก การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและการเสริมแรง

2.2 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

2.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการแพทย์ และด้านจิตวิทยา จำนวน 5 คน ตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พิจารณาลงความเห็นดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 117)

คะแนน +1 สำหรับข้อที่มั่นใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผลการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.8-1.00

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบบันทึกพฤติกรรมการณ์ไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

3.1 ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก แบบบันทึกพฤติกรรม และวิธีการบันทึกพฤติกรรม รวมทั้งศึกษาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่าง

3.2 กำหนดวัตถุประสงค์ของการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม

3.3 สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมของเด็กออทิสติกให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับพฤติกรรมของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นการบันทึกแบบความถี่ (Frequency Recording)

3.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษด้านการแพทย์และด้านจิตวิทยา จำนวน 5 คน ตรวจสอบและประเมินความเหมาะสม โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) พิจารณาลงความเห็นดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 117)

- คะแนน +1 สำหรับข้อที่มั่นใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน 0 สำหรับข้อที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้
 คะแนน -1 สำหรับข้อที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 นำแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ โดยผลการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 1.00

3.6 นำแบบบันทึกพฤติกรรมไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะดำเนินการในห้องเรียนปกติซึ่งมีทั้งนักเรียนทั่วไปและเด็กกลุ่มตัวอย่างเรียนรวมอยู่ด้วย โดยผู้วิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม และดำเนินการทดลองทุกวันจันทร์-วันศุกร์ โดยเด็กคนที่ 1 และคนที่ 2 สังเกตการบันทึกพฤติกรรมในระหว่างเวลา 08.15-11.05 น. ส่วนเด็กคนที่ 3 ในระหว่างเวลา 12.45-15.35 น. เด็กทั้ง 3 คนจะทำการวิจัย ทุกวัน (วันจันทร์-วันศุกร์) โดยใช้เวลา 44 ครั้ง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอให้ทางบัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเพื่อเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ 5 คนในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อเพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนศรีนครมูลนิธิ และผู้ปกครองเพื่อดำเนินการวิจัย
3. ผู้วิจัยขออนุญาตจากผู้ปกครองของเด็กกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล
4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามแผนที่วางไว้

ขั้นก่อนทดลอง

1. เตรียมแผนการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถกร
2. เลือกบุคลากรที่ทำงานในโรงเรียนศรีนครมูลนิธิมาเป็นผู้ช่วยผู้วิจัย เพื่อร่วมสังเกตและบันทึกข้อมูลพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้ช่วยผู้วิจัยนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย จำนวน 2 คน

3. ดำเนินการฝึกผู้ช่วยผู้วิจัย โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย นิยามของพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และแบบบันทึกพฤติกรรมเพื่อให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้อง จากนั้นฝึกการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายของเด็กออทิสติกที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนศรินครมูลนิธิจนกว่าจะมีค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต (IOR) ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยทำการฝึกการสังเกต 5 วัน จึงจะเริ่มดำเนินการทดลอง

4. เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้เป็นการจัดการพฤติกรรมเด็กในห้องเรียนปกติ ผู้วิจัยจึงได้ทำความเข้าใจกับครูประจำวิชาต่าง ๆ อธิบายถึงขั้นตอนในการทดลองและหน้าที่ของครู ในการให้เบี่ยงพฤติกรรมแก่เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อเด็กสามารถทำตามเงื่อนไข

ขั้นตอนการทดลอง

การวิจัยนี้เป็นกระบวนการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยใช้แบบหลายเส้นฐานต่างบุคคล ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐาน

ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายกับเด็กกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 3 คน โดยไม่มีการจัดกระทำใด ๆ ในห้องเรียนปกติเป็นเวลา 5 วัน ติดต่อกัน เพื่อเก็บข้อมูลระยะเส้นฐาน และขณะเดียวกันสร้างความคุ้นเคยในการที่มีครูการศึกษาพิเศษอยู่ในห้องเรียน

ขั้นฝึก

ห้องเสริมวิชาการ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. อธิบายเด็กซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเรื่องการออกจากห้องโดยไม่ขออนุญาตว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม
2. ผู้วิจัยอธิบายเรื่องการใช้บัตรพลัง โดยทำบัตรที่ด้านหน้ามีรูปฮีโร่ (มาสไรเดอร์, ซุปเปอร์แมน) ซึ่งเป็นผู้ที่เด็กชอบ เมื่อฮีโร่ (มาสไรเดอร์, ซุปเปอร์แมน) ต้องการออกนอกห้อง เขาจะขออนุญาตเสมอ หากเด็กต้องการออกนอกห้อง จะต้องขออนุญาตเช่นเดียวกับฮีโร่ (มาสไรเดอร์, ซุปเปอร์แมน) หากเด็กขออนุญาตก่อนออกนอกห้องเรียน จะได้รับสติ๊กเกอร์ที่เป็นรูปหัวใจ 1 ดวง ซึ่งสามารถสะสมและนำมาแลกของที่ชอบได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 การแลกเปลี่ยนวรรณกรรม

รางวัลที่ได้ มาจากการสอบถามความชอบและความต้องการของกลุ่มตัวอย่าง

การแลกเปลี่ยนวรรณกรรม		
เบียร์วรรณกรรม		รางวัล
หัวใจ 5 ดวง	สมุดวาดเขียน (เล่มเล็ก)	สมุดระบายสี
หัวใจ 10 ดวง	หนังสือชุปเปอร์แมน	สมุดวาดเขียน (เล่มใหญ่)
หัวใจ 15 ดวง	แผ่นชุปเปอร์แมน	เกมส์ต่อภาพ (คอมพิวเตอร์)
หัวใจ 20 ดวง	แผ่น CD มาสไรเดอร์	ตัวต่อเลโก้
หัวใจ 25 ดวง	ตัวต่อเลโก้หุ่นยนต์	ลูกฟุตบอล

3. ดำเนินการสอนการใช้บัตรพลัง ดังนี้

3.1 ครูอ่านเนื้อหาของบัตรพลังให้เด็กฟัง 1 ครั้ง แล้วให้เด็กอ่านตาม และมอบบัตรนี้ให้เด็กวางบนโต๊ะเรียน

3.2 เมื่อเด็กต้องการเข้าห้องน้ำ ให้หยิบบัตรพลังขึ้นมาอ่านก่อนและกล่าวขออนุญาตครู

3.3 ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอน กล่าวเสริมแรงพร้อมกับให้สติ๊กเกอร์รูปหัวใจให้เด็กเก็บไว้ในสมุดสะสมสติ๊กเกอร์

4. ผู้วิจัยดำเนินการสอนในห้องเสริมวิชาการเป็นเวลา 3 วัน จึงเริ่มทดลองใช้ในห้องเรียนรวม

ระยะที่ 2 ระยะการจัดกระทำในห้องเรียนรวมมีการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยเริ่มการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์วรรณกรรมมาใช้กับพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 คือ พฤติกรรมการไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน แต่ยังคงบันทึกพฤติกรรมในระยะเส้นฐานของเด็กคนที่ 2 และคนที่ 3

2. เมื่อพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 ลดจนกระทั่งถึงเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ คือ 50% ขึ้นไปเป็นเวลา 2 วันติดต่อกัน จึงจะเริ่มจัดกระทำกับเด็กคนที่ 2 ในขณะที่ยังคงบันทึกพฤติกรรมในระยะจัดกระทำของเด็กคนที่ 1 แต่ยังคงบันทึกพฤติกรรมในระยะเส้นฐานของเด็กคนที่ 3 ต่อไป

3. เมื่อพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 ลดจนกระทั่งถึงเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ คือ 50% ขึ้นไปเป็นเวลา 2 วันติดต่อกัน จึงจะเริ่มจัดกระทำกับเด็กคนที่ 3 ในขณะที่ยังคงบันทึกพฤติกรรมในระยะจัดกระทำของเด็กคนที่ 1 และเด็กคนที่ 2 ต่อไป

4. ผู้วิจัยให้การจัดกระทำกับเด็กทั้ง 3 คน จนกระทั่งพฤติกรรมที่ไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน ลดลงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 50% ขึ้นไป เป็นเวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงยุติการให้การทดลอง

ระยะที่ 3 เป็นระยะติดตามผล

ระยะนี้เป็นการติดตามผล โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมอีก 1 ครั้ง หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยแบบ Single Subject Design ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในงานวิจัย เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ใช้สูตร IOC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

$$\sum R \text{ แทน ผลรวมการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$N \text{ แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

2. ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม นำมาหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยใช้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (IOR) โดยใช้สูตรต่อไปนี้ (สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2541 อ้างถึงใน สุจิริน เย็นสวัสดิ์, 2548: 53)

สูตรการหาค่า IOR

$$IOR = \frac{\text{จำนวนความถี่พฤติกรรมที่สังเกตได้น้อยกว่า}}{\text{จำนวนความถี่พฤติกรรมที่สังเกตได้มากกว่า}} \times 100$$

3. นำผลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมมาแสดงเป็นกราฟและใช้การวิเคราะห์จากข้อมูลทางสายตา (Visual Analysis) (Parsonson and Baer, 1992 อ้างถึงใน รุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ, 2546: 73)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร และเพื่อเปรียบเทียบผลของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

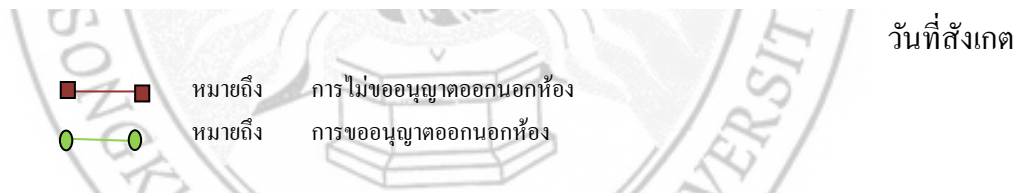
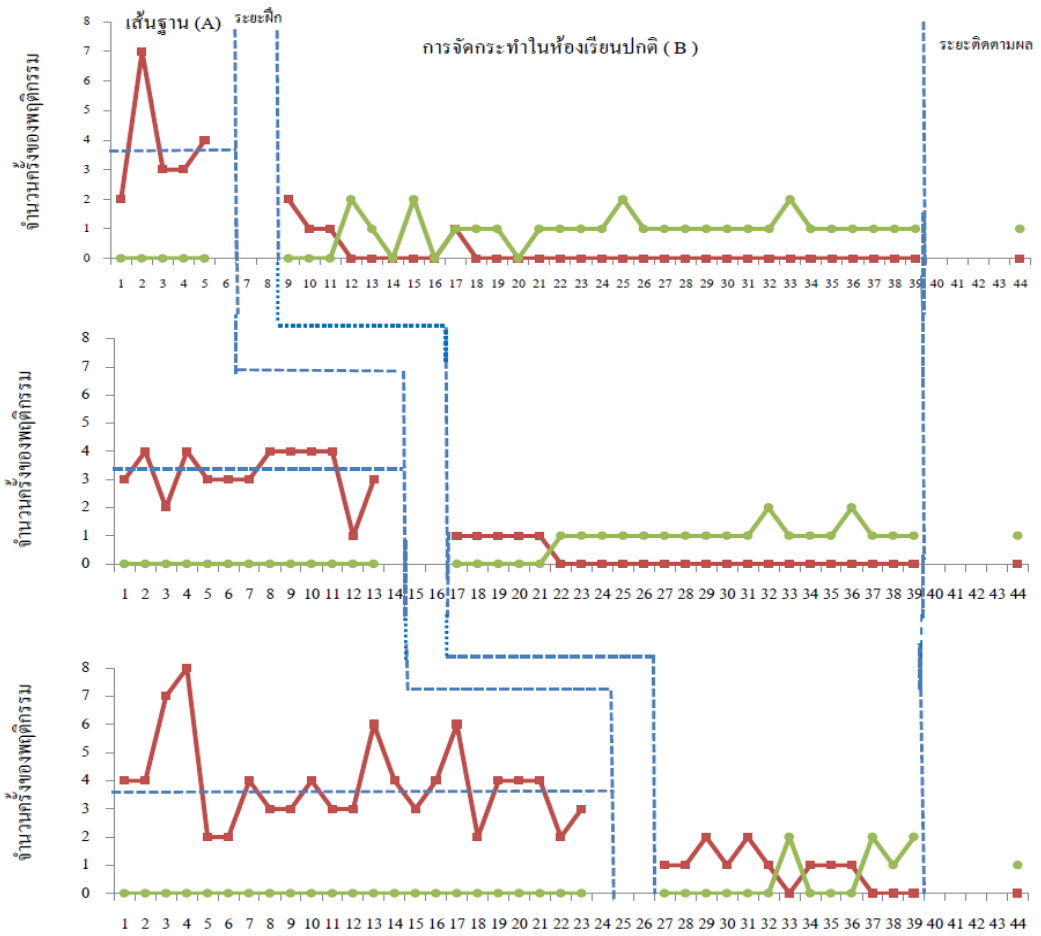
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- | | | |
|---|-----|-------------|
| A | แทน | ระยะเส้นฐาน |
| B | แทน | การจัดกระทำ |

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในช่วงระยะเส้นฐานและช่วงจัดกระทำโดยใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร ผู้วิจัยนำข้อวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้



ภาพ 8 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

จากกราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน พบว่า เด็กออทิสติกคนที่ 1 เมื่อได้รับการสอนโดยใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรใช้เวลา 31 วัน จึงสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนลดลงจากเดิมโดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 96 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 26

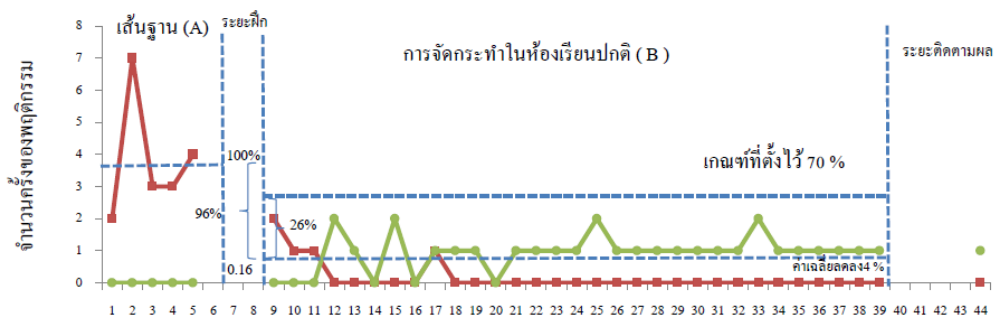
เด็กออทิสติกคนที่ 2 เมื่อได้รับการสอนโดยใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรใช้เวลา 23 วัน จึงสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

ลดลงจากเดิมโดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 93 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 23

เด็กออทิสติกคนที่ 3 เมื่อได้รับการสอนโดยใช้บัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรใช้เวลา 14 วัน จึงสามารถพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนลดลงจากเดิมโดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 78 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 8

ผลโดยรวมของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนของเด็กออทิสติก พบว่า เด็กออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลา 31 วัน จึงสามารถลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 เด็กออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลา 23 วัน จึงสามารถลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 เด็กออทิสติกคนที่ 3 ใช้เวลา 14 วัน จึงสามารถลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70

จากการวิจัยพบว่าเด็กมีพฤติกรรมดังนี้



วันที่สังเกต

- หมายถึง การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน
- หมายถึง การขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

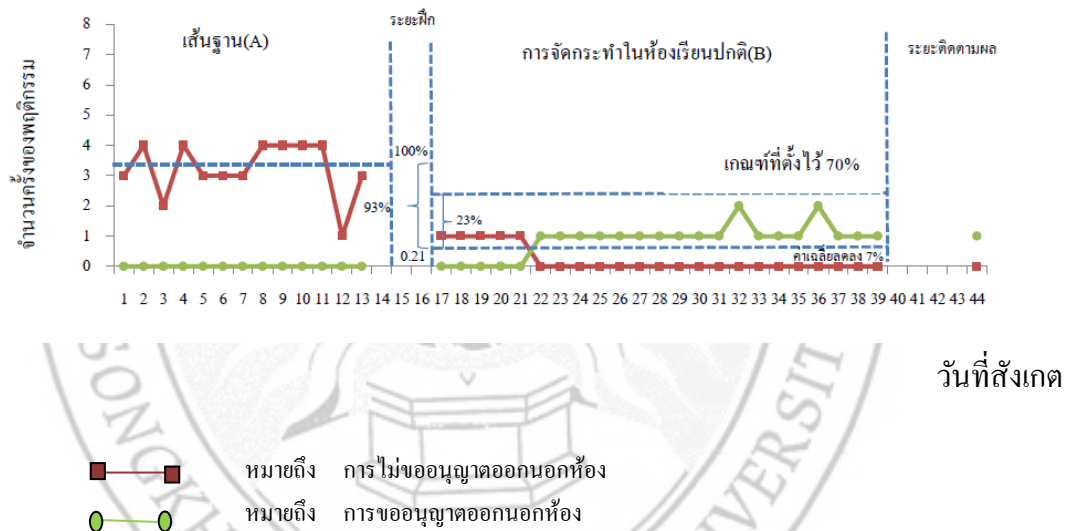
ภาพ 9 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กรายที่ 1 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร

จากภาพ 8 พบว่าในระยะเส้นฐาน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 5 วัน เด็กออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ การออกนอกห้องโดยไม่ขออนุญาต อยู่ระหว่าง 2-7 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 3.8 ครั้ง ซึ่งคิดเป็น ร้อยละ 100 ในระยะจัดกระทำ เมื่อใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรง

ด้วยเบียร์รณกร เด็กมีพฤติกรรม ไม่ฟังประสงค์ลดลงจนไม่เกิดพฤติกรรมขึ้นเลยเป็นเวลา 2 ครั้ง ติดกัน โดยมีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์อยู่ระหว่าง 0-2 ครั้ง ใช้เวลาในการสอน 11 วัน หลังจากนั้น ไม่มีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์เกิดขึ้นอีกเลย รวมเวลาในการสังเกตในระยะจัดกระทำ 31 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์เท่ากับ 0.16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4 ซึ่งลดลงจากเดิมร้อยละ 96 และลดลงจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 อยู่ที่ ร้อยละ 26

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าในระยะเส้นฐาน เด็กไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์ คือ การขออนุญาตออกนอกห้องเลย แต่ในระยะจัดกระทำ หลังจากใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รณกรไปแล้ว 12 วัน เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์เกิดขึ้นทุกครั้ง

ในระยะติดตามผล หลังจากยุติการสอนไปแล้ว 1 สัปดาห์ เด็กไม่มีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์เกิดขึ้น และยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์เกิดขึ้น



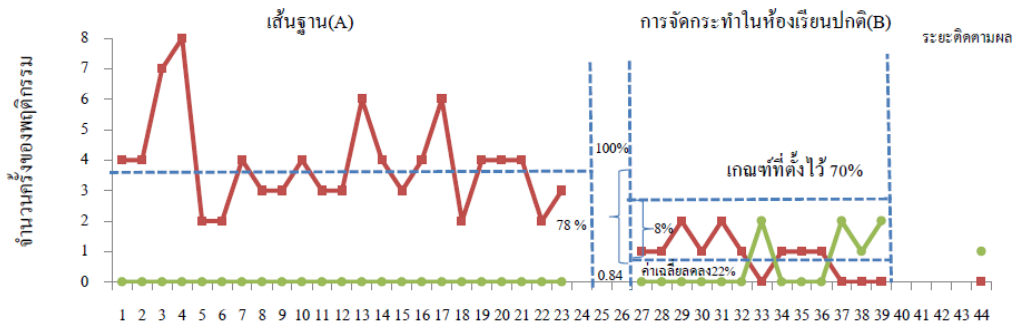
ภาพ 10 กราฟแสดงพฤติกรรมของคนที่ 2 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รณกร

จากภาพ 9 พบว่าในระยะเส้นฐาน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 13 วัน เด็กออทิสติกคนที่ 2 มีพฤติกรรมไม่ฟังประสงค์คือการออกนอกห้องโดยไม่ขออนุญาต อยู่ระหว่าง 1-4 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 3.2 ครั้ง ซึ่งคิดเป็น ร้อยละ 100 ในระยะจัดกระทำ เมื่อใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รณกร เด็กมีพฤติกรรมไม่ฟังประสงค์ลดลง จนไม่เกิดพฤติกรรมขึ้นเลยเป็นเวลา 2 ครั้ง ติดต่อกัน โดยมีพฤติกรรมที่ไม่ฟังประสงค์อยู่ระหว่าง 0-1 ครั้ง ใช้เวลาในการสอน 10 วัน หลังจาก

นั้น ไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นอีกเลย รวมเวลาในการสังเกตในระยะจัดกระทำ 23 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เท่ากับ 0.21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7 ซึ่งลดลงจากเดิม ร้อยละ 93 และลดลงจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 อยู่ที่ร้อยละ 23

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าในระยะเส้นฐาน เด็กไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ การขออนุญาตออกนอกห้องเลย แต่ในระยะจัดกระทำ หลังจากใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถกร ไปแล้ว 8 วัน เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นทุกครั้ง

ในระยะติดตามผล หลังจากยุติการสอนไปแล้ว 1 สัปดาห์ เด็ก ไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น และยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น



ภาพ 11 กราฟแสดงพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร

จากภาพ 10 พบว่าในระยะเส้นฐาน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 23 เด็กออทิสติกคนที่ 3 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือการออกนอกห้องโดยไม่ขออนุญาต อยู่ระหว่าง 2-8 ครั้ง มีค่าเฉลี่ย 3.8 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 100 ในระยะจัดกระทำ เมื่อใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกร เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง จนไม่เกิดพฤติกรรมขึ้นเลย เป็นเวลา 2 ครั้งติดต่อกัน โดยมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อยู่ระหว่าง 1-2 ครั้ง ใช้เวลาในการสอน 14 วัน หลังจากนั้นไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นอีกเลย รวมเวลาในการสังเกตในระยะจัดกระทำ 16 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เท่ากับ 0.84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22 ซึ่งลดลงจากเดิมร้อยละ 78 และลดลงจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 อยู่ที่ร้อยละ 8

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าในระยะเส้นฐาน เด็กไม่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือ การขออนุญาตออกนอกห้องเลย แต่ในระยะจัดกระทำ หลังจากใช้การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรไปแล้ว 13 วัน เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นทุกครั้ง

ในระยะติดตามผล หลังจากยุติการสอนไปแล้ว 1 สัปดาห์ เด็กไม่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น และยังคงมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น



บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รรถร ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถร และ 2) เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กออทิสติกเพศชาย จำนวน 3 คน ซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนศรีนครมูลนิธิ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

สรุปผล

การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถรโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.65 ผู้วิจัยได้สรุปผลในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รรถรลดลงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยเด็กออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นร้อยละ 96 โดยลดลงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 26 เด็กออทิสติกคนที่ 2 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 93 โดยลดลงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 70 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 23 ส่วนเด็กออทิสติกคนที่ 3 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 78 โดยลดลงกว่าเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ ร้อยละ 70 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 8

2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รรถรต่ำกว่าก่อนการสอน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียนออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรลดลงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยเด็กออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นร้อยละ 96 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 26 เด็กออทิสติกคนที่ 2 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 93 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 23 ส่วนเด็กออทิสติกคนที่ 3 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงจากเดิม โดยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 78 ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงร้อยละ 8

นอกจากการใช้จุดแข็งของเด็กออทิสติกที่สามารถเรียนรู้ได้ดีทางสายตามากกว่าการได้ยินแล้ว เด็กออทิสติกยังมีพฤติกรรมที่มักชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น จะชอบอย่างมาก บางครั้งอาจถึงกับหมกมุ่น (สมพร หวานเสร็จ, 2552: 3) การที่เด็กออทิสติกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ชอบตัวการ์ตูนชนิดใดชนิดหนึ่ง เช่น ซูเปอร์แมน มาสไรเดอร์ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเลือกฮีโร่ที่เด็กออทิสติกชื่นชอบมาเป็นตัวแบบในการสอนพฤติกรรมที่พึงประสงค์แทนตามหลักการออกแบบของบัตรพลัง เมื่อฮีโร่เปรียบเสมือนหรือพระเอกในดวงใจเมื่อฮีโร่ของเด็กทำพฤติกรรมอย่างไร เด็กก็อยากกระทำพฤติกรรมเช่นนั้น สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำบัตรพลังที่มีรูปภาพและตัวหนังสือที่สื่อความหมายให้เด็กสามารถได้ปฏิบัติตามอย่างชัดเจน มาใช้ในการสอน ซึ่งจะใช้ภาพตัวการ์ตูนที่เด็กชื่นชอบมาเป็นตัวแบบในการแสดงพฤติกรรมของเด็กซึ่งสามารถทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กลดลง และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

ปัจจัยที่ทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง หลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกรนั้น อาจมีดังต่อไปนี้ เด็กออทิสติกส่วนใหญ่เรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น เนื่องจากเด็กเหล่านี้เข้าใจถึงที่เป็นรูปธรรมได้ง่ายกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม (สิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง จากคำพูด หรือการอธิบาย) (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553: 25) วิธีการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกจะใช้การจดจำ รูปภาพ รูปถ่าย สัญลักษณ์ ภาพวาด ป้ายโฆษณาต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่ง สมพร หวานเสร็จ (2552: 1) ได้อธิบายไว้ว่า การใช้รูปภาพเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาความสามารถของเด็กเพื่อให้ข้อมูลและให้ความหมายกับข้อมูลที่ได้รับนั้น แล้วสร้างเป็นองค์ความรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง ดังนั้นบัตรพลังจึงมีประสิทธิภาพในการสอนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกได้

งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรัสวดี ว่องไว (2553) ที่ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก จากการสอนตรง ร่วมกับการใช้บัตรพลัง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาพฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนที่มีภาวะออทิสติก โดยได้นำบัตรพลังมาใช้ และผลพบว่า พฤติกรรมในการซื้ออาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติกหลังการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง อยู่ในระดับดี ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ว่า บัตรพลังที่ประกอบด้วยภาพสีโร ที่เป็นขวัญใจของเด็กกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงได้

2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกหลังการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรต่ำกว่าก่อนการสอน

จากพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ที่ชอบทำอะไรซ้ำ ๆ เป็นกิจวัตรไม่ชอบ การเปลี่ยนแปลง ซึ่งเด็กออทิสติกจะทำพฤติกรรมเหล่านั้นได้ดี แต่เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอาจทำให้เด็กออทิสติกรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจ และแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาออกมา ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องใช้การสอนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยนำบัตรพลังที่เป็นสีโรในดวงใจของเด็กมาใช้ประกอบ โดยสอนเป็นโครงสร้างที่ชัดเจน และนำเบี้ยอรรถกรมาใช้ร่วมกับบัตรพลัง เนื่องจากการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนั้น จัดว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการปรับพฤติกรรม ซึ่งเบี้ยอรรถกรที่นิยมใช้จะเป็นรูปต่าง ๆ เช่น ดาว หรือ แด้ม เด็กออทิสติกจะมีการรับรู้ผ่านการมองเห็นมากกว่าการรับรู้ผ่านการพูดหรือนามธรรม เพราะจะทำให้เด็กออทิสติก เข้าใจได้ยาก ดังที่ เพ็ญแข ลิมศิลา (2545: 20-22) ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเด็กออทิสติกในประเทศไทยได้เน้นว่า การใช้คำชมเชย ซึ่งเป็นนามธรรมกับเด็กออทิสติกนั้น ได้ผลน้อยกว่าการใช้สื่อรูปภาพอย่างเช่นเบี้ยอรรถกร นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ จิระพงศ์ เพ็ชรเจริญ (2549) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม ผลการศึกษาพบว่า เทคนิควิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม สามารถทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมลุกออกจากที่ในชั้นเรียนลดลง ซึ่งเช่นเดียวกันกับการศึกษาของพนิดา ไพรสุริยะ (2550) ที่ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เบี้ยอรรถกรเพื่อลดพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนของเด็กที่เสี่ยงต่อปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ พบว่า พฤติกรรมทำร้ายเพื่อนของเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างลดลงอย่างชัดเจน และมีสมาธิในการเรียนและการทำงานมากขึ้น และสามารถเล่นกับเพื่อน ได้หรือทำกิจกรรมกลุ่มได้นานขึ้น รู้จักการรอคอยรู้จักการให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ดังนั้น เมื่อผู้วิจัยนำเบี้ยอรรถกรมาใช้ร่วมกับบัตรพลัง โดยการสอนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ทำให้เด็กออทิสติกมีโอกาสนในการเก็บสะสมดาว หัวใจ และได้รับตัวเสริมแรงที่เด็กต้องการ จึงทำให้เด็กมีพฤติกรรมการออกจากห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ลดลง หลังการสอนโดยใช้บัตรพลังร่วมกับเบี้ยอรรถกร

ข้อเสนอแนะ

การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถครูผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่นำไปใช้ในการศึกษาครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. การจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้จากความร่วมมือระหว่างผู้วิจัยซึ่งเป็นครูการศึกษาพิเศษและครูในชั้นเรียนปกติ ดังนั้นหากครูทั่วไปที่สอนในชั้นเรียนรวมสามารถทำงานร่วมกับครูการศึกษาพิเศษได้อย่างต่อเนื่อง ก็สามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม รวมถึงการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกได้เป็นอย่างดี
2. การจัดการพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความรู้และทักษะในการจัดการ ดังนั้น ครูการศึกษาพิเศษและครูในชั้นเรียนรวมจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะเหล่านี้ ซึ่งจะช่วยให้สามารถจัดการเรียนการสอนและควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการใช้บัตรพลังร่วมกับเบียร์รถครูเป็นการเน้นการเรียนรู้ทางสายตา การใช้ตัวเสริมแรงและการสอนอย่างสม่ำเสมอ วิธีการนี้อาจนำไปใช้ในการจัดการพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องบางประเภท เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรงได้
2. การศึกษาครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นในการลดพฤติกรรมในห้องเรียนของเด็กออทิสติก การศึกษาที่เกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนของเด็กออทิสติก ก็อาจสามารถนำวิธีการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รถครูไปปรับใช้ได้



บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2546). เรื่องนํารูเกี่ยวกับเด็กออทิสติก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัลยาณี อินตะสิน. (2550). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่นเกม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2548). การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว Single Subject Design. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). เด็กออทิสติก: สอนไม่ยากหากเข้าใจ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คะเนิงนิษฐ์ ไชยลังการณ. (2544). การเรียนรู้และความคงทนในการจำคำศัพท์ของเด็กออทิสติกที่ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สอนเสริม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จรี ทองคำ. (2548). แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Online). <http://www.phatthalung1.org/km/modules.php?name=News&file=article&sid=132>, 26 เมษายน 2550.
- จันธิรา เตจ๊ะจักร. (2552). การดำเนินงานการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มแก่เด็กออทิสติกของสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จารุณี เต็นจิ. (2551). การศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จารุวรรณ ภัทรจารินกุล. (2551). ผลของการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกที่เรียนร่วมใน โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านหาดใหญ่). สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- จิระพงศ์ เพ็ชรเจริญ. (2549). การลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลธิชา สุดาลักษณ์. (2554). การลดพฤติกรรมซ้ำ ๆ ของเด็กออทิสติกโดยการออกกำลังกายแบบมีโครงสร้างทางสายตา โดยวิธีการ TEACCH. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ช่อลัดดา ขวัญเมือง. (2548). Single-case Design. (เอกสารประกอบคำสอน). พิษณุโลก: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ชาญยุทธ์ สุขคุณภิญโญ. (2553). เปิดโลกออทิสติก ครั้งที่ 4 ประจำปี 2553. ขอนแก่น: โรงพิมพ์ตั้งนานาวิทยา.
- ชาริณี หว่าจิ้น. (2548). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในชั้นเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ญาดา ธงธรรมรัตน์. (2549). ผลของโปรแกรมการศึกษาสำหรับผู้ปกครองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมพื้นฐานเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2547). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพมหานคร: โครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ โดยศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ร่วมกับกรมสุขภาพจิต.
- ดาร์รัตน์ สัตตวัชรานวช. (2546). จะทราบได้อย่างไรว่าบุตรหลานเป็นออทิสติก (Online). <http://www.thaiclinic.com/autistic.html>, 10 กรกฎาคม 2554.
- ดุสิต ลิขนะพิชิตกุล. (2545). พัฒนาการบำบัดสำหรับเด็กออทิสติกตามแนวทางป่าหมอเพ็ญแข. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดีจำกัด.
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2548). ออทิสติก (Online). <http://www.happyhomeclinic.com/au02-autism.htm>, 11 สิงหาคม 2554.
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2549). ออทิสติก (Autistic Disorder) (Online). <http://www.happyhomeclinic.com/au02-autism.htm>, 11 สิงหาคม 2554.

- ทวิศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2555). การแก้ไขการพูด (online). <http://www.happyhomeclinic.com/speechtherapy.htm>. 27 สิงหาคม 2556.
- ทิพวรรณ ปิโยปกรณ์. (2549). การใช้ระบบแลกเปลี่ยนภาพเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาการสื่อสารของเด็กออทิสติก ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดจันทบุรี. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เทพสงวน กิตติพันธุ์. (ม.ป.ป.). การสร้างพฤติกรรมจิตบริการด้วยเทคนิคการปรับพฤติกรรม (Online). www.stou.ac.th/Offices/rdec/udon/upload/Documents/behavior.doc, 5 กุมภาพันธ์ 2556.
- เทียมใจ พิมพ์วงศ์. (2541). การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบสหร่วมใจ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรรัตน์ เจริญชัยภรณ์. (2554). ความสัมพันธ์ของความรู้และระดับความเครียดของผู้ปกครองเด็กออทิสติก. การค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2544). สรุปรายงานการวิจัย เรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบบรวมพลัง: การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการโดยครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วม. กรุงเทพมหานคร: บริษัท พริกหวานกราฟิค จำกัด.
- นภาพร ปรีชามารถ. (2545). การสร้างแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการสำหรับนักเรียนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- นภาพร ปรีชามารถ. (2545). จิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว
- นิลบล ทูรานุกภาพ. (2540). การประเมินโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นุชนารถ แก้วมาตร. (2547). การใช้สื่อภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญล้อม ด้วยวิเศษ. (2550). การศึกษาความสามารถในการรับรู้อารมณ์ของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยหนังสือการ์ตูน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เบญญา ชลธารนนท์. (2546). **คู่มือการจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท**. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ปัทมา บรรเทงจิต. (2548). **การศึกษาทักษะทางสังคมด้านการเล่นกับเพื่อนของเด็กออทิสติกโดยการจัดกิจกรรมที่บ้านของไทยประกอบกับสารสื่อด้วยภาพ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริศนา สันคำ พรหมณี หาญหัก และอาพร ศรีนุเดช. (2557). **การปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกอย่างไรดี**. (Online) : http://janthayanond.com/wizContent.asp?wizConID=117&txtmMenu_ID=7,17 เมษายน 2558.
- ผดุง อารยะวิญญู และคณะ. (2551). **บัตรพลัง (Power Card)**. กรุงเทพมหานคร: เจ.เอ็น.ที.
- _____. (2542). **การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. กรุงเทพมหานคร: ไร่ไทยเพรส.
- _____. (2545). **การวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมสำหรับสอนเด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้**. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2546). **วิธีสอนเด็กออทิสติก**. กรุงเทพมหานคร: ไร่ไทยเพรส จำกัด.
- ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (2543). **การออกแบบการวิจัย (ฉบับปรับปรุง)**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2545). **การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พนิดา ไพรสุริยะ. (2550). **ผลของการใช้เบียร์รถกรเพื่อลดพฤติกรรมทำร้ายเพื่อนของเด็กที่เสี่ยงต่อปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์**. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพียว พันธ์นิตย์. (2545). **การเปรียบเทียบผลของการใช้วิธีซีเนคติกส์ควบคู่กับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถกรและการใช้วิธีซีเนคติกส์ควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมค ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดไผ่ตัน เขตพญาไทย กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรนพิน อินตะ. (2549). **ผลของการใช้กิจกรรมแนะแนวตามแนวกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง เพื่อพัฒนาเจตคติของผู้ปกครองในการดูแลเด็กออทิสติก โรงเรียนกาวีละอุนกุล จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- พรเพ็ญ ศิริสัตยะวงศ์ และกนิษฐา เมธาภักดิ์. (2543). ความสามารถด้านการรับรู้จากการมองเห็นของผู้สูงอายุ. วารสารกิจกรรมบำบัด, 5(3): 31-32.
- พฤษ แลสันกลาง. (2549). การปรับพฤติกรรมการเข้า-ออกห้องเรียนโดยไม่ขออนุญาตของเด็กออทิสติกที่มีอาการไม่รุนแรงโดยการใช้เทคนิคการเสริมแรงของเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พวงเพชร พวงศรีสิทธิ์. (2546). การศึกษาผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พัชรี จิวพัฒนกุล. (2549). การพัฒนาแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์การศึกษาศุภบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญแข ลิมศิลา (2551). เด็กพิเศษ 3. กรุงเทพมหานคร: ศรีสารา.
- _____. (2545). คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง. กรุงเทพมหานคร: คุรุสภาลาดพร้าว.
- เพ็ญศรี ศรีมา. (2550). การปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กออทิสติกโดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์. การค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภัทรวัลลัญญ์ ฉัฐธนพิพัฒน์. (2554). ผลของการฝึกเดินบัลเล่ต์ที่มีต่อพฤติกรรมของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มณีนวาส จินตพิทักษ์. (2543). ผลของการใช้รูปภาพเพื่อการกระตุ้นให้เกิดแนวความคิดในการออกแบบที่มีต่อโครงสร้างในการออกแบบอาคารที่พักอาศัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1. คณะสถาปัตยกรรมสถาปัตยกรรมเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพายัพ.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. (2544). การศึกษาความต้องการกำลังคนในการพัฒนาการศึกษาพิเศษ (Online). <http://www.thaiedresearch.org/result/result.php?id=6079,5> เมษายน 2550.
- เมธาวิ ปาลีวิช. (2551). อัจฉริยะออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: ไกล่หมอ.

- ระพีพรรณ คำงาม และคณะ. (2548). ผลการใช้ตารางกิจกรรมในการพัฒนาความรับผิดชอบของ
เด็กออทิสติก. (ม.ป.ท.). ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับเด็ก
ออทิสติก โรงเรียนสาธิต (มอดินแดง) มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุคส์.
รุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ. (2546). การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกระตุ้นการรับรู้ลึกและการ
เคลื่อนไหวโดยครอบครัวที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสมและ การ
มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งทิพย์ พรหมณะ. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตามความคิดเห็นของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษา
อำเภอวังเหนือ จังหวัดลำปาง. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
การศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ละเอียด จันทรสกุล. (2552). ผลการปรับพฤติกรรมการหยิบของโดยไม่ได้รับอนุญาตของเด็กออทิสติก
โดยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมอง (Visual strategies). เชียงใหม่: โรงเรียนกาวีละอนุกุล อำเภอ
เมือง จังหวัดเชียงใหม่.
- วรรณภา บุญลาโก. (2556). การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะ
ออทิสซึมจากการสอนโดยวีดิทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับ
สถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันดี จูเปี่ยม. (2554). การศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบียร์รลกรที่มีต่อพฤติกรรม
ความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันทนิษฐ์ เรียงไรสวัสดิ์. (2547). ผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับอนุบาล
โรงเรียนกาวีละอนุกุล ปีการศึกษา 2547. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันเพ็ญ คุ้มดิษฐ์. (2548). ความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่าน
เป็นคำ. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิไลวรรณ วิชาจักษณกุล. (2551). การสร้างวินัยและการปรับพฤติกรรม (Online). <http://elect.pcru.ac.th>

- /blog/blog.php?blog=wilaiwan&cat_id=15&entry_id=43, 22 สิงหาคม 2557.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2545). **จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร: หอมหวานบ้าน.
- ศศิธร สังข์อู่. (2548). **ผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมเกต อุทธโยธา. (2546). **การเรียนรู้รวมเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติ**. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- สมพร หวานเสรีจ. (2552). **การพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติกโดยใช้สื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมอง**. ขอนแก่น: คลังน่านาวิทยา.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภานิต. (2539). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2543). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2541). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (Theories and Techniques in Behavior modification)**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2549). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาวิตรี รุณเจริญ และเบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ. (2549). **การเรียนรู้รวม: แนวทางใหม่ในการจัดการศึกษาสำหรับออทิสติก?** (Online). <http://www.home.kku.ac.th/autistic/th/images/stories/docandpdf/03.doc>, 27 ธันวาคม 2556.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2549). **การพัฒนาศักยภาพบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สมาธิสั้นและออทิสซึม**. กรุงเทพมหานคร: ภารกิจโครงการและประสานงานวิจัย.
- สุจิริน เย็นสวัสดิ์. (2548). **การศึกษาทักษะการสื่อสารของเด็กออทิสติกจากการสอนโดยใช้ป้ายกระดาษสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุดชิตา ตินะมาศ. (2552). **การลดภาวะไม่อยู่ในเด็กออทิสติกโดยใช้เทคนิคโน้ตซีเอ็น**. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- สุภาพร ชินชัย. (2551). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวม สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโรงเรียนเรียนรวมในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยาศาสตร์สุขภาพบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรพงษ์ อัมพันวงษ์. (2542). เด็กออทิสติก. เดลินิวส์. (3 ตุลาคม 2542) , 7.
- สุรัสวดี ว่องไว. (2553). การศึกษาพฤติกรรมในการซื้อและรับประทานอาหารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีภาวะออทิสติก จากการสอนตรงร่วมกับการใช้บัตรพลัง (Power Card). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2550). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์. (2549). เอกสารประกอบการสอนวิชา การบริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษและครอบครัว. โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- เสาวภา สุขเฉลิมชัย. (2550). การศึกษาทักษะการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- หรรษา องคสิงห์. (2554). การปรับพฤติกรรมการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยใช้กิจกรรมการเล่น. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล. (2552). ทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยออทิสติกที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2552). ทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยออทิสติกที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลี สารรัตน์นะ. (2553). เปิดโลกออทิสติก ครั้งที่ 4 ประจำปี 2553. ขอนแก่น: คลังนานาวิทยา.
- อาพร ตรีสุน. (2550). ผลของการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการรับรู้ผ่านการมองในการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- อาภา บ้านไกรทอง. (2549). ผลการใช้เบียร์รถรถเพื่อเพิ่มพฤติกรรมการนั่งอยู่กับที่ในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุไรวรรณ เจริญถาวรพาณิชย์. (2545). การบริหารการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติกในโรงเรียนปกติ. วิชานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.





ภาคผนวก



ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ
อดีตผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. ดร.บุวดี วิริยางกูร ตำแหน่ง อาจารย์ผู้สอน
สถานที่ทำงาน สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. ดร.แสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์ ตำแหน่ง นักจิตวิทยาชำนาญการ
สถานที่ทำงาน สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์
จังหวัดเชียงใหม่
4. แพทย์หญิงจิรวรรณ วรรณโร ตำแหน่ง แพทย์เชี่ยวชาญ
สถานที่ทำงาน โรงพยาบาลหาดใหญ่
5. นางจรรุวรรณ จันทชาติ ตำแหน่ง พนักงานราชการ
สถานที่ทำงาน ศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา



ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ



ที่ ศธ 0560.06/ว 0074

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

26 สิงหาคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัชรินทร์ ชำนาญกิจ

ด้วย นางสาวเบญจกุล ศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รตกร”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงค์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru



ศธ 0560.06/ว 0074

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

26 สิงหาคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์

ด้วย นางสาวเบญจกุลศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รกรร”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระโหมวงค์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า ดร.แสงเดือน ยอดอัญมณีวงศ์ ท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษา ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชานทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>



ที่ ศธ 0560.06/ว 0074

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

26 สิงหาคม 2557

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ด้วย นางสาวเบญจกุลศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รณกร”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจ่างวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า ดร.ยุวดี วิริยางกูร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นบุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ


(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันท ชاطرทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru



ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

26 สิงหาคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงพยาบาลหาดใหญ่

ด้วย นางสาวเบญจกุลศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รูดกร”


โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า แพทย์หญิงจิรวรรณ วรรณโร บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru



ที่ ศธ 0560.06/ว 0074

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

26 สิงหาคม 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา

ด้วย นางสาวเบญจกุลศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบียร์รณกร”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจ่างวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่า นางจรรววรรณ จันทชาติ บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉันทน์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru



ที่ ศธ 0560.06/ว 0057

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

29 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนศรีนครมุนี

ด้วย นางสาวเบญจกุลศรีจำเริญ รหัส53G1831011 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยการสอนด้วยบัตรพลัง ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ผศ.ดร.เรวดี กระจะโหมวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ตามกระบวนการวิจัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษา เข้าทดสอบใช้เครื่องมือ (แบบทดสอบการใช้บัตรพลัง ร่วมกับเบี้ยอรรถกร) ส่วนวันและเวลาในการทดสอบใช้เครื่องมือวิจัยนักศึกษาจะประสานงานด้วยตนเองอีกครั้ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนต์ ชาติทอง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>



ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่าง บันทึกข้อความ

วันที่.....

เรียนผู้ปกครอง เด็กชาย.....

เนื่องจากดิฉัน..... นักศึกษาหลักสูตร.....
สาขาวิชา..... มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “.....” จึงจะดำเนินการ การลดพฤติกรรมที่ไม่พึง
ประสงค์ คือ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ลงชื่อ

.....
นักศึกษา

ผู้ปกครองเด็กชาย.....



อนุญาต



ไม่อนุญาต

ให้เด็กชาย..... เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ปกครอง

เด็กชาย.....

แผนการปรับพฤติกรรม

การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนโดยการสอนด้วยบัตรพลัง
 ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยรถกร

ชื่อเด็ก..... คนที่ 1..... ชั้น..... ชื่อผู้ปรับพฤติกรรม.....

วันที่เริ่ม

วันที่สิ้นสุด.....

เวลา.....

แผนการปรับพฤติกรรมเด็กคนที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ระยะเสัฐาน	เพื่อการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนก่อนการใช้การจัดกระทำ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกบันทึกพฤติกรรมในระยะเสัฐานในช่วงเวลา 08.15-09.55 และ 10.15-11.05 น. เป็นจำนวน 3 คาบ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะนั่งตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมได้ชัดเจนแต่จะไม่รบกวนการเรียนการสอนภายในห้องเรียน 2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 ตามช่วงเวลาที่กำหนด เมื่อเด็กคนที่ 1 มีพฤติกรรมออกนอกห้องเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกเครื่องหมาย ✓ ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมในช่วงคาบที่เกิดขึ้น 3. เมื่อสิ้นสุดการบันทึกพฤติกรรม ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้อมาหาค่า IOR 4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะทำการสังเกตและบันทึก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบบันทึกพฤติกรรม 2. แผ่นรองเขียน 3. ปากกา

คิว - ที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			พฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 เพื่อหาค่าพฤติกรรมใน ระยะสั้นฐานเป็นเวลา 1 สัปดาห์ (วันจันทร์- วันศุกร์)	
2	ระยะจัดกระทำ ระยะที่ 1 ฝึก วิธีการใช้บัตร พลังในห้อง เสริมวิชาการ	1. เพื่อสอนวิธีการ ขออนุญาตใน ห้องเสริม วิชาการ 2. เพื่อสังเกตและ บันทึก พฤติกรรม	1. ผู้วิจัยนำเด็กคนที่ 1 มาฝึก การใช้บัตรพลังในห้อง เสริมวิชาการในช่วงเวลา 11.05-11.55 น. เป็นเวลา 3 วัน วิธีการฝึกบัตรพลังในห้อง เสริมวิชาการ 1.1 ผู้วิจัยแนะนำเรื่องของ การใช้บัตรพลัง 1.2 ผู้วิจัยอ่านเหตุการณ์ การเข้าห้องน้ำในบัตร พลังให้เด็กฟังแล้วถาม เด็กว่าเหตุการณ์ที่ครู อ่านเกี่ยวกับเรื่องอะไร 1.3 ผู้วิจัยอ่านข้อ 1 คือ ยก มือรองจนกว่าผู้วิจัยจะ เรียกให้เด็กฟัง แล้วให้ เด็กบอกสิ่งที่ได้ฟัง เพื่อให้เด็กทบทวน 1.4 “ไหนทำยังไงคะ” เมื่อ เด็กยกมือขึ้นผู้วิจัยให้ คำชมเชย 1.5 ผู้วิจัยอ่าน ข้อ 2 คือ เมื่อผู้วิจัยเรียกชื่อ มาส	1. แบบบันทึก พฤติกรรม 2. แผ่นรองเขียน 3. ปากกา 4. สมุดบันทึก รางวัล 5. ของรางวัล 6. บัตรพลัง

คดี ที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>ไรเดอร์ ก็จะพูดว่า ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ ให้เด็กฟัง เมื่อผู้วิจัยเรียก ชื่อ มาสไรเดอร์อีกครั้งมาสไรเดอร์ ก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ”</p> <p>1.6 หากเด็กยกมือเพื่อขออนุญาต แล้วผู้วิจัยเรียกชื่อ เด็กคนที่ 1 จะพูดว่ายังไง เด็กก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ” ผู้วิจัยจะให้คำชมเชย</p> <p>1.7 ผู้วิจัยอ่านข้อ 3 คือ เมื่อผู้วิจัยขออนุญาตมาสไรเดอร์ ก็จะพูดว่า “ขอบคุณครับ ” ให้เด็กฟัง แล้วถามเด็กว่า “ เมื่อผู้วิจัยขออนุญาต เด็กจะต้องทำอย่างไร ” หากเด็กตอบขอบคุณครับ ผู้วิจัยให้คำชมเชย</p> <p>1.8 ผู้วิจัยอ่านข้อ 4 คือ เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จจะต้องกลับมาเข้าห้องเรียนทันที ให้เด็กฟัง ผู้วิจัย</p>	

คิว - ที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
	<p>ระยะที่ 2 ระยะ จัดกระทำใน ห้องเรียนปกติ</p>	<p>1. เพื่อสอนการใช้ บัตรบัตรพลัง ในการขออนุญาต ออกนอกห้อง เรียนจริง</p> <p>2. เพื่อประเมิน พฤติกรรม การขออนุญาต/ไม่ ขออนุญาตใน ระหว่างการจัด กระทำ</p>	<p>ให้เด็กพูดทบทวนอีก ครั้งแล้วผู้วิจัยให้คำ ชมเชย</p> <p>1.9 ให้เด็กปฏิบัติตามข้อ 1-4 จนครบทุกข้อ อีก 3-4 ครั้ง แล้วให้รางวัล ทุกครั้งที่ได้ทำ</p> <p>1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยเข้าไปสังเกต และบันทึกพฤติกรรมของ เด็กคนที่ 1 ในช่วงเวลา 08.15-09.55 น.และ 10.15- 11.05น. เป็นจำนวน 3 คาบ ทุกวัน (วันจันทร์-วันศุกร์)</p> <p>2. เมื่อเด็กคนที่ 1 ต้องการ ออกไปนอกห้องเรียน</p> <p>2.1 หากเด็กสามารถขอ อนุญาตได้โดยไม่ต้อง เตือนเด็กจะได้รับรูป หัวใจ(สติ๊กเกอร์) 1 ดวงจากครูประจำวิชา หลังจากที่กลับเข้ามา ห้องเรียนแล้ว</p> <p>2.2 หากเด็กไม่ขออนุญาต ผู้วิจัยจะเข้าไปเตือนให้ ดูบัตรพลังว่าควรทำ อย่างไรและให้ปฏิบัติ ตามบัตรพลัง</p> <p>3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต</p>	<p>1. แบบบันทึก พฤติกรรม</p> <p>2. แผ่นรองเขียน</p> <p>3. ปากกา</p> <p>4. สมุดบันทึก รางวัล</p> <p>5. ของรางวัล</p> <p>6. บัตรพลัง</p>

คิว - ที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3.	ระยะติดตามผล	เพื่อสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน หลังการจัดกระทำ	<p>และประเมินเพื่อบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 จนกว่าพฤติกรรมจะลดลงถึงเกณฑ์ ร้อยละ 50 ขึ้นไปเป็นเวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงจะเริ่มจัดกระทำกับเด็กคนที่ 2 และยังคงสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 ในระยะจัดกระทำ</p> <p>4. ผู้วิจัยยังคงบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 ในระยะเสถียรต่อไป</p> <p>1. ผู้วิจัยให้การจัดกระทำกับเด็กทั้ง 3 คน จนกระทั่งพฤติกรรมไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน ลดลงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 50 ขึ้นไป เป็นเวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงยุติการให้การทดลองโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมอีก 1 ครั้ง หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์</p>	<p>1. แบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>2. แผ่นรองเขียน</p> <p>3. ปากกา</p> <p>4. สมุดบันทึกรางวัล</p> <p>5. ของรางวัล</p> <p>6. บัตรพลัง</p>

แผนการปรับพฤติกรรม

การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนโดยการสอนด้วยบัตรพลัง
ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ชื่อเด็ก..... คนที่ 2..... ชั้น..... ชื่อผู้ปรับพฤติกรรม.....

วันที่เริ่ม

วันที่สิ้นสุด.....

เวลา.....

แผนการปรับพฤติกรรมเด็กคนที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ระยะเสี่นฐาน	เพื่อการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 คือการไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนก่อนการใช้การจัดกระทำ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกบันทึกพฤติกรรมในระยะเสี่นฐานในช่วงเวลา 08.15-09.55 และ 10.15-11.05 น. เป็นจำนวน 3 คาบ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะนั่งตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมได้ชัดเจนแต่จะไม่รบกวนการเรียนการสอนภายในห้องเรียน 2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 ตามเวลาที่กำหนด เมื่อเด็กคนที่ 2 มีพฤติกรรมออกนอกห้องเรียนผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกเครื่องหมาย ✓ ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมในช่วงคาบที่เกิดขึ้น 3. เมื่อสิ้นสุดการบันทึกพฤติกรรมผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้อมาหาค่า IOR 4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 เพื่อหาค่าพฤติกรรมในระยะเสี่นฐานเป็นเวลา 1 สัปดาห์ (วันจันทร์- 	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบบันทึกพฤติกรรม 2. แผ่นรองเขียน 3. ปากกา

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2	<p>ระยะจัดกระทำ</p> <p>ระยะที่ 1 ฝึก</p> <p>วิธีการใช้บัตร</p> <p>พลังในห้อง</p> <p>เสริมวิชาการ</p>	<p>1. เพื่อสอน วิธี</p> <p>การขออนุญาต</p> <p>ในห้องเสริม</p> <p>วิชาการ</p> <p>2. เพื่อสังเกตและ</p> <p>บันทึกพฤติกรรม</p>	<p>วันศุกร์)</p> <p>1. ผู้วิจัยนำเด็กคนที่ 2 มาฝึก</p> <p>การใช้บัตรพลังในห้องเสริม</p> <p>วิชาการในช่วงเวลา 11.05-</p> <p>11.55 น. เป็นเวลา 3 วัน</p> <p>วิธีการฝึกบัตรพลังในห้องเสริม</p> <p>วิชาการ</p> <p>1.1 ผู้วิจัยแนะนำเรื่องของ</p> <p>การใช้บัตรพลัง</p> <p>1.2 ผู้วิจัยอ่านเหตุการณ์การ</p> <p>เข้าห้องน้ำในบัตรพลัง</p> <p>ให้เด็กฟังแล้วถามเด็ก</p> <p>ว่าเหตุการณ์ที่ครูอ่าน</p> <p>เกี่ยวกับเรื่องอะไร</p> <p>1.3 ผู้วิจัยอ่านข้อ 1 คือยก</p> <p>มือรอนกว่าผู้วิจัยจะ</p> <p>เรียกให้เด็กฟัง แล้วให้</p> <p>เด็กบอกสิ่งที่ได้ฟัง</p> <p>เพื่อให้เด็กทบทวน</p> <p>1.4 “ไหนทำยังไงคะ” เมื่อ</p> <p>เด็กยกมือขึ้นผู้วิจัยให้</p> <p>คำชมเชย</p> <p>1.5 ผู้วิจัยอ่าน ข้อ 2 คือ เมื่อ</p> <p>ผู้วิจัยเรียกชื่อชุปเปอร์</p> <p>แมน ก็จะพูดว่า ผมขอ</p> <p>อนุญาตไปห้องน้ำครับ</p> <p>ให้เด็กฟัง เมื่อผู้วิจัย</p> <p>เรียกชื่อชุปเปอร์แมน</p> <p>อีกครั้งชุปเปอร์แมน ก็</p>	<p>1. แบบบันทึก</p> <p>พฤติกรรม</p> <p>2. แผ่นรองเขียน</p> <p>3. ปากกา</p> <p>4. สมุดบันทึก</p> <p>รางวัล</p> <p>5. ของรางวัล</p> <p>6. บัตรพลัง</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			<p>จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ”</p> <p>1.6 หากเด็กยกมือเพื่อขออนุญาต แล้วผู้วิจัยเรียกชื่อเด็กคนที่ 2 จะพูดว่า “ยังไง เด็กก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ” ผู้วิจัยจะให้คำชมเชย</p> <p>1.7 ผู้วิจัยอ่านข้อ 3 คือ เมื่อผู้วิจัยขออนุญาตซูเปอร์แมน ก็จะพูดว่า “ขอขอบคุณครับ” ให้เด็กฟังแล้วถามเด็กว่า “เมื่อผู้วิจัยขออนุญาต เด็กจะต้องทำอย่างไร” หากเด็กตอบขอบคุณครับผู้วิจัยให้คำชมเชย</p> <p>1.8 ผู้วิจัยอ่านข้อ 4 คือ เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ จะต้องกลับมาเข้าห้องเรียนทันที ให้เด็กฟัง ผู้วิจัยให้เด็กพูดทบทวนอีกครั้งแล้วผู้วิจัยให้คำชมเชย</p> <p>1.9 ให้เด็กปฏิบัติตามข้อ 1-4 จนครบทุกข้อ อีก 3-4 ครั้ง แล้วให้รางวัลทุกครั้งที่ได้ทำ</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
	<p>ระยะที่ 2</p> <p>ระยะจัดกระทำ</p> <p>ในห้องเรียน</p> <p>ปกติ</p>	<p>1. เพื่อสอนการใช้บัตรบัตรพลังในการขออนุญาตออกนอกห้องเรียนจริง</p> <p>2. เพื่อประเมินพฤติกรรมขออนุญาต/ไม่ขออนุญาตในระหว่างการจัดกระทำ</p>	<p>1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 ในช่วงเวลา 08.15-09.55 น. และ 10.15-11.05น. เป็นจำนวน 3 คาบทุกวัน (วันจันทร์-วันศุกร์)</p> <p>2. เมื่อเด็กคนที่ 2 ต้องการออกไปนอกห้องเรียน</p> <p>2.1 หากเด็กสามารถขออนุญาตได้โดยไม่ต้องเตือนเด็กจะได้รับรูปหัวใจ (สติ๊กเกอร์) 1 ดวงจากครูประจำวิชาหลังจากที่กลับเข้ามาห้องเรียนแล้ว</p> <p>2.2 หากเด็กไม่ขออนุญาตผู้วิจัยจะเข้าไปเตือนให้ดูบัตรพลังว่าควรทำอย่างไรและให้ปฏิบัติตามบัตรพลัง</p>	<p>1. แบบบันทึกพฤติกรรม</p> <p>2. แผ่นรองเขียน</p> <p>3. ปากกา</p> <p>4. สมุดบันทึกรางวัล</p> <p>5. ของรางวัล</p> <p>6. บัตรพลัง</p>
			<p>3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและประเมินเพื่อบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 จนกว่าพฤติกรรมจะลดลงถึงเกณฑ์ ร้อยละ 50 ขึ้นไปเป็นเวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงจะเริ่มจัดกระทำกับเด็กคนที่ 3 และยังคงสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 1 และ</p>	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3.	ระยะติดตามผล	เพื่อสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 2 คือ การไม่ขออนุญาต ออกนอกห้องเรียน หลังการจัดกระทำ	เด็กคนที่ 2 ในระยะจัดกระทำ 1. ผู้วิจัยให้การจัดกระทำกับเด็กทั้ง 3 คน จนกระทั่งพฤติกรรมไม่ขออนุญาต ออกนอกห้องเรียน ลดลงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 50 ขึ้นไป เป็นเวลา 2 วันติดต่อกันจึงยุติการให้การทดลองโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมอีก 1 ครั้ง หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์	1. แบบบันทึกพฤติกรรม 2. แผ่นรองเขียน 3. ปากกา 4. สมุดบันทึก 5. ของรางวัล 6. บัตรพลัง

แผนการปรับพฤติกรรม

การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนโดยการสอนด้วยบัตรพลัง
ร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ชื่อเด็ก..... คนที่ 3..... ชั้น..... ชื่อผู้ปรับพฤติกรรม.....

วันที่เริ่ม

วันที่สิ้นสุด.....

เวลา.....

แผนการปรับพฤติกรรมเด็กคนที่ 3

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ระยะเสัฐาน	เพื่อการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนก่อนการใช้การจัดกระทำ	<ol style="list-style-type: none"> ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกบันทึกพฤติกรรมในระยะเสัฐานในช่วงเวลา 12.45-13.35 และ 13.45-15.35 น. เป็นจำนวน 3 คาบ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะนั่งตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมได้ชัดเจนแต่จะไม่รบกวนการเรียนการสอนภายในห้องเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเริ่มการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 ตามช่วงเวลาที่กำหนด เมื่อเด็กคนที่ 3 มีพฤติกรรมออกนอกห้องเรียนผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกเครื่องหมาย ✓ ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมในช่วงคาบที่เกิดขึ้น เมื่อสิ้นสุดการบันทึกพฤติกรรมผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาหาค่า IOR ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยจะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 เพื่อหาค่าพฤติกรรมในระยะเสัฐานเป็นเวลา 1 สัปดาห์ (วันจันทร์- 	<ol style="list-style-type: none"> แบบบันทึกพฤติกรรม แผ่นรองเขียน ปากกา

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			วันศุกร์)	
2	ระยะจัดกระทำ ระยะที่ 1 ฝึก วิธีการใช้บัตร พลังในห้อง เสริมวิชาการ	1. เพื่อ สอน วิธี การขออนุญาต ในห้องเสริม วิชาการ 2. เพื่อสังเกตและ บันทึก พฤติกรรม	1. ผู้วิจัยนำเด็กคนที่ 3 มาฝึกการ ใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชา การในช่วงเวลา 11.05-11.55 น. เป็นเวลา 3 วัน วิธีการฝึกบัตรพลังในห้องเสริม วิชาการ 1.1 ผู้วิจัยแนะนำเรื่องของ การใช้บัตรพลัง 1.2 ผู้วิจัยอ่านเหตุการณ์การ เข้าห้องน้ำในบัตรพลัง ให้เด็กฟังแล้วถามเด็กว่า เหตุการณ์ที่ครูอ่านเกี่ยวกับ เรื่องอะไร 1.3 ผู้วิจัยอ่านข้อ 1 คือยกมือ รอนกว่าผู้วิจัยจะเรียก ให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กบอก สิ่งที่ได้ฟังเพื่อให้เด็กทบทวน 1.4 “ไหนทำยังไงคะ” เมื่อเด็ก ยกมือขึ้นผู้วิจัยให้คำชมเชย 1.5 ผู้วิจัยอ่าน ข้อ 2 คือ เมื่อ ผู้วิจัยเรียกชื่อซูเปอร์แมน ก็จะพูดว่า ผมขออนุญาต ไปห้องน้ำครับให้เด็กฟัง เมื่อผู้วิจัยเรียกชื่อซูเปอร์ แมน อีกครั้งซูเปอร์แมน ก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาต ไปห้องน้ำครับ” 1.6 หากเด็กยกมือเพื่อขออนุญาต	1. แบบบันทึก พฤติกรรม 2. แผ่นรองเขียน 3. ปากกา 4. สมุดบันทึก รางวัล 5. ของรางวัล 6. บัตรพลัง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			แล้วผู้วิจัยเรียกชื่อ เด็กคนที่ 3 จะพูดว่ายังไง เด็กก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ” ผู้วิจัยจะให้คำชมเชย	
ระยะที่ 2 ระยะจัดกระทำในห้องเรียนปกติ	1. เพื่อสอนการใช้บัตรบัตรพลังในการขออนุญาตออกนอกห้องเรียนจริง 2. เพื่อประเมิน	1. เพื่อสอนการใช้บัตรบัตรพลังในการขออนุญาตออกนอกห้องเรียนจริง 2. เพื่อประเมิน	1.7 ผู้วิจัยอ่านข้อ 3 คือ เมื่อผู้วิจัยขออนุญาตซูปเปอร์แมนก็จะพูดว่า “ขอบคุณครับ” ให้เด็กฟัง แล้วถามเด็กว่า “เมื่อผู้วิจัยขออนุญาต เด็กจะต้องทำอะไร” หากเด็กตอบ ขอบคุณครับ ผู้วิจัยให้คำชมเชย 1.8 ผู้วิจัยอ่านข้อ 4 คือ เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ จะต้องกลับมาเข้าห้องเรียนทันที ให้เด็กฟัง ผู้วิจัยให้เด็กพูดทบทวนอีกครั้งแล้ว ผู้วิจัยให้คำชมเชย 1.9 ให้เด็กปฏิบัติตามข้อ 1-4 จนครบทุกข้อ อีก 3-4 ครั้ง แล้วให้รางวัลทุกครั้งที่ได้เด็กทำได้ 1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 ในช่วงเวลา 12.45-13.35 น. และ 13.45-15.35 น. เป็นจำนวน 3 คาบ ทุกวัน (วันจันทร์-วันศุกร์)	1.แบบบันทึกพฤติกรรม 2.แผ่นรองเขียน 3.ปากกา 4.สมุดบันทึกรางวัล 5.ของรางวัล 6.บัตรพลัง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3.	ระยะติดตามผล	<p>พฤติกรรมกร ขออนุญาต/ไม่ ขออนุญาตใน ระหว่างการจัด กระทำ</p> <p>เพื่อสังเกตและ บันทึกพฤติกรรม ของเด็กคนที่ 3 คือ การไม่ขออนุญาต ออกนอกห้องเรียน หลังการจัดกระทำ</p>	<p>2. เมื่อเด็กคนที่ 3 ต้องการออกไป นอกห้องเรียน</p> <p>2.1 หากเด็กสามารถขออนุญาต ได้โดยไม่ต้องเตือนเด็ก จะได้รับรูปหัวใจ (สติ๊ก เกอร์) 1 ดวงจากครูประจำ วิชาหลังจากที่กลับเข้ามา ห้องเรียนแล้ว</p> <p>2.2 หากเด็กไม่ขออนุญาต ผู้วิจัยจะเข้าไปเตือนให้ดู บัตรพลังว่าควรทำอะไร และให้ปฏิบัติตามบัตร พลัง</p> <p>3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และประเมินเพื่อบันทึก พฤติกรรมของเด็กคนที่ 3 จนกว่าพฤติกรรมจะลดลงถึง เกณฑ์ ร้อยละ 50 ขึ้นไป เป็น เวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงจะ เริ่มจัดกระทำ</p> <p>1. ผู้วิจัยให้การจัดกระทำกับเด็ก ทั้ง 3 คน จนกระทั่งพฤติกรรม ไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน ลดลงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 50 ขึ้นไป เป็น เวลา 2 วัน ติดต่อกันจึงยุติ การให้การทดลองโดยผู้วิจัย และผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าไปสังเกต พฤติกรรมอีก 1 ครั้ง หลังจาก</p>	<p>1. แบบบันทึก พฤติกรรม</p> <p>2. แผ่นรองเขียน</p> <p>3. ปากกา</p> <p>4. สมุดบันทึก รางวัล</p> <p>5. ของรางวัล</p> <p>6. บัตรพลัง</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			เสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์	



แบบบันทึกพฤติกรรม

ชื่อผู้สังเกต.....

วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... จำนวนคาบ เวลา.....

พฤติกรรมเป้าหมาย คือ การไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง

ชื่อเด็ก

ความถี่ของพฤติกรรม														
วันจันทร์			วันอังคาร			วันพุธ			วันพฤหัสบดี			วันศุกร์		
คาบ			คาบ			คาบ			คาบ			คาบ		
1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3

เครื่องหมาย แสดงการเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้ง

แบบบันทึกการประเมินพฤติกรรม
(การใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ)

ชื่อผู้สังเกต.....

ครั้งที่บันทึก.....วันที่บันทึก.....เวลา.....

ชื่อเด็ก.....ชั้น.....

การประเมิน กรุณาใส่เครื่องหมายการเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้ง โดยเมื่อเด็กทำได้เอง ✓ และครู
คอยช่วยเหลือ ✓ ลงในช่องผลการประเมิน

ที่	พฤติกรรม	ผลการประเมิน					
		ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3	
		ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ	ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ	ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ
1	เด็กเข้าใจวิธีการใช้บัตรพลัง						
2	เด็กเข้าใจสถานการณ์ใน ระหว่างที่ครูสอนการใช้ บัตรพลัง						
3	เด็กสามารถขออนุญาตไป ห้องน้ำได้ด้วยตนเอง (ยก มือและพูดขออนุญาต)						
4	เด็กสามารถกล่าวคำขอบคุณ เมื่อได้รับอนุญาต						
5	เด็กสามารถปฏิบัติตามกิจกรรม ตรงตามเวลาที่กำหนด						

ข้อเสนอแนะ.....

แบบบันทึกการประเมินพฤติกรรม

(การใช้บัตรพลังในห้องเรียนปกติ)

ชื่อผู้สังเกต.....

ครั้งที่บันทึก.....วันที่บันทึก.....เวลา.....

ชื่อเด็ก.....ชั้น.....

การประเมิน กรุณาใส่เครื่องหมายการเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้ง โดยเมื่อเด็กทำได้เอง ✓ และครู
คอยช่วยเหลือ ✓ ลงในช่องผลการประเมิน

ที่	พฤติกรรม	ผลการประเมิน					
		คาบ 1		คาบ 2		คาบที่ 3	
		ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ	ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ	ทำได้ เอง	ครูคอย ช่วยเหลือ
1	เด็กเข้าใจวิธีการใช้บัตรพลัง						
2	เด็กเข้าใจสถานการณ์ใน ระหว่างที่ครูสอนการใช้ บัตรพลัง						
3	เด็กสามารถขออนุญาตไป ห้องน้ำได้ด้วยตนเอง (ยก มือและพูดขออนุญาต)						
4	เด็กสามารถกล่าวคำขอบ คุณเมื่อได้รับอนุญาต						
5	เด็กสามารถปฏิบัติตามกิจกรรม ตรงตามเวลาที่กำหนด						

ข้อเสนอแนะ.....



มาสไรเดอร์

มาสไรเดอร์ชอบเรียนกับเพื่อนๆ ในห้องเรียน แต่เมื่อมาสไรเดอร์อยากเข้าห้องน้ำมาสไรเดอร์จะ.....

1. ยกมือรอนกว่าครูจะเรียก
2. เมื่อครูเรียกชื่อมาสไรเดอร์ก็จะพูดว่า
“ ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ ”
3. เมื่อครูอนุญาตมาสไรเดอร์ก็จะพูดว่า
“ ขอขอบคุณครับ ”
4. เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ จะต้องกลับเข้าห้องเรียนทันที

เด็กคนที่ 2

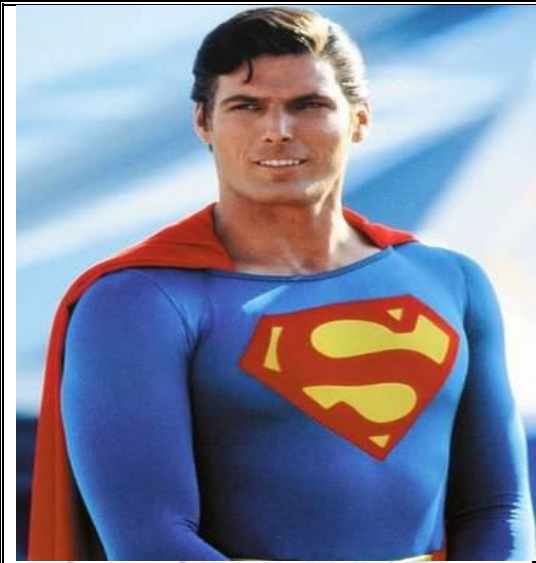


ซูเปอร์แมน

ในช่วงเวลาเรียน ซูเปอร์แมนจะตั้งใจเรียนแต่บางครั้งซูเปอร์แมนอยากออกไปข้างนอกห้องเรียน เช่น ไปห้องน้ำ
ซูเปอร์แมนจะ.....

1. ยกมือรอนกว่าครูจะเรียก
2. เมื่อครูเรียกชื่อซูเปอร์แมนก็จะพูดว่า
“ ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ ”
3. เมื่อครูอนุญาตซูเปอร์แมนก็จะพูดว่า
“ ขอขอบคุณครับ ”
4. เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ จะต้องกลับเข้าห้องเรียนทันที

เด็กคนที่ 3

	<p>ซูเปอร์แมน เป็นผู้ใหญ่มากแล้ว จะต้องมีความรับผิดชอบ และรู้จักกติกาของห้องเรียน แต่เมื่อซูเปอร์แมน อยากเข้าห้องน้ำ ซูเปอร์แมนจะ.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เขามีอรอนกว่าครูจะเรียก 2. เมื่อครูเรียกชื่อซูเปอร์แมนก็จะพูดว่า “ผมขออนุญาตไปห้องน้ำครับ ” 3. เมื่อครูอนุญาตซูเปอร์แมนก็จะพูดว่า “ขอบคุณครับ ” 4. เมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จ จะต้องกลับเข้าห้องเรียนทันที
<p>ซูเปอร์แมน</p>	



แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอน
โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแผนการสอนโดย
 การสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร โดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงใน
 ช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณา
 ปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. วัตถุประสงค์มีความชัดเจนสอดคล้องกับ สิ่งที่ต้องการวัด				
2. ขั้นตอนการสอนมีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
3. ขั้นตอนการสอนมีความเหมาะสมสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์				
4. ขั้นตอนการสอนมีความเหมาะสมสอดคล้อง กับการพัฒนาผู้เรียน				
5. อุปกรณ์การสอนมีความเหมาะสมสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์				
6. การประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์				
7. การประเมินผลสามารถวัดสิ่งที่ระบุได้				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินค่าความสอดคล้องของนวัตกรรม (บัตรพลัง)

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อนวัตกรรม (บัตรพลัง) โดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. ความเหมาะสมของเนื้อหา				
2. ความเหมาะสมของขนาดภาพ				
3. ความชัดเจนของภาพ				
4. ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร				
5. ความสะดวกในการพกพา				
6. ความคงทน				
7. ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนา ผู้เรียน				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

**แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม
การใช้บัตรพลังในห้องเรียนปกติ**

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบบันทึกพฤติกรรม การใช้บัตรพลังในห้องเรียนปกติโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์				
2. มีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน				
4. สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้				
5. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพ ปัญหา				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....
.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

**แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม
การใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ**

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบบันทึกพฤติกรรม การใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ โดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์				
2. มีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน				
4. สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้				
5. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ สภาพปัญหา				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม
การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบบันทึกพฤติกรรม การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียนโดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เห็นด้วย -1	
1. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์				
2. มีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน				
4. สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้				
5. มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ สภาพปัญหา				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....
.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ



ภาคผนวก ง
การหาคุนภาพเครื่องมือ

ตาราง 2 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอน โดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับเบียร์รกร

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	วัตถุประสงค์มีความชัดเจน สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
2.	ขั้นตอนการสอนมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ขั้นตอนการสอนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	ขั้นตอนการสอนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	อุปกรณ์การสอนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	การประเมินผลมีความเหมาะสม สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7.	การประเมินผลสามารถวัดสิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 3 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของนวัตกรรม (บัตรพลัง)

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	ความเหมาะสมของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	ความเหมาะสมของขนาดภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ความชัดเจนของภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	ความสะดวกในการพกพา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	ความคงทน	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
7.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม การใช้บัตรพลังในห้องเรียนปกติ

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม การใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		ของผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก
พฤติกรรมการใช้บัตรพลังในห้องเสริมวิชาการ

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		1	2	3	4	5			
1.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพ ปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากแบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบบันทึก
พฤติกรรม การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน

ข้อ	ประเด็นการประเมินความหมาย	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่					รวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		1	2	3	4	5			
1.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	สามารถวัดสิ่งที่ระบุได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5.	มีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพ ปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 8 แสดงค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยใช้ค่า (IOR)

ครั้งที่	พฤติกรรมที่สังเกต								
	การไม่ขออนุญาตออกนอกห้องเรียน			การขออนุญาตออกนอกห้องเรียนทำตัวเอง			การขออนุญาตออกนอกห้องเรียนครูคอยช่วยเหลือ		
	คนที่ 1	คนที่ 2	ร้อยละ	คนที่ 1	คนที่ 2	ร้อยละ	คนที่ 1	คนที่ 2	ร้อยละ
1	-	-	-	-	-	-	-	-	-
2	-	-	-	-	-	-	-	-	-
3	-	-	-	-	-	-	-	-	-
4	18	18	100	-	-	-	-	-	-
5	17	17	100	-	-	-	-	-	-
6	15	15	100	-	-	-	-	-	-
7	11	11	100	-	-	-	-	-	-
8	18	18	100	-	-	-	-	-	-
9	10	11	90	-	-	-	-	-	-
10	10	10	100	-	-	-	-	-	-
11	11	11	100	-	-	-	-	-	-
12	17	17	100	-	-	-	-	-	-
13	-	-	-	5	5	100	3	3	100
14	-	-	-	5	5	100	2	2	100
15	-	-	-	5	5	100	3	3	100
16	-	-	-	6	6	100	2	2	100
17	-	-	-	5	5	100	2	2	100
18	-	-	-	3	3	100	1	1	100
19	-	-	-	2	2	100	1	1	100
20	-	-	-	2	2	100	1	1	100



ภาคผนวก จ

ผลการทดลอง

ตาราง 9 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก คนที่ 1 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึก ระยะจัดกระทำ และระยะติดตามผล

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
เส้นฐาน	1	2	0
	2	7	0
	3	3	0
	4	3	0
	5	4	0
	\bar{x}	3.8	0
ฝึก	6		
	7	ห้องเสริมวิชาการ	
จัดกระทำ	8		
	9	2	0
	10	1	0
	11	1	0
	12	0	2
	13	0	1
	14	0	0
	15	0	2
	16	0	0
	17	1	1
	18	0	1
	19	0	1
	20	0	0
	21	0	1
	22	0	1
	23	0	1
	24	0	1

ตาราง 9 (ต่อ)

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
	25	0	2
	26	0	1
	27	0	1
	28	0	1
	29	0	1
	30	0	1
จัดกระทำ	31	0	1
	32	0	1
	33	0	2
	34	0	1
	35	0	1
	36	0	1
	37	0	1
	38	0	1
	39	0	1
ติดตามผล	- x	0.16	0.93
	40	-	-
	41	-	-
	42	-	-
	43	-	-
	44	0	1

ตาราง 10 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก
คนที่ 2 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึก ระยะจัดกระทำ และระยะติดตามผล

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
เส้นฐาน	1	3	0
	2	4	0
	3	2	0
	4	4	0
	5	3	0
	6	3	0
	7	3	0
	8	4	0
	9	4	0
	10	4	0
	11	4	0
	12	1	0
	13	3	0
	\bar{x}	3.2	0
ฝึก	14		
	15	ห้องเสริมวิชาการ	
	16		
จัดกระทำ	17	1	0
	18	1	0
	19	1	0
	20	1	0
	21	1	0
	22	0	1
	23	0	1

ตาราง 10 (ต่อ)

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
จัดกระทำ	24	0	1
	25	0	1
	26	0	1
	27	0	1
	28	0	1
	28	0	1
	30	0	1
	31	0	1
	32	0	2
	33	0	1
	34	0	1
	35	0	1
	36	0	2
	37	0	1
	38	0	1
	39	0	1
	\bar{x}	0.21	0.86
	40	-	-
	41	-	-
ติดตามผล	42	-	-
	43	-	-
	44	0	1

ตาราง 11 แสดงความถี่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก
คนที่ 3 ในระยะเส้นฐาน ระยะฝึก ระยะจัดกระทำ และระยะติดตามผล

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
เส้นฐาน	1	4	0
	2	4	0
	3	7	0
	4	8	0
	5	2	0
	6	2	0
	7	4	0
	8	3	0
	9	3	0
	10	4	0
	11	3	0
	12	3	0
	13	6	0
	14	4	0
	15	3	0
	16	4	0
	17	6	0
	18	2	0
	19	4	0
	20	4	0
	21	4	0
	22	2	0
	23	3	0
\bar{X}	3.8	0	

ตาราง 11 (ต่อ)

ระยะ	ครั้งที่	พฤติกรรม	
		ไม่ขออนุญาตออกนอกห้อง	ขออนุญาตออกนอกห้อง
ฝึก	24		
	25	ห้องเสริมวิชาการ	
	26		
จัดกระทำ	27	1	0
	28	1	0
	29	2	0
	30	1	0
	31	2	0
	32	1	0
	33	0	2
	34	1	0
	35	1	0
	36	1	0
	37	0	2
	38	0	1
	39	0	2
	\bar{X}	0.84	0.53
	ติดตาม	40	-
41		-	-
42		-	-
43		-	-
44		0	1



ภาคผนวก ฉ
ภาพประกอบการวิจัย

อุปกรณ์ในการสอน



การสอนในห้องเสริมวิชาการเด็กคนที่ 1



การสอนในห้องเรียนปกติเด็กคนที่ 1



การสอนในห้องเสริมวิชาการเด็กคนที่ 2



การสอนในห้องเรียนปกติเด็กคนที่ 2



การสอนในห้องเสริมวิชาการเด็กคนที่ 3



การสอนในห้องห้องเรียนปกติเด็กคนที่ 3



ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวเบญจกุล ศรีจำเริญ
วัน เดือน ปีเกิด	15 กันยายน 2523
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	96/6 หมู่ 3 ตำบลน้ำน้อย อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูการศึกษาพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนศรีนครมุนิธิ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 2 สงขลา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนธรรมโมสิต จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2542	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) โรงเรียนนวมินทราชูทิศทักษิณ จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2546	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกการศึกษาพิเศษ วิชาโทนาฏศิลป์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2552	ประกาศนียบัตรบัณฑิต (ป.บัณฑิต) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2558	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา